

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

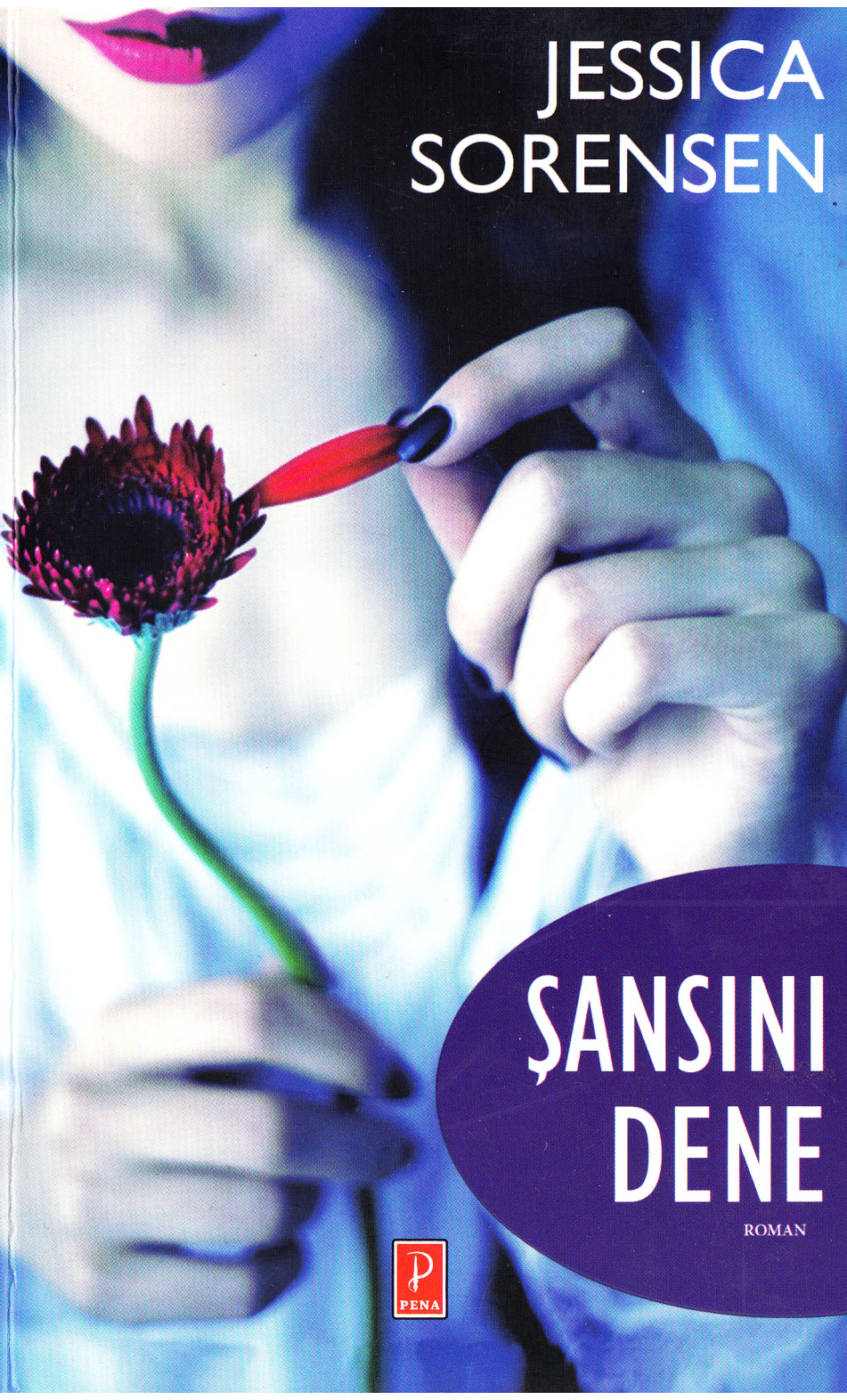
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSICA
SORENSEN

ŞANSINI
DENE

ROMAN

JESSICA SORENSEN

Wyoming'de eşi ve üç çocuğuyla birlikte yaşayan Jessica Sorensen yeni yetişkin ve paranormal romans kategorilerinde kitaplar yazmaktadır. Kitapları New York Times ve Usa Today listelerinde üst sıralarda yer alan yazarın yeni yetişkin kategorisinde *Sır Serisi* (*Ella ve Micha'nın Sırrı*, *Ella ve Micha'nın Geleceği* ve *Sadece Sen*), *Şans Serisi* ve *Breaking Nova* gibi kitapları vardır. *Şansını Dene*, *Şans Serisi*'nin birinci kitabıdır. Yazarla iletişime geçmek ya da onu takip etmek için jessicasorensensblog.blogspot.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

ŞANSINI DENE

- Şans Serisi 1. Kitap -

ÖZGÜN ADI: The Coincidence of Callie & Kayden

Forever, New York, 2013

KİTABIN ADI: Şansını Dene

YAZAR: Jessica Sorensen

ÇEVİREN: Fatma Zeynep Öztürk

EDİTÖR: Zeynep Küçük

KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı

BASKI VE CİLT: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1

Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 16053

© Jessica Sorensen, 2013

© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul, 2015

1. Baskı: Şubat 2015

ISBN: 978-605-5057-98-5

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veya içeriğinin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta (elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil) kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı Kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul

Tel: +90 212 224 67 14

Faks: +90 212 381 76 48

eposta: info@penayayinlari.com

www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

JESSICA SORENSEN

ŞANSINI DENE

- Şans Serisi 1. Kitap -

İngilizceden Çeviren:
Fatma Zeynep Öztürk

Kurtarılamayan herkes için.

Bu eser bir kurgudan ibarettir. Burada geçen isimler,
karakterler, yer isimleri ve olaylar tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi veya olaylarla ilişkisi yoktur.

Giriş

Callie

Şans hayatın her yerindeydi. İyi bir ele sahip olmak veya sadece doğru zamanda doğru yerde olmak. Bazı insanlara bu şans veriliyordu. İkinci bir şans, bir kurtuluş. Bu, kahramanca da gerçekleşebiliyordu. Yalnızca bir tesadüfle de. Ama şansın şık bir tabakta sunulmadığı insanlar da vardı. Yanlış zamanda yanlış yerde olanlar. Kurtarılamayanlar.

Annem arabayı evin önüne park ederken, “Callie, beni dinliyor musun sen?” diye sordu.

Cevap vermedim. Yaprakların, bahçede, arabada, esinti onları nereye gitmeye zorluyorsa orada rüzgârla fırıl fırıl dönmelerini izliyordum. Hayatlarının rotasını kontrol edemiyorlardı. Atlayıp hepsini toplayarak elime hapsedmek istedim ama bu, arabadan inmek anlamına gelecekti.

Annem cep telefonundaki mesajlara bakarken, “Bugün senin neyin var?” diye söylendi. “Git ve abini al gel.”

Bakışlarımı yapraklardan ayırdım ve anneme odaklandım. “Anne, lütfen bana bunu yaptıрма.” Terli elim metal kapı kolunu kavradı. Boğazıma kocaman bir yumru oturmuştu. “Sen gidip getirsen olmaz mı?”

Annem manikürlü eliyle hadi kımıl da der gibi işaret ederken, “Bir ergen sürüsünün partisine gitmek gibi bir niyetim yok. Ayrıca şu an hiç Maci ile çene çalacak havada değilim. Kayden’in burs almasıyla övünüp duracak,” diye cevap verdi. “Şimdi git abini bul ve ona eve gelmesi gerektiğini söyle.”

Kapıyı açıp yeşil panjurlu ve dik çatılı iki katlı köşke doğru ilerlerken omuzlarım çöktü. Arabaların arasından geçerken ellerimi yumruk yapmışım. Sessizce kendi kendime, “İki gün daha, iki gün daha,” diye söylendim. “Yalnızca iki gün kaldı. Sonra üniversiteye gideceğim ve bunların hiçbirinin bir önemi kalmayacak.”

Işık camlardan gri gökyüzüne yansıyor. Üzerinde “Tebrikler” yazan bir afiş, balonlarla süslenmiş verandanın üstünde asılıydı. Owens ailesi akıllarına gelen her sebepten böyle gösteriler yapmayı severdi: doğum günlerinde, tatillerde, mezuniyetlerde. Bu aile, kusursuz bir aile gibi görünüyordu ama ben kusursuzluğa inanmıyordum.

Bu parti, onların en küçük oğulları Kayden’in mezuniyetini ve Wyoming Üniversitesi’nde futbol bursu kazanmasını kutlamak içindi. Owens ailesine garazim filan yoktu. Ailem bazen akşam yemeğine onlara giderdi ve onlar da bizim eve mangal partisine gelirlerdi. Ben partileri sevmezdim. Hiçbir partide de hoş karşılandığım olmamıştı. En azından altıncı sınıftan beri.

Sarmal verandaya yaklaşıırken, Daisy elinde bir bardakla dışarı süzüldü. Bakışları bana odaklanıp dudaklarında hain bir sırıtış belirirken kıvrıkcık saçları verandanın ışığında parlıyordu.

Bana hakaret etmeye başlamadan önce merdivenlerin sağına doğru fırladım ve evin yan tarafına saptım. Güneş, kasabayı çevreleyen dağların eteklerinde alçalmıştı ve yıldızlar gökyüzünde yusufçuklar gibi parlıyordu. Verandadan gelen ışık azaldığı için önümü görmem zordu. Ayak-kabım sert bir şeye takıldı. Düştüm ve avuçlarım çakıla yapıştı. Tereddüt etmeden ayağa kalktım. Dışarıdaki yaralara dayanması kolaydı.

Çakılları ellerimden temizledim. Arka bahçeye doğru dönerken çiziklerin sebep olduğu yanma nedeniyle yüzümü buruşturdum.

Bir erkek sesi karanlığı böldü. “Ne yapmaya çalıştığın umurumda değil. Tam bir hayal kırıklığısın. Tam bir hüsrân.”

Çimin kenarında duraksadım. Arka çitin orada, bilardo salonunun loş ışığının altında iki kişi dikiliyordu. Biri daha uzun boyluydu. Başı öne eğik, omuzları çöküktü. Kısa olanın bira göbeği vardı. Başının arkası keldi. Ellerini yumruk yapmış bir halde dikiliyordu. Karanlıkta kısık gözlerle bakarak kısa boylunun Bay Owens, uzun boylunun da Kayden Owens olduğunu fark ettim. Durum beni şaşırtmıştı. Kayden okulda fazlasıyla kendine güvenirdi ve hiç de şiddete hedef olacak biri gibi görünmüyordu.

Kayden göğsündeki elini tutarken, titrek bir sesle, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Kazayla oldu, efendim. Bir daha yapmayacağım.”

Arkadaki açık kapıya baktım. Işıklar yanıyordu, müziğin sesi çok yüksekti. İnsanlar dans ediyor, bağırıyor, gülüyordu. Bardaklar tokuşturuluyordu. Odadan ta buraya kadar gelen cinsel gerilimi hissedebiliyordum. Böyle yerlerden her zaman ne yapıp edip kaçardım. Çünkü buralarda rahat nefes alamıyordum. Fark edilmeden kalabalığa karışıp abimi bulmayı ve buradan defolup gitmeyi umarak çekingen bir adım attım.

“Sakın bana kazayla oldu deme!” Ses anlaşılabilir bir öfkeyle kuduruyordu. Şiddetli bir darbe sesi duyuldu. Sonra da sanki kemikler parçalara ayrılıyormuş gibi bir çatırtı sesi. İçgüdüsel olarak olduğum yerde döndüm ve Bay Owens’ın Kayden’a yumruk attığını gördüm. Çıkan çatırtı sesi midemi kaldırmıştı. Bay Owens, Kayden’a tekrar tekrar vurdu. Hatta Kayden yere kapaklandığında bile vurmaya devam etti. “Yalancılar cezalandırılır, Kayden.”

Kayden’ın ayağa kalkmasını bekledim ama o hareketsiz kaldı. Kollarıyla yüzünü kapatmaya bile çalışmıyordu. Babası karnına, yüzüne tekmeler attı. Hareketleri gittikçe daha şiddetlenirken hiç bitecekmiş gibi görünmüyordu.

Düşünmeden hareket ettim. Onu kurtarma arzusu içimde o kadar şiddetli bir şekilde yanıyordu ki zihnimden bütün şüpheleri sildi. Çimlere doğru koştum ve rüzgârda savrulan yaprakların arasından geçtim. Onu durdurmadan başka bir planım yoktu. Onların yanına vardığımda titriyordum. Her şey netleştikçe durumun benim zihnimin kavradığından da kötü olduğunu fark ettim.

Bay Owens’ın parmakları berelenmişti ve bilardo salonunun önündeki zemine kan damlıyordu. Kayden

yerdeydi. Elmacık kemiği, bir ağacın kabuğundaki yarık gibi kesikti. Gözü şişlik yüzünden kapanmıştı, dudakları patlamıştı. Yüzünün her yerinde kan vardı.

Bakışları bana kaydı. Titreyen parmağımla, hemen omzumun üstünden işaret ettim. Bay Owens'a, "Mutfakta sizi arayan biri vardı," dedim. Neyseki sesim kararlı çıkıyordu. "Bir konuda yardıma ihtiyaçları varmış... Ama konuyu hatırlamıyorum."

Keskin bakışları beni delip geçti. Gözlerindeki öfke ve güçsüzlükle geri çekildim. Sanki öfkesi onu kontrol ediyormuş gibi görünüyordu. "Sen kim oluyorsun?"

Nefesindeki içki kokusunu fark etmiştim. Yavaşça, "Callie Lawrence," dedim.

Bakışları, eski ayakkabılarımdan, tokalı ağır, siyah ceketime kaydı ve sonunda çeneme zorlukla ulaşan saçlarımda durdu. Sahipsiz birine benziyordum ama amaç da buydu zaten. Fark edilmemek istiyordum. "Evet, sen Koç Lawrence'ın kızısın. Karanlıkta tanıyamadım." Önce parmaklarındaki kana sonra bana baktı. "Dinle, Callie. Bu olanlar, istemeden oldu. Bir kazaydı."

Baskı altındayken rahat hareket edemiyordum, bu yüzden kalp atışlarımı dinleyerek hareketsiz kaldım. "Tamam."

"Gidip üstümü başımı temizleyeyim," diye mırıldandı. Bakışları kısa bir an bana yöneldi. Sonra yaralı elini önünde tutarak çimlere doğru yürüdü.

Tuttuğum nefesi vererek Kayden'a odaklandım. "İyi misin?"

Bir elini gözüne kapattı. Ayakkabılarına bakarken diğer elini göğsüne koydu. Savunmasız, zayıf ve şaşkın görünüşü-

yordu. Bir an için kendimi yerde, yalnızca içeriden görünebilen yara ve kesiklerle yatarken hayal ettim.

“İyiyim.” Sesi sertti. Bu yüzden ona sırtımı döndüm. Zaten sıvışmaya hazırdım.

Karanlığın içinden, “Bunu neden yaptın?” diye seslendi.

Çimlerin başlangıcında durdum ve göz göze gelmek için döndüm. “Yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı.”

Sağlam olan gözünün üstündeki kaşı çatıldı. “Hayır, yapmazdı.”

Kayden ve ben anaokulundan beri aynı okula gidiyorduk. Ama ne yazık ki bu ben altıncı sınıfta okulun tuhaf öğrencisi olarak kabul edildiğimden beri yaptığımız en uzun konuşmaydı. O sene, dönemin ortasında kısa saçlarla ve beni neredeyse yutan kıyafetlerle ortaya çıkıvermiştim. Ondan sonra da bütün arkadaşlarımı kaybetmiştim. Ailelerimiz birlikte akşam yemeği yediğinde bile Kayden beni tanıımıyormuş gibi yapardı.

“Sen nerdeyse hiç kimsenin yapmayacağı şeyi yaptın.” Elini gözünden çekti. Ayağa kalktı ve bacaklarını düzelterek doğruldu. Kızların hayranlık duyacağı türden bir çocuktu. Bu kızlara ben de dahildim. Tabii erkekleri yalnızca tehdit olarak görmediğim zamanlarda. Kahverengi saçları kulaklarına ve boynuna değiyordu. Genellikle harika olan gülümsemesi şu an kanlıydı. Zümrüt yeşili gözlerinin yalnızca bir tanesi görünüyordu. “Senin neden yaptığını anlamadım.”

Alnımı kaşıdım. Bu, birisi beni gerçekten gördüğünde yaptığım bir hareketti. “Öylece geçip gidemezdim. Bunu yapsaydım kendimi asla affetmezdim.”

Evden gelen ışık, yaralarının ciddiyetini ortaya koyuyordu. Tişörtüne kan bulaşmıştı. “Bunu kimseye anlatma, tamam mı? İçi yordu ve... Bazı sorunlar vardı. Bu gece kendinde değildi.”

Ona inanıp inanmayacağıma emin olamayarak dudakımı ısırdım. “Belki de birilerine söyleyen iyi olur. Mesela annene.”

Bana küçük ve beceriksiz bir çocukmuşum gibi baktı. “Anlatacak bir şey yok.”

Şişmiş yüzüne baktım. Normalde harika olan yüzü dağılmıştı. “Peki, eğer istediğin buysa tamam.”

İlgisiz bir şekilde, “İstediğim bu,” dedi. Yürümeye başladım. “Hey Callie. Callie’ydi, değil mi? Bana bir iyilik yapar mısın?”

Omzumun üstünden baktım. “Tabii ki. Ne var?”

“Aşağı katta banyoda bir ilkyardım çantası var, buzdolabında da bir buz torbası. Gidip onları getirir misin? Temizlenene kadar burdan çıkmak istemiyorum.”

Gitmek için can atıyordum ama sesindeki rica eden ton beni esir almıştı. “Evet, bunu yapabilirim.” Onu bilardo salonunun yanında bıraktım ve içeri, hınca hınç dolu ortamın nefes almayı imkânsız hale getirdiği yere girdim. Dirseklerimi tutarak ve kimsenin bana dokunmayacağını umarak insanlara doğru yürüdüm.

Kayden’in annesi Maci Owens masadaki diğer annelerden biriyle çene çalıyordu. Bana doğru el sallayınca kollarındaki gümüş ve altın bileklikler şingirdadı. “A Callie, annen burda mı canım?” Konuşması peltekleşmişti ve önünde boş bir şarap şişesi vardı.

“Dışarda, arabada!” diye bağırdım. Birisi omzuma çarpınca bütün kaslarım gerildi. “Telefonda babamla konuşuyordu ve beni abimi bulmaya gönderdi. Onu gördün mü?”

“Hayır canım, görmedim.” Serinlemek ister gibi elini salladı. “Burda çok fazla insan var.”

Ona el salladım. “Tamam ben gideyim de onu bulayım.” Yürürken, kocasını görüp görmediğini ve ellerindeki kesikleri sorgulayıp sorgulamadığını merak ettim.

Oturma odasında abim Jackson koltukta oturuyor ve arkadaşı Calleb Miller’la konuşuyordu. Eşikte, onların görüş alanının hemen dışında donup kaldım. Onlarsa sanki hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi gülüyor, konuşuyor, bira içiyordu. Güldüğü, burada olduğu ve beni annemin arabada onu beklediğini söylemek zorunda bıraktığı için ondan nefret ettim.

Ona doğru gitmek istedim ama ayaklarım hareket etmiyordu. Bunları aşmam gerektiğini biliyordum ama her köşede öpüşen ve odanın ortasında dans eden insanlar vardı. Bu beni huzursuz ediyordu. *Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Hareket et ayağım. Hareket et.*

Biri bana çarptı. Beni neredeyse yere deviriyordu.

Boğuk bir ses, “Pardon,” dedi.

Kapı kasasına tutundum. Bu beni transtan çıkardı. Bana kimin çarptığına bakmaya zahmet etmeden kordorda aceleyle yürüdüm. Buradan hemen çıkmam ve nefes almam gerekiyordu.

Dolabın en altından ilkyardım çantasını ve buzdolabından buz torbasını aldıktan sonra uzun yoldan gittim

ve fark edilmeden yan kapıdan geçtim. Kayden dışarıda değildi. Bilardo salonunun ışıkları pencerelerden süzülüyordu.

Tereddüt ederek kapıyı açtım ve kafamı loş ışıklı odaya uzattım. “Merhaba.”

Kayden arka odadan çıktı. Üstünde tişörtü yoktu. Elindeki havluyu kırmızı ve yaralı yüzüne bastırıyordu. “İsteklerimi getirdin mi?”

Odaya girdim ve kapıyı kapattım. İlkardım çantasını ve buz torbasını çıkardım. Ona bakmamaya çalışarak kafamı kapıya doğru dönmüştüm. Çıplak göğsü ve düşük bel pantolonunun kalçalarındaki duruşu bana huzursuzluk veriyordu.

“Isırmam Callie, merak etme.” İlkardım çantasını ve buz torbasını alırken sesi doğaldı. “Duvarlara bakmana gerek yok.”

Kendimi ona bakmaya zorladım. Ancak göğsünde ve karnında çapraz bir şekilde uzanan yaralara bakmamak çok zordu. Bilekleriyle dirsekleri arasındaki bölgede bulunan dikey çizgiler en rahatsız edici olan yaralardı. Bunlar, sanki birisi cildine jilet vurmuş gibi görünen kalın ve pürüzlü çizgilerdi. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirip bunlara bağlı acı ve anıları uzaklaştırabilmeyi diledim.

Vücudunu örtmek için hemen havluyu indirdi. Birbirimize bakarken, sağlam gözünden kafa karışıklığı belli oluyordu. Bir parmağın şıklaması gibi, bir an geçerken kalbim göğsümde gümbürdüüyordu. Bu an sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişti.

Gözünü kırptı. İlkıyardım çantasını bilardo masasının üzerine koyarken buz torbasını yaralı gözüne bastırdı. Elini geri çekerken parmakları titredi. Parmaklarındaki bütün eklemlerin derisi soyulmuştu. “Sargı bezini çıkarabilir misin? Elim biraz acıyor.”

Çantanın mandalıyla uğraşırken parmağım sıkıştı ve derisi soyuldu. Gazlı bezi almak için çantanın kapağını kaldırırken parmağım kanıyordu.

“Gözünün altındaki kesik için dikiş gerekebilir. Derin gibi görünüyor.”

Kesiğe havluyla dokundu. Acıyla yüzünü buruşturdu. “Sorun değil. Sadece temizlenmem ve üstünü kapatmam gerekiyor o kadar.”

Buharlar çıkaran kaynar su vücudumdan akıp geçiyor, kırmızı izleri ve şişlikleri olan tenimi kavuruyordu. Kendimi yeniden temiz hissetmek istiyordum.

Parmaklarımızın dokunmamasına özen göstererek ıslak havluyu elinden aldım ve kesiği izlemek için ona doğru eğildim. Kesik o kadar derindi ki kas ve doku görünüyordu.

“Dikiş atılması gerek.” Parmağımdaki kanı emdim. “Yoksa yara izi kalacak.”

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı ve hüzünlü bir gülümseme oluşturdu. “Yaralarla baş edebilirim. Özellikle de dışardan görünen yaralarla.”

Kalbimin derinliklerinde, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. “Hâlâ annene seni doktora götürmesini söylemen gerektiğini düşünüyorum. Sonra da neler olduğunu anlattırın.”

Gazlı bezi açmaya çalıştı ama yanlışlıkla yere düşürdü. “Bu hiçbir zaman olmayacak. Olsa bile hiçbir önemi yok. Bunların hiçbir önemi yok.”

Titreyen parmaklarla gazlı bezi aldım ve çözerek elime doladım. Ucunu kopardım. Çantadan bandı aldım. Zihnimdeki her bir korku dolu düşünceyi silerek yanığına uzandım. Ben gazlı bezi yaranın üstüne yerleştirirken ağrıyan elini göğsüne doğru tutarak hareketsiz kaldı. Gözleri üzerimdeydi, kaşları çatıktı ve ben gazlı bezi yerine yapıştırırken neredeyse hiç nefes almadı.

Geri çekildim ve dudaklarımdan bir soluk çıkıverdi. Kayden son altı yılda ailem dışında isteyerek dokunduğum ilk insandı. “Ben hâlâ dikiş attırman gerektiğini düşünüyorum.”

İlkyardım çantasını kapattı ve çantanın kapağındaki bir damla kanı sildi. “İçerde babamı gördün mü?”

“Hayır.” Cebimdeki telefonum öttü. Gelen mesajı okudum. “Gitmem lazım. Annem arabada bekliyor. İyi olacağından emin misin?”

“Evet.” Havluyu alıp arka odaya geçerken bana bakmadı. “İyi bakalım, daha sonra görüşürüz sanırım.”

Hayır, görüşmeyiz. Telefonu tekrar cebime koyarken kapıya doğru ilerledim. “Evet, sanırım görüşürüz.”

Aniden, “Teşekkür ederim,” diye ekledi.

Elim kapı kolundayken durdum. Onu burada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama kalamayacak kadar da korkaktım. “Ne için?”

Sonsuzluk gibi gelen bir süre için düşündü. Sonra iç geçirdi. “İlkyardım çantasını ve buz torbasını getirdiğin için.”

“Bir şey değil.” Başka bir sır daha kalbimde yerini alırken sıkıntılı bir hisle kapıdan çıktım.

Mermer garaj yolu önüme çıktığında telefonum çaldı. Açar açmaz, “İki adım uzaklıktayım,” dedim.

“Abin burada ve eve gitmesi gerek. Sekiz saat içinde havaalanında olması lazım.” Annemin sesi kaygılıydı.

Adımlarımı hızlandırdım.

“Başka şeyler çıktı, pardon. Ama onu bulmam için beni yollayan da sendin.”

Telaşlı bir şekilde, “Mesajıma cevap verdi. O yüzden hadi artık,” dedi. “Dinlenmesi lazım biraz.”

“Otuz saniye içinde ordayım, anne.” Ön bahçeye adım atınca telefonu kapattım.

Kayden’in kız arkadaşı Daisy, ön bahçede bir dilim pasta yerken Caleb Miller ile çene çalıyordu. Birden içim düğüm düğüm oldu, omuzlarım çöktü. Beni görmemelemini umarak ağaçların gölgesine çekildim.

Daisy elini gözlerine siper edip benim olduğum yöne doğru bakarken, “Aman Tanrım, o Callie Lawrence mı?” dedi. “Burda n’apıyorsun sen? Cenazede filan olman gerekmez miydi?”

Başımı eğdim ve adımlarımı hızlandırdım ama büyük bir taş takılarak sendeledim. *Bir ayağını ötekinin önüne atacaksın.*

Neşeli bir şekilde, “Yoksa pastamdan mı kaçıyorsun?” diye bağırdı. “Hangisi Callie? Hadi, söyle bana!”

Gözleri gece kadar siyah olan Caleb sırtıp tırabzanlara yaslanarak, “Uğraşma şununla,” diye uyardı. “Eminim Callie’nin kaçması için kendince sebepleri vardır.”

Sesindeki ima kalbime ve bacaklarıma kaçma dürtüsü yolladı. Arkamdan gelen kakhaha sesleriyle birlikte garaj yolunun karanlığına karıştım.

Arabanın kapısını çarpıp kemerimi bağlarken nefes nefeseydim. Saçlarımdaki kısa tutamları yerlerine koydum. Abim, “Neyin var?” diye sordu. “Neden koştun?”

“Annem acele et, dedi.” Bakışlarımı kucağıma diktim.

“Bazen seni gerçekten anlamıyorum, Callie.” Koyu kahverengi saçlarını düzeltti ve koltuğunda geri yaslandı. “Sanki insanlar deli olduğunu düşünsün diye zahmete girer gibisin.”

“Liselilerin partisinde takılan yirmi dörtlük ben değilim,” diye hatırlattım.

Annem bana gözlerini kısarak baktı. “Callie, hiç başlama. Bay Owens’ın abini davet ettiğini biliyorsun. Tıpkı seni davet ettiği gibi.”

Zihnim tekrar Kayden’a kaydı. Yüzü harap olmuştu ve bereliydi. Onu orada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Az daha anneme olanları anlatacaktım. Ama sonra verandada Daisy ile Caleb’in bizim geri gelişimizi izlediğini düşününce, bazen sırların mezara kadar saklanması gerektiğini hatırladım. Ayrıca annem hiçbir zaman dünyada gerçekleşen kötü olayları öğrenmeye meraklı biri olmamıştı.

Abim, “Ben daha yirmi üç yaşındayım. Yirmi dörde gelecek ay gireceğim,” diyerek düşüncelerimi böldü. “Üstelik onlar artık liseli değil. O yüzden kapa çeneni.”

“Kaç yaşında olduğunu biliyorum,” dedim. “Ayrıca artık ben de liseli değilim.”

Annem caddeye çıkmak için direksiyonu döndürürken “Bu kadar neşeli bir şekilde söylemene gerek yok,” diyerek yüzünü buruşturdu. Ağlamamaya çalışırken ela gözlerinin kenarları kırıştı. “Seni çok özleyeceğiz. Keşke güz dönemine kadar beklesen. Laramie burdan nerdeyse altı saat tatlım. Senden bu kadar uzak olmak çok zor olacak.”

Yol boyunca geçen ağaç ve tepeleri izledim. “Kusura bakma anne, kaydımı yaptırdım bile. Ayrıca sadece odamda oturmak için yazın buraya tıklıp kalmamın hiçbir anlamı yok.”

“İş bulabilirsin,” diye önerdi. “Abinin her yaz yaptığı gibi. Bu şekilde onunla vakit de geçirebilirsin. Caleb bizimle kalacak.”

Vücudumdaki bütün kaslar, düğüm olmuş bir ip gibi kasıldı. Nefes almak için akciğerlerimi zorlamam gerekti. “Özür dilerim anne ama ben tek başıma yaşamaya hazırım.”

Hazırdan da öteydim. Yaptığım hiçbir şeyi anlamadığı için bana fırlattığı hüznü bakışlardan gına gelmişti. Olanları ona anlatmayı istemekten ancak anlatamayacağımı bilmekten de yorulmuştum. Odamda, hayatımda, bütün dünyamda peşimi bırakmayan kâbuslardan uzakta, tek başıma yaşamaya hazırdım.

Birinci Bölüm

Madde 4 Renkli Bir Tişört Giy.

4 ay sonra...

Callie

Her zaman insanları bir şeyler yapmaya sevk eden şeyin ne olduğunu düşünürdüm. Bunlar, doğduklarında zihinlerine yerleştirilmiş mi oluyordu, yoksa büyürlerken mi geliyordu? Belki de kendi kontrolleri dışında gelişen koşullar nedeniyle mecbur kalıyorlardı. Hayatımızı kontrol edebiliyor muyduk, yoksa bu konuda elimizden bir şey gelmiyor muydu?

Seth yeni gelen öğrencilerle dolu kampüse burun kıvrarak, “Tanrım, bugün burası aptal kaynıyor,” dedi. Sonra elini yüzümün önünde salladı. “Sen beni dinlemiyor musun yine?”

Düşüncelerimden sıyrılarak gözlerimi kırıştırdım. “Hiç böbürlenme bence.” Omzumla omzuna şakacı bir şekilde vurdum. “İkimiz de okula yaz döneminde başlamaya karar verdik ve her şeyin yerini biliyoruz diye onlardan üstünüz diye bir şey yok.”

“Eh, bence öyle sayılırız.” Açık kahverengi gözlerini devirdi. “Biz üst seviye birinci sınıflarız.”

Gülümsememi bastırdım ve kahvemden bir yudum aldım. “Üst seviye birinci sınıf diye bir şey yok biliyorsun.”

Bir kuaför salonunda yapılmış gibi görünen ama aslında doğal olan sarı perçemlerini karıştırarak iç geçirdi. “Evet, biliyorum. Özellikle de senin ve benim için. Biz iki yüz karasıyız.”

“Sen ve benden başka da bir sürü yüz karası var.” Elimi gözlerime siper ettim. “Ama bak karanın tonunu açmaya çalışıyorum. Bugün listede yazdığı gibi kırmızı bir tişört giydim.”

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Aslında eğer o muhteşem buklelerini her zamanki gibi atkuyruğuyla saklayacağına açık bıraksaydın çok daha iyi görünürdü.”

“Adım adım,” dedim. “Saçlarımı uzatmam bile zor oldu. Kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyor. Ama fark etmez çünkü bunun de listeye eklenmesi gerek.”

“Evet doğru, eklemek lazım,” diye cevap verdi. “Odama gider gitmez ekleyeceğim.”

Seth ve benim, korksak da iğrensek de beceremsek de yapmak zorunda olduğumuz şeyleri yazdığımız bir listemiz vardı. Bir şey listede yazıyorsa onu yapmak ve haftada en az bir maddeyi tamamlamak zorundaydık. Bu, benim odama kapanıp birbirimize en karanlık sırlarımızı anlattıktan sonra başlattığımız bir şeydi. Bu, benim bir insanla kurduğum ilk gerçek bağıdı.

Soluk gri ceketimin kenarını çekiştirerek, “Ve sen hâlâ bu çirkin ceket giyiyorsun,” diye devam etti. “Bu konuyu

konuşmuştuk. Sen güzel bir kızsın ve bunu gizlemene gerek yok. Ayrıca dışarsı nerdeyse seksen derece.”

Kumaşı kenarlarından tutarak fark etmeden ceketime sarındım. “Konuyu değiştirelim lütfen.”

Ağırlığını bana vererek kollarını benimkilere doladı. İnsanlar yanımdan geçerken beni kenara kaydırıldı. “Tamam ama bir gün, baştan aşağı bir değişimden bahsediyor olacağız. Tabii benim gözetimimde.”

İç geçirdim. “Göreceğiz.”

Seth ile Washington Üniversitesi’ndeki ilk günümde, Kalkülüs’e Giriş dersinde tanışmıştık. Sayıları anlayabilme konusundaki yeteneksizliğimiz, sohbe başlamak için iyi bir konu olmuştu. Arkadaşlığımız öyle başlamıştı. Seth altıncı sınıftan bu yana sahip olduğum tek arkadaştı. Tabii okulda beni herkes gibi “Anoreksik veya Şeytana Tapan Callie” olarak görmeyen yeni kızla kısa süren arkadaşlığım hariç.

Seth aniden durdu ve önümde sıçradı. Gri bir tişörtle siyah dar bir kot pantolon giymişti. Saçları şık bir şekilde dağınmıştı. Uzun kirpiklerine her kız imrenirdi.

“Bir şey daha söylemem lazım.” Parmağının ucuyla gözümün kenarına dokundu. “Kahverengi kalemi siyahtan daha çok beğendim.”

“Senin de onayını aldım ya.” Elimi dramatik bir şekilde kalbime koydum. “Çok rahatladım. Sabahtan beri içime dert olmuştu.”

Somurttu. Bakışları vücudumu saran kot pantolonumun beline değen kırmızı tişörtüme kaydı. “Her alanda harikasin, keşke bir kez elbise veya şort filan giysen de şu bacaklarını bir göstersen.”

Ruh halim değişti ve yüzüm asıldı. “Seth nedenini biliyorsun. Ben...”

“Biliyorum. Ben sadece seni yüreklendirmeye çalışıyorum.”

“Biliyorum, seni bu yüzden seviyorum zaten.” Aslında onu sevmemin bundan başka çok sebebi vardı. Onu seviyordum çünkü o, kendimi sırlarımı anlatacak kadar rahat hissettiğim ilk kişiydi. Bunun sebebi belki de insanın içeriden ve dışarıdan yaralı olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmesiydi.

“Seninle tanıştığım zamana göre çok daha mutlusun.” Perçemlerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. “Keşke herkesin yanında böyle olabilsen Callie. İnsanlardan saklanmayı bıraksan. Kimsenin senin ne kadar harika biri olduğunu anlayamaması çok üzücü.”

“Aynısı senin için de geçerli,” dedim. Seth de en az benim kadar gizleniyordu.

Elimdeki boş köpük bardağı aldı ve banklardan birinin yanındaki çöp kutusuna attı. “Ee ne diyorsun? Turlardan birine katılıp tur rehberiyle dalga geçelim mi?”

“Kalbime giden yolu biliyorsun.” Sırıttım. Gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı.

Sivri çatısıyla birlikte birkaç kat yüksek olan merkezin binanın ön kapılarına doğru ağaç gölgelerinin altında kaldırımda yürüdük. Yıpranmış kahverengi tuğlalı binanın tarihi bir görüntüsü vardı. Sanki eski bir döneme ait gibiydi. Bütün binaların ortasındaki bahçe, çimenleri bölen beton patikaların rastgele yerleştirildiği üçgen bir labirent gibiydi. Burası okumak için harika bir yerdi. Bir

sürü ağaç ve açık alan vardı ama yine de alışması zaman almıştı.

Öğrenciler ve aileler yollarını bulmaya çalışırken kampüste karmaşa hâkimdi. Zayıf bir, “Kafanı kaldır!” sesi duyduğumda dikkatim dağıldı.

Ona fırlatılan topu yakalamaya çalışırken elleri havada doğrudan bana doğru koşan çocuğu son anda gördüm. Sert vücudu benim vücuduma çarptı. Sırtüstü yere düştüm ve kafamla dirseğimi kaldırıma çarptım. Kolumun acısından nefes alamadım.

Panik içinde debelenerek, “Üstümden kalk,” dedim. Çocuğun ağırlığı ve ısısı sanki boğuluyormuşum gibi hissetmeme sebep olmuştu. “Kalk çabuk!”

“Çok özür dilerim.” Yana doğru yuvarlandı ve hemen üstümden kalktı. “Görmedim seni.”

Yüzü netleşene kadar göz kırparak gözümün önündeki noktaların kaybolmasını bekledim. Kulak kısmında uzun kahverengi saçlar, delici zümrüt gözler ve bir kızın içinin yağlarını eritebilecek bir gülümseme. “Kayden?”

Kaşları çatıldı ve eli yana düştü. “Seni tanıyor muyum?” Sağ gözünün altında küçük bir yara izi vardı. Bu yaranın babasının ona vurduğu o geceden kalma olup olmadığını merak ettim.

Benim kim olduğumu hatırlamayınca kalbime küçük bir bıçak saplandığını hissettim. Ayağa kalktım, kollarımdaki kir ve çimenleri temizledim. “Hayır, pardon. Seni başka birine benzettim.”

“Ama ismi tutturdun.” Sesinde şüphe hâkimdi. Topu çimlerin üstünden aldı. “Seni tanıyorum, değil mi?”

“Yoluna çıktığım için çok özür dilerim.” Seth’in eline yapıştım ve onu, büyük bir “Hoş geldiniz” afişinin olduğu giriş kapılarına doğru sürükledim.

Cam vitrinlerin olduğu koridora gelince elini bıraktım ve tuğla duvara yaslanarak soluklandım. “O çocuk Kayden Owens’dı.”

“Neeee!” Öğrenciler içeri doluşurken girişe doğru baktı. “Hani şu Kayden Owens? Kurtardığın çocuk?”

“Ben onu kurtarmadım,” diye açıkladım. “Ben sadece bir şeyi engellemiş oldum.”

“Çirkinleşmek üzere olan bir şeyi.”

“Kim olsa aynı şeyi yapardı.”

Dönüp koridorda yürüyecekken parmakları dirseğime yapıştı ve beni kendisine döndürdü.

“Hayır, pek çok kişi öylece geçip giderdi. İnsanların kötü bir şeyin gerçekleştiğini gördüğü zaman kafalarını öteki tarafa çevirmeleri yaygın bir durum. Tecrübeyle sabit.”

Başından geçen şeyler yüreğimi sızlattı. “Yaşadığın şeyler için çok üzgünüm.”

Kederli bir şekilde, “Üzülme, Callie,” dedi. “Senin de üzücü bir hikâyen var.”

Dar koridor boşalana kadar yürüdük. El ilanları ve broşürlerle dolu bir masa vardı. İnsanlar sırada bekliyor, ders programlarına bakıyor, aileleriyle konuşuyorlardı. Heyecanlı ve ürkmüş gibi görünüyorlardı.

Kalabalığın arasında herkesin önüne geçip sıranın başına ulaşmaya çalışırken, “Seni tanımadı bile,” diye yorum yaptı. Masadan pembe bir ilan kaptı.

Masadaki tabaklardaki kurabiyelerden uzatınca reddeder gibi başımı salladım. “Beni zaten nerdeyse hiç tanımıyor,” dedim.

“Eh, artık tanınması lazım.” Tatlı bir kurabiye aldı, üstündekileri silkeledi ve köşesinden ısırdı. Lokmayı çiğnerken dudaklarından kırıntılar döküldü. “Sen onu dayaktan kurtardın.”

Bu kalbime bıçak saplasa da, “O kadar da önemli bir şey değil,” dedim. “Şimdi lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Önemli bir şey.” Ben kaşlarımı çatarak bakınca iç geçirdi. “Tamam, susuyorum. Hadi gidelim de işkence edecek bir tur rehberi bulalım.”

Kayden

Son dört aydır her gün aynı kâbusu görüyordum. Bilardo salonunun yanında iki büklüm halde yerdeyim ve babam canıma okuyor. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Sebebi muhtemelen onun hayal edebileceği en kötü şeylerden birini yapmış olmamdı. Gözlerinde kan vardı ve hiçbir insanlık belirtisi kalmamıştı. Öfke hepsini tüketmişti.

İlk darbeleri yüzüme ulaşınca sıcak kan tüm yüzümü kapladı ve onun tişörtüne sıçradı. Beni bu sefer öldüreceğini biliyordum. En sonunda onunla mücadele etmem gerekiyordu ama bana kendi içimde ölmeyi öğretmişlerdi. Ayrıca zaten artık önemsemiyordum da.

Sonra gölgelerin arasından biri çıktı ve araya girdi. Gözlerimdeki kanı temizleyince bu kişinin ödü kopmuş

bir kız olduğunu gördüm. Neden araya girdiğini pek anlamamıştım ama ona çok şey borçluydum.

Callie Lawrence o gece benim hayatımı kurtarmıştı. Hem de onun farkında olduğundan da fazla. Keşke bunu bilseydi ama bunu ona nasıl anlatacağımı bilememiştim. Zaten o olaydan sonra onu bir daha hiç görmemişim de. Hayatına başlamak için üniversiteye erken başladığını duymuş ve ona imrenmişim.

Kampüsteki ilk günüm çok iyi gidiyordu. Özellikle de annem ve babam gittikten sonra. Onlar gittikten sonra hayatımda ilk kez rahat bir nefes alabiliştim.

Neyin nerede olduğunu anlamaya çalışırken Luke ile kalabalık kampüste dolaşıyorduk. Bu sırada da bir futbol topunu birbirimize fırlatıyorduk. Güneş parlıyordu, ağaçlar yeşildi ve havada o kadar çok yenilik vardı ki bu beni gaza getirmişti. Sıfırdan başlamak, mutlu olmak ve hayatımı yaşamak istiyordum.

Yapılan uzun bir atış, bir kıza doğru koşmama sebep olmuştu. Kendimi çok kötü hissetmişim çünkü kız çok küçük ve kırılgan gibi görünüyordu. Mavi gözleri büyüdü. Kız çok korkmuştu. İşin daha da garibi beni tanıyor olması ama ben nereden tanıdığını sorunca da kaçıp gitmesiydi.

Bu beni deli ediyordu. Kızın yüzünü ve onu bir yerden tanıdığım hissini aklımdan çıkaramıyordum. Niye kim olduğunu bir türlü hatırlamıyordum?

Luke'a, "Şu kıızı gördün mü?" diye sordum. Luke farklı sebeplerle de olsa aile yaşantılarımızın ne kadar kötü olduğunu fark ettiğimiz ikinci sınıftan beri benim en iyi arkadaşımdı.

“Şu koşan kız mı?” Ders programını katladı ve kot pantolonunun arka cebine koydu. “Okuldaki şu sessiz kızı hatırlattı bana. Hani Daisy’nin sürekli işkence edip durduğu.”

Bakışlarım kızın geçtiği giriş kapılarına doğru kaydı. “Callie Lawrence mı?”

“Evet, adı buydu galiba.” Patikanın ortasında yönünü bulmaya çalışarak gergin bir şekilde nefes verdi. “Ama o olduğunu sanmıyorum. Gözlerinin etrafına o siyah şeyden sürmemişti ve Callie’nin saçları kısacıktı, tıpkı erkek gibi. Ayrıca o daha zayıftı.”

“Evet, farklı görünüyordu.” Ama o kız Callie ise onunla o geceyle ilgili konuşmam gerekiyordu. “Ama Callie her zaman zayıftı. Daisy bu yüzden onunla dalga geçerdı.”

“Bu, sebeplerden sadece biriydi,” diye hatırlattı. Arkamda bir şey görünce yüzü tiksintiyle buruştu. “Ben gidip odamızı bulayım.” Bir şey dememe fırsat kalmadan okul binasının köşesine doğru seğirtti.

“İşte burdasın.” Daisy arkamdan geldi. Parfümünün ve saç spreyinin kokusu beni boğdu.

Birden Luke’un neden sanki yangın çıkmış gibi alelacele kaçtığını anladım. Onun Daisy’yi sevmemesinin birçok sebebi vardı. Bunlardan biri de Daisy’nin bir kaşar olduğunu düşünmesiydi. Öyleydi de ama benim için hava hoştu. Çünkü bütün hislerden kopuk olarak kalmama yardım ediyordu. Bu benim bildiğim tek yaşam biçimiydi.

“Benim hakkımda konuşmuyordunuz umarım?” Daisy kollarını belime doladı ve parmak uçlarıyla karnıma masaj yaptı. “Güzel bir şeyler söylediyse o başka tabii.”

Döndüm ve alnını öptüm. Dekolteli mavi bir elbise giymişti. Kolyesi göğüslerinin tam arasında durmuştu. “Senin hakkında konuşmuyorduk. Luke odasını bulmaya gitti.”

Rujlu dudaklarını ısırdı ve kirpiklerini kırıştırdı. “Güzel çünkü seksi erkek arkadaşımı yalnız bırakma konusunda zaten çok hassasım. Unutma, kur yapmak serbest ama dokunmak yok.” Daisy çabucak sıkılır ve dram yaratacak şeyler söylerdi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak, “Dokunmak yok. Anladım,” dedim. “Kimsenin senin hakkında konuştuğu da yoktu.”

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle sarı dalgalı saçlarından bir bukleyi parmağına doladı. “İyi şeyler söylediğiniz sürece benim hakkımda konuşmanız sorun değil.”

Daisy ile onuncu sınıfta, o bizim okula yeni geldiğinde tanışmıştım. O, okula yeni gelen seksi kızdı ve bunun bilincindeydi. Ben çok popülerdim ama gerçek anlamda kimseyle çıkmamış, sadece öylesine takılmıştım. Babamın istediği gibi futbola odaklanmıştım. Ama Daisy ilgimi çekmişti. Birkaç hafta sonra ilişkimiz resmen başlamıştı. Daisy benmerkezci biriydi. Yaralarımın, izlerimin, kesiklerimin nedenini sormazdı. Bu konuyu bir kez, ilk seviştiğimizde açmıştı. Ben de çocukken geçirdiğim bir kazada olduğunu söylemiştim. Yeni yaraların nedenini hiç sormadı.

“Bebeğim, gitmem lazım.” Çabucak dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Gidip kayıt yaptırmam, eşyalarımı yerleştirmem, neyin nerde olduğunu anlamam lazım.”

“A, tamam.” Alt dudağını büzdü. Parmaklarını saçlarından geçirdi ve derin bir öpüşme için dudaklarını tekrar kendine çekti. Geri çekildiğinde gülümsedi. “Sanırım eve dönecek ve sıkıcı lisemle zaman öldürmeye çalışacağım.”

Kapılara doğru geri geri yürürüp kaldırımındaki insanlar arasında manevra yapmaya çalışarak, “İyi olacağından eminim,” dedim. “Mezunlar gününde orda olacağım.”

El salladı ve arkasını dönerek otoparka yürüdü. Arabaya binene kadar gözümü ondan ayırmadım. Sonra içeri girdim. İçerisi daha serindi, ışıklar solgundu. Bağırış çağırış ve düzensizlik hâkimdi.

“Tura ihtiyacımız yok.” Kayıt masasının yanında pembe bir broşür okuyarak dikilen Luke’a doğru yürüdüm. “Sen odanı bulmayacak mıydın, yoksa bu Daisy’den kaçmak için bahane miydi?”

“Kız beni deli ediyor.” Kısa, kahverengi saçlarını eliyle taradı. “Aslında öyle yapacaktım ama sonra tura katılırsam ve neyin nerde olduğunu öğrenirsem daha kolay olur diye düşündüm.”

Konu okul ve spor olduğunda Luke çok planlı biriydi. Ben onun geçmişini de bildiğim için bana tuhaf gelmiyordu ama bir yabancıнын bakış açısından bakıldığında o, muhtemelen sorun çıkaran ve okuldan atılan biri gibi görünüyordu.

“Tamam, tura katılalım.” İsimlerimizi kâğıda yazdım. Masanın arkasında oturan kızıl saçlı kız bana gülümsedi.

Öne eğilirken kollarıyla göğüslerini sıkıştırarak arsızca, “Yeni başlayanlara katılabilirsiniz,” dedi. “Koridora şimdi çıktılar.”

“Teşekkürler.” Kıza sııttım ve Luke ile birlikte kızın bize gösterdiği yöne doğru yürüdüm.

Kurabiyeyle dolu bir tabağın etrafından dolaşırken gülerek, “Her seferinde,” dedi. “Mıknatıs gibi çekiyorsun.”

Kalabalığa doğru yaklaşırken, “Valla ben istemiyorum ki,” diye cevap verdim. “Hatta buna bir son vermelerini istiyorum.”

Gözlerini devirerek, “Hayır istemiyorsun,” dedi. “Bunu seviyorsun. Bunun sen de farkındasın. Keşke harekete geçsen. Bu sayede o kaşarı da bırakırdın.”

“Daisy o kadar da kötü değil. Flört edip etmememi önemsemeyecek olan tek kız muhtemelen.” Kollarımı kavuşturdum ve kalın gözlüklü, dağınık saçlı ve elinde bir pano bulunan tur rehberine baktım. “Bu cidden şart mı? Gidip eşyalarımı yerleştirsem daha iyi.”

“Ne nerde öğrenmem lazım,” dedi. “Sen istersen odaya gidebilirsin.”

“Böyle iyi.” Kalabalığın içinde gözlerim bir kıza odaklandı. Çarptığım kıza. Yanında, kulağına bir şeyler fısıldayan çocuğa gülümsüyordu. Kendimi bu anın doğallığından keyif alırken buldum. Bu, benim alışık olduğum sahteliklere benzemiyordu.

“Nereye bakıyorsun?” Luke bakışlarımı takip etti ve alnı kırıştı. “Bak ne diyeceğim. Aslında bu Callie Lawrence olabilir. Düşününce babasının Washington Üniversitesi’ne gideceğiyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım.”

“Hadi be. Olabilir mi acaba?” Kızın kahverengi saçlarına, zayıf vücudunu ortaya koyan kıyafetlerine ve gülünce ışıldayan mavi gözlerine baktım. Onu en son gördüğümde

bu mavi gözler donuk ve kederliydi. Benim tanıdığım Callie daha fazla esrarengizlik barındırıyor, çuval gibi kıyafetler giyiyor ve her zaman üzgün görünüyordu. Herkesten kaçıyordu. Beni kurtardığı o gece hariç.

Luke parmağını şakağına vurarak kendinden emin bir şekilde, “Evet, bu o,” dedi. “Alnında o kızinki gibi bir doğum lekesi var. Bu bir tesadüf olamaz.”

Yüksek sesle, “Yok artık,” dedim. Herkes bana baktı.

Tur rehberi buz gibi bir sesle, “Size yardımcı olabilir miyim?” dedi.

Callie’nin bana baktığını fark ederek başımı reddedercesine salladım. “Kusura bakmayın, arı geldi sandım.”

Luke güldü ve ben kahkahamı bastırdım. Tur rehberi hayal kırıklığı içinde ofladı ve kapıları işaret ederek büroların nerede olduğuyla ilgili konuşmasına devam etti.

“O neydi öyle?” Luke bir kâğıdı titiz bir şekilde ikiye katlarken alçak bir sesle sordu.

“Hiçbir şey.” Kalabalığı taradım ama Callie hiçbir yerde yoktu. “Nereye gittiğini gördün mü?”

Luke başını reddedercesine salladı. “Yoo.”

Gözlerim koridoru taradı ama hiçbir yerde ondan iz yoktu. Onu bulmam gerekiyordu. Böylece ona hayatımı kurtardığı için teşekkür edebilirdim. Tıpkı dört ay önce yapmam gerektiği gibi.

İkinci Bölüm

Madde 27 Tanımadığın Birini Akşam Yemeğine Davet Et.

Callie

“Bu akşam için planın ne?” Bir tişörtü katladım ve kurutma makinesinin üstündeki çamaşır sepetine koydum. “Dışarı çıkacak mıyız çıkmayacak mıyız?”

Seth ağzına bir sakız atarken çamaşır makinelerinden birinin üstüne oturdu ve bacaklarını sarkıttı. “Kararsızım. Bir yandan yurttaki kalıp *Vampir Günlükleri*’ni izlemek istiyorum. Ama diğer yandan, gitmeyi çok istediğim bir restoran var.”

“İy, Suşi Bar kısmı olan restoran olmasın sakın.” Tişörtlerimin birinin üstünden ince yumuşatıcı kâğıdı çekerken kaşlarımı çattım. “Ben suşi seviyorum ve bu akşam dışarda yemek istemiyorum.”

“Hayır, sen daha önce hiç suşi yemedin,” diye düzeltti. “Ve bir şeyi hiç yememiş olman onu sevmeyeceğin anlamına gelmez.” Dudaklarını kapatarak kahkahasını bastırdı. “Ben bunu kendi tecrübelerimden biliyorum.”

“Eminim öyledir.” Tişört yığınının üstündeki telefonum titredi ve ışığı yandı. “Off, annem. Bir dakika bekle.”

Çamaşır makinelerinin gürültüsünden uzaklaşmak için köşeye geçerek, “Efendim, anne,” dedim.

“Merhaba, bebeğim,” dedi. “İlk ders günün nasıl geçti?”

Makinelerin gürültüsünü engellemek için parmakucumu kulağıma bastırarak, “Dersler pazartesi başlıyor, anne,” diye hatırlattım. “Bugün kayıt günü.”

“Ee, o nasıl gidiyor peki?”

“Ben zaten neyin nerde olduğunu biliyorum. Bu yüzden Seth ile çamaşır yıkıyoruz.”

Seth ellerini ağzının kenarına getirerek, “Merhaba Bayan Lawrence!” diye bağırdı.

Annem, “Seth’e selam söyle canım, tamam mı?” diye cevap verdi. “Tabii onunla tanışmak için sabırsızlandığımı da.”

Alıcıyı elimle kapattım. Seth’e, “Seninle tanışmak için sabırsızlanıyormuş,” diye fısıldadım. Gözlerini devirdi.

“Benimle başa çıkamayacağını söyle.” Çamaşır makinesi durdu. Seth kapağı açmak için makinenin üstünden indi.

Anneme, “O da sabırsızlanıyormuş,” dedim. “Aslında bu konuda çok heyecanlı.”

Seth makineden bir ceket çıkarırken başını salladı. “Anneler uzmanlık alanıma girmiyor. Bunu biliyorsun.”

Annem, “Ne diyor?” diye meraklandı.

“Hiçbir şey anne.” Kurutma makinesi öttü. “Kapatmam lazım. Sonra ararım.”

“Bekle, canım. Çok mutlu gibisin. Onu söylemek istedim.”

Kalın bir sesle, “Mutluyum zaten,” diye yalan söyledim. Duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Seth gömleğini çamaşır sepetinin kenarına bıraktı, ellerini kalçalarına koydu ve bana gözlerini kısarak baktı. “Annene yalan söyleme, Callie.”

Annem, “Neler oluyor?” diye sordu. “Acayip sesler duyuyorum.”

“Kapatıyorum.” O başka bir şey söyleyemeden kapatma düğmesine bastım.

“Benim annem senin annen gibi değil.” Kurutma makinesinin kapağını açtım ve içindekileri çıkararak kollarıma aldım. “Çoğu zaman iyidir. En azından ben terbiyeliyken.”

“Ama ona hiç bir şey anlatamıyorsun. Çok önemli şeyleri.” Tanıştığımızda alçada olan kolunu esnetti. “Tıpkı benim annem gibi.”

“Sen annene anlattın ama.” Kurutucunun kapağını kalçamla kapattım. “Sadece konuşma iyi gitmedi. Ben anneme söylemedim çünkü bu onu yıkardı. O, o kadar mutlu biri ki bunu kötü düşüncelerle bozmaya hiç gerek yok.” Eşyaları sepetin içine attım. Bu sırada çamaşır makinelerinden biri tekledi ve çimento duvara vurdu. “Bu kadar istiyorsan yeni restoranı deneyebiliriz.” Sepeti kaldırdım ve kalçama yerleştirdim. “Deneyeceğim yeni şeyler listeme eklerim.”

Ağzı kulaklarına vardı. “Bu listeye bayılıyorum.”

O bir yığın kıyafeti toplarken, “Ben de...” dedim. “Ve sen bunu düşündüğün için bir dâhisin.”

Bu liste, Seth kolunu nasıl kırdığını ve ellerindeki yaraların neden olduğunu itiraf ettiği gün, yurt odamın kuytu

köşelerinde yapılmıştı. Seth okulun son günü yürüyerek evine gidiyordu. Bir grup futbolcuysa kamyonet sürüyordu. Seth'i hırpalamışlar, dövmüşler ve onu binlerce parçaya ayırmaya çalışıp bu olayı hasır altı etmişlerdi. Ama Seth güçlüydü. Ona sırrımı anlatmamın sebebi buydu. Senden sökülüp alınan bir şeye sahip olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ancak ürpertici ayrıntıları atlamıştım çünkü onları henüz yüksek sesle söyleyemiyordum.

“Ben bir dâhiyim.” Kapıdan geçerken bana yol vermek için kenara çekildi. “Bu fikrin peşinden gittiğin sürece sırtın yere gelmez.”

Güldük. Bu kez gerçektir. Ama sesimizi rüzgâr alıp götürünce kara bir bulut üstümüze çöktü.

Kayden

Yurt odasının küçücük kapısına bakarak, “Bu oda kutu kadar,” dedim. Birinci sınıfları yerleştirdikleri dört yurttan biri olan Downey yurdunda, koridordaydık. Odada iki tek kişilik yatak ve köşede bir çalışma masası vardı. Yataklar arasındaki mesafeyi iki adımda kapatabiliyordum. Karşı duvardaki dolap ancak üç kutu ederdi. “Eve çıkmak istemediğine emin misin? Kampüse gerçekten çok yakın evler gördüm.”

Luke üstünde “İvir Zıvır” yazan büyük bir kutuyu karıştırıyordu. “Eve çıkmaya param yetmez. Kitaplarımı ve diğer şeyleri satın alabilmek için de iş bulmam lazım.”

“Bursun bunları karşılamıyor mu?” Ağır bir kutuyu aldım ve yatağımın üstüne koydum.

Bantların bir kısmını çıkardı ve yere attı. “O, okul parasını ancak karşıladı.”

Kutunun üstündeki bandı soydum. “Paraya ihtiyacın olursa ben yardım ederim.”

Dikkatini kutuya vererek kafasını hızla reddedercesine salladı. “Ben sadaka vereceğin biri değilim. Eve çıkmak istiyorsan git çık kendin. Ben kalıyorum diye senin de yurttan kalman gerekmiyor.” Kutudan kafası olmayan bronz bir heykel çıkardı. Yüzü kızardı. “Bu ne lan?”

Omuz silktim. “Valla kutularını hazırlayan ben değilim.”

“Tamam, benim ama bunu ben koymadım.” Karşıya fırlatınca heykel duvara çarptı. “Lanet olsun, bu kadın aklımı karıştırmaya çalışıyor.”

“Annenin canını sıkmasına izin verme. Eve geri dönmeni sağlamaya çalışıyor biliyorsun. Böylece hiçbir şeyle kendisi ilgilenmeyecek.” Kırık heykeli aldım ve odanın dışındaki çöpe atmak için koridora çıktım.

Odaya dönerken Callie’yi yine o çocukla benim olduğum tarafa doğru yürürken gördüm. Yine gülümsüyordu. Koridorun ortasında durdum ve bana ulaşmalarını bekledim. İnsanlar etrafımdan dolaşıyordu. Callie beni görmedi ama arkadaşı gördü ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Callie’nin başı benim olduğum tarafa döndü. Beni görünce sanki ona saldıracaktım gibi geriye çekildi. Arkadaşı onu rahatlatmak ister gibi elini beline koydu.

Bana karşı çekingenliği nedeniyle dikkatim dağılmıştı. Beceriksiz bir şekilde, “Merhaba,” dedim. “Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama...”

“Seni hatırlıyorum,” diye araya girdi. Mavi gözleri, elmacık kemiğimin üzerindeki yaraya odaklanmıştı. “Nasıl hatırlamam? Biz birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz.”

Onun bu mesafeli tavrına nasıl yanıt vereceğimden emin olamayarak, “Doğru,” dedim. O akşam böyle davranmamıştı. “Bu benim sohbet başlatma şeklim.”

Dudaklarıyla bir “Aa” yaptı ve aşırı büyük ceketinin bağcığıyla oynayarak sessizce dikildi.

Arkadaşı ona baktı ve elini bana uzattı. “Ben Seth.”

Bakışlarımı Callie’den ayırmayarak elini sıktım. “Kayden.”

“Callie’nin kusuruna bakma.” Seth kızın omzuna hafifçe vurdu. Callie gözlerini kırıştırdı. “Bugün kendini pek iyi hissetmiyor.”

Callie gözlerini kısarak Seth’e bakarken gözkapakları indi. “Hayır. İyiyim ben.”

Seth ona yumuşak bakışlarıyla ısrar etti ve dişlerinin arasından konuştu. “O zaman bir şeyler söyleyen iyi olur bence. Güzel bir şeyler.”

“Aaa.” Dikkatini tekrar bana yöneltti. “Kusura bakma, yani...” Sesi alçaldı. Kendi kendine lanet ederek, “Hay Tanrım, neyim var benim böyle?” dedi.

Seth sanki onun bu tuhaf davranışına alışmış gibi iç geçirdi. Bana, “Okula bugün mü başladın?” diye sordu.

“Evet, futbol bursuyla geldim.” Daha önce futbol topuna dokunmuşluğu var mı diye merak ederek baktım.

Kaşlarını kaldırdı, topuklarının üstünde sallandı ve yalandan ilgileniyormuş gibi yaparak, “Hımm, anladım,” dedi.

Callie yavaşça nefes verince alnındaki perçemler uçtu. “Gitmemiz lazım. Akşam yemeği için planımız var. Seninle tekrar konuşmak güzeldi, Kayden.”

Seth, “Sen de bizimle gelebilirsin,” diye önerdi. Callie’nin ona fırlattığı bakışları görmezden geliyordu. “İstersen tabii. Yeni bir yer deneyecektik.”

“Suşi restoranı.” Callie’yle ilk kez göz göze geldik. Gözlerini keder ve mahcubiyet ele geçirmişti. Acısını gidermek için neredeyse ona sarılacaktım. Bu çok tuhaf bir duyguydu. Çünkü ben Daisy’den başka kimseye sarılmamıştım. Ona da mecbur kaldığımda sarılırdım. “İyi olur mu bilemiyorum.”

“Suşi severim.” Omzumun üstünden odamızın açık kapısına baktım. “Ama sorun olmazsa Luke’u da getirmem gerek. Luke, Broncos takımında defans oynuyor.”

“Kim olduğunu biliyorum.” Güçlkle yutkundu. “Sanırım o da gelebilir.”

“Bir saniye. Gelmek istiyor mu bi bakayım.” Odaya döndüm. Luke dağınık yatağın üstünde oturuyor, bir yığın kâğıdı gözden geçiriyordu. Ellerimi kapının çerçevesine dayayarak kafamı içeri uzattım. “Suşi yemek ister misin?”

Bakışlarını kâğıtlardan kaldırıp bana baktı. “Suşi mi? Niye?”

“Çünkü Callie Lawrence davet etti,” dedim. “Ya da şöyle söyleyeyim, arkadaşşı davet etti. Önceden de mesafeli miydi? Hatırlıyor musun?”

Kâğıtları bir çekmeceye tıktı. Küçük bir kâğıdıysa buruşturdu ve çöpe attı. “Evet, altıncı sınıfta filan böyle oldu. Bir dakika normalken sonra tuhaflaşıyordu.”

Ellerim yana düştü. Geriye yaslandım ve koridorda Seth'in kulağına bir şeyler fısıldayan Callie'ye baktım. "Ben bunu hiç hatırlamıyorum. Ben onun normal biri olduğunu hatırlıyorum. Sonrasınıysa hatırlamıyorum. Kimseyle filan takılmadı, değil mi?"

"Hayır." Omuz silkti. "Bu takıntın neden?"

"Takıntı değil." Bu suçlama beni kızdırmıştı. "Kimseyi takıntı haline getirmem. Teklif ettiler ben de kibar olmak adına kabul ettim. İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz."

Cüzdanını arka cebine attı. "Sorun değil, gidelim. Daisy ile binlerce salak akşam yemeğini atlattıysam, aynı okula gittiğimiz ama tek söz bile etmeyen bir kızla bir akşam yemeğini de atlatırım."

Kendimi bir pislik gibi hissetmiştim. Luke, Callie'yi benden daha fazla hatırlıyor gibi görünüyordu. Beni kurtaran kızı pek çok şekilde tanımam gerekiyordu. Bunu ona açıklayabilecek miydim bilmiyordum.

Callie

Karanlık otopark boyunca floresan ışıklarıyla aydınlatılmış restorana doğru yürürken Seth'e, "Sana çok kızgıyım," diye sessizce söylendim. Dördümüz de restorana aynı arabayla gelmiştik ve sessizlik saçımı başımı yolmak istememe neden olmuştu. "Neden onları davet ettin ki?"

"Kibar olmak için." Omuz silkti ve kollarını bana doladı. "Rahatla bakalım, benim güzel Callie'm. Daha sosyal olma maddesini de listeden çıkarabiliriz. Hatta birini yemeğe davet etme maddesini bile çıkarırız."

“Yurda bir dönelim de yakacağım o listeyi.” Cam kapılar açıldı ve ben restoranın boğucu atmosferine adım attım. Koltuklu masalardan çoğu boştu ama sanki bek rlığa veda partisindelermiş gibi tüylü fularlar ve ta lar takan bir grup kızın bulunduğu bar oldukça gürültülüydü.

“Hayır, yakmayacaksın. şimdi sakin ol ve sohbet etmeyi dene,” diye cevap verdi. Kolunu tezgâhın üstüne dayayarak garson kıza yaklaştı. “Merhaba, bar kısmında boş yer var mı?”

Kırmızı saçlarından bir tutamı parmağına dolayarak kıkırdadı. Seth’e kapılıp gitmiş bir halde listeye baktı. “Bir kontrol edeyim.”

Seth ağzına naneli şeker attı ve omzunun üstünden gözlerini devirdi. “Vay.”

Ona gülümsedim. Sonra Luke ve Kayden’a döndüm ama söyleyecek bir şey bulamıyordum. Seth dışındaki erkeklerle iyi anlaşamıyordum. Keşke yapabilseydim ama anılarım buna müsaade etmiyordu.

Luke kapının yanındaki bir yapma çiçeğin cilalı yaprağını kopardı. “Laramie göründüğünden daha eğlenceli bir kasabadır diye düşünmüştüm.”

Sağımdaki pencereyi gösterdim. “Buradan daha aşağıda bir sürü gece kulübü filan var.”

Luke kısacık kahverengi saçları, kolundaki dövmesi ve koyu kahverengi gözleriyle sanki oracıkta kavga başlatacak biri gibi görünüyordu. Bu durum, ondan çekinmeme sebep oluyordu. “ yleyse nerde olduklarını biliyorsun?”

“Nerde olduklarını duymuştum.” Göz ucuyla Kayden’a baktım. Kollarını göğsünde kavuşturup cam kapıya doğru

yaslanmıştı ve beni dikkatle dinliyordu. Niye bana böyle bakıp duruyordu? Sanki gerçek beni görüyormuş gibiydi. “Ama pek gittiğim söylenemez.”

“Evet, sen hiçbir zaman partileri seven bir kız olmadın, değil mi?” Luke yaprağı yere attı.

Kayden yüzünde gururlu bir ifadeyle, “Aslında bir zamanlar öyle sayılırdı,” diye lafa karıştı. “Şimdi hatırladım. Altıncı sınıfın başıydı. Pastayı annem getirecekti ama unutmuştu galiba... Sanırım senin doğum günündü.”

“On iki yaşına giriyordum.” Balonları, konfetileri, pembe şekerlemeli kremayı ve sonrasında oluşan kan gölünü hatırlayınca nefesim kesildi. “Ama bu beni parti kızı yapmaz. Ben sadece bir doğum günü partisi isteyen küçük bir kızdım. Tek istediğim buydu.”

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar. İçimden dudaklarım mühür vurmaya çalıştım ama zaten kalbimi yerle bir eden anılar yüzünden sımsıkı kapanmışlardı.

“Evet, masa ayarladım ama barda değil.” Seth yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı. “Ne oldu? Kötü görünüyorsun?”

Gözlerimi kırıştırdım ve zorla gülümsedim. “Yorgunum sadece.”

Yalan söylediğimi biliyordu ama konuyu Luke ile Kayden’in önünde açmazdı. “O zaman erken dönmemiz gerek.”

Garson bizi masamıza götürdü ve dört bardak buzlu suyla birlikte menüleri getirdi. Gitmeden önce Seth’e sırtıttı. Görüşüm, bir süredir düşünmemeye çalıştığım karanlık düşüncelerle bulutlanmıştı ve listedeki tek bir sözcüğü bile

göremiyordum. Avuçlarımı gözlerime bastırdım ve göz kırptım.

Kayden, “Bir şeyi itiraf etmem lazım,” dedi. Kafamı kaldırıp ona bakınca ağır ağır sırtıttı. “Ben suşi sevmem. Aslına bakarsan biraz tırsıyorum bile.”

Utangaç bir gülümsemeyle, “Ben de sevmem,” dedim. “Çiğ olması çok tuhaf.”

Seth menüsünün sayfasını çevirirken, “Bir kez bile yemedi,” diye açıkladı. “Teknik olarak fikir beyan edemez.”

“Bence edebilir.” Masanın altında Kayden’in dizi benimkine değiyordu. Yanlışıklıkla olup olmadığından emin değildim. Bu durum, bedenime bir sıcaklık yolluyordu. Bu da karnımın altüst olmasına sebep olmuştu. “Çok değerli bir fikre benziyor.”

İltifatını nasıl algılayacağımı bilemediğim için bir şey söylemedim.

Seth, “Ben değerli değil demiyorum,” diye açıkladı. “Sadece denerse sevebilme ihtimalinin olduğunu söylüyorum. Bu benim hayat felsefem.”

Bu sırada suyumdan bir yudum alıyordum. Güleyim derken buz genzime kaçtı. “Aman Tanrım.”

Seth eliyle sırtıma vurdu. “Yutabilecek misin?”

Elimi göğsüme bastırarak başımla onayladım. “Evet ama yine de ben su içerken bir daha espri filan yapayım deme, tamam mı?”

“Hayat felsefem bu.” Bana şeytani bir şekilde sırtırken gözleri ıslıl ıslıldı. “Ama biraz hafifleteyim bari.”

“Kahretsin, telefonumu arabada unutmuşum.” Luke elini masaya vurunca bardaklarımız sarsıldı. “Hemen

dönerim.” Masadan kalktı, koridorda yürüdü ve ön kapıdan çıktı.

Menülerimize döndük. Seth de masadan fırladı. “Ben arabayı kilitlemiştim. İçeri giremez.” Anahtarları cebinden çıkararak kapıya doğru aceleyle yürüdü.

Tuzluğu avuçları arasında döndürürken, “Luke aslında sigara içmeye gitti,” dedi. “Tanımadığı insanların yanında söylemek istemiyor. Bu konuda biraz takıntılı.”

Ona bakmayarak başımı salladım. “Seth de öyle muhtemelen. Genelde arabada içer ama nazik olmaya çalıştı.”

“Arabada içebilirdi.” Kayden güldü ve gözleri ışıldadı. “Luke on altı yaşımızdan beri arabamda sigara içiyor.”

Peçetenin kenarıyla oynarken dayanamayıp aklıma gelen şeye gülümsedim.

“Bu kadar komik olan ne?” Kayden kollarını masaya koydu ve tişörtünün kolları yukarı kalktı. Bileklerindeki ince beyaz çizgiler görüldü. Bunları gizlemek için hemen kollarını aşağı çekti. “Hadi ama, böyle gülümsemene sebep olan şeyi söyle.”

“Önemli bir şey değil.” Bakışlarımı ona çevirdim. “Sadece babam defans oyuncusunun sigara içtiğini öğrenseydi ne derdi diye düşündüm.”

“Bence biliyordu.” Kayden masanın üstünde daha çok eğilerek bana yaklaştı. “O, yaptığımız yanlışları her zaman bilirdi ama bir şey söylemezdi.”

“Evet, sanırım öyle. Bir keresinde abimi sigara içerken yakalamıştı ve uzun süre ceza vermişti.” Neden onunla bu şekilde konuşuyordum? Bu ben değildim. Çenemi indirdim ve aperatif listesine odaklandım.

Kayden avucunu masaya koydu ve benimkine doğru yaklaştıırken birden, “Callie, özür dilerim,” dedi. Parmakları benimkilere değince neredeyse boğulacaktım.

“Neden?” Sesim biri beni gırtlaklıyormuş gibi çıkmıştı.

“Sana teşekkür etmediğim için. O gece yaptıkların için.” Kocaman elini benim elimin üstüne kapattı.

Bir anlığına hissettiğim sıcaklık hoşuma gitti ama sonra zihnimin içinde güçsüz bir halde sıkışıp kaldığım o yere geri döndüm.

“Önemli değil.” Elimi çektim ve masanın altına sakladım. Menüye bakarken nabzım hızlandı. “Zor bir gece geçiriyordun.”

Elini çekerken hiçbir şey demedi. Başımı kaldırıp ona bakmadım çünkü gözlerindeki o iğrenmiş bakışı görmek istemiyordum.

İlgisiz bir şekilde konuyu değiştirerek, “Hamburger sipariş etsem sence getirirler mi?” diye sordu.

Kaşlarım çatık bir halde menünün sayfasını çevirdim. “Menüde yazıyor mu?”

“Hayır, şaka yaptım.” Masanın karşı tarafından beni izliyordu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Temkinli bir şekilde başımı salladım. “Tabii ki.”

“Nasıl oldu da üniversiteye erken başladın?” diye sordu.

“Çoğu kişi yaz ve parti için evde kalmak istiyor.”

Omuz silktim. “Orda benim için ailemden başka bir şey kalmadı. Ben de gitme zamanının geldiğini düşündüm.”

“Senin çok arkadaşın yoktu, değil mi?” O benim kederli hayatımın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken hatıralar yüzünü maskeleydi.

Neyseki o daha fazla detaya inmeden önce Seth ve Luke geldi. Sigara kokuyorlar ve coşkulu bir biçimde mutlu görünüyorlardı.

Luke oturup peçetesini açarken Seth, “Hayır, kampüste çok fazla kavga olmaz,” dedi. “Olsa bile güvenlik ayırıyor genellikle.”

Luke üstünde bira resimleri bulunan küçük plastik teşhiri döndürdü. “Evet, bizim okulda her zaman olur öyle şeyler. Büyük bir şenlik ateşi yaktığımız bir keresinde polisler geldi ve herkesi gözaltına aldı.”

Seth kolundaki saate bakarak, “Ne tür bir belaya bulaştın?” diye sordu.

“Çok fazla bir şey değil.” Luke ağzına bir kürdan attı. “Bizim ordaki polisler futbolculara yumuşak davranır.”

Seth bana yandan bakarak, “Nedeni belli,” diye mırıldandı. Anlayışlı bir şekilde gülümsedim.

Masanın altında Kayden’in ayağı benimkine çarpıp duruyordu. Dur demek istiyordum ama daha onunla göz teması bile kuramıyordum. Bir tarafımın bundan hoşlandığını fark edince telaşlandım. Duygularım üzerindeki kontrolümü yitiriyordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Garson geldi ve siparişlerimizi aldı. Elimden geleni yaptım ve hepsini yemeyi amaçlayarak teferruatlı bir yemek söyledim. Ama sipariş geldiğinde midem düğümlendi. O an her zaman yaptığım o şeyi yine yapacağımı söyleyebildim.

Üçüncü Bölüm

Madde 52 Tanrı Aşkına Şansını Bir Dene.

Kayden

Okul başlayalı bir hafta olmuştu. Dersler baş belasıydı. Üniversitenin daha zor olacağını söylemişlerdi ama bu kadar çok çalışmaya hazırlıklı değildim. Derslerle antrenmanlar arasında, hayatımda başka bir şeye odaklanmaya zamanım kalmıyordu.

Dışarıda yemek yediğimiz günden beri Callie ile iki kez karşılaşmıştık. O her seferinde beni görmezden geldi. Biyoloji dersinde aynı sınıftaydık ama o elinden geldiği kadar herkesten uzağa, arkaya oturuyor ve kalemiyle defterine odaklanıyordu. Bu takıntısıyla, kızın defteri aldığı notlarla doluydu herhalde.

Ona bakmamaya çalışıyordum ama çoğu zaman bunu başaramıyordum. Herkese bu kadar kayıtsız oluşunu izlemek büyüleyiciydi. Her zaman bir şeyleri dert etmek yerine düşüncelerim arasında kaybolmak ne güzel olurdu.

Kendime, Callie'yi rahat bırakmam gerektiğini söyleyerek derse gitmeye hazırlanırken babam aradı.

Açar açmaz, "İvir zıvırlarını garajda bırakmışsın," dedi.

Kitaplarımı almaya çalışırken güçlükle nefes alarak, "Özür dilerim," dedim. "Ama annem izin vermişti."

Sert bir şekilde, "Annenin böyle şeylerde söz hakkı yok," dedi. "İvir zıvırını burda bırakmak istiyordun madem bana sorman lazımdı. Tanrım, daha kaç kere çuvallaman lazım?"

İtiraz etmek istiyordum ama babam haklıydı. Birçok kez çuvallamıştım. On beş dakika boyunca beni azarlardı ve bu kendimi yeniden çocuk gibi hissetmeme neden oldu.

Telefonu kapattıktan sonra çekmecemin üstündeki aynaya bakarak yüzümdeki her bir yarayı inceledim. Ta ki yüzüm tek bir büyük yaraya dönüşene kadar. Birdenbire bütün öfkem açığa çıktı ve şifonyeri tekmeledim. Çekmecelerden bir tanesi yerinden fırladı. Luke'un eşyaları yere saçıldı: çakmaklar, fotoğraflar, birkaç alet, bir tıraş bıçağı. Luke eşyalarının düzensiz olmasından nefret ederdi. Bu dağınıklığın üstüne gelirse çok kızacaktı.

Her şeyi tekrar yerine koydum ve düzenlemeye çalıştım. Gözümün önündeki tıraş bıçağını görmezden gelmeye çalıştım. Elimde tutarken kendime bunu yapmamak için yalvarıyordum. Ama şu an aklımdaki tek şey buydu.

Ellerim titriyordu. Zihnim, böyle olmadığım eski bir döneme kaydı: belki de her şeyin acının etrafında dönmediği bir zamana.

En büyük abim Tyler ile ben garajda oyalanıyorduk. O on altı yaşındaydı, bense sekiz yaşındaydım. Yazın çalıştığı işten kazandığı parayla satın aldığı motosikleti üzerinde

çalışıyordu. Köşedeki alet çantasından bir İngiliz anahtarı alırken, “Çok dandik bir şey, biliyorum,” dedi. “Ama bu sayede bir yerlere gidebileceğim. Buradan uzak bir yerlere. Tek istediğim bu.”

Bütün gün babamla kavga etmişti. Kolunda dev bir morluk ve ellerinde kesikler vardı. Tartıştıklarını ve birbirlerine vurduklarını duymuştum. Ama bu normaldi. Hayattı.

Motosikletin etrafında gezinerek, “Neden gitmek istiyorsun?” diye sordum. Motosiklet yeni filan değildi ama yine de eğlenceli olabilirdi. İnsanı buradan uzaklaştırabiliyorsa demek ki çok önemli bir şeydi. “Babam yüzünden mi?”

İngiliz anahtarını alet çantasına fazlasıyla sert bir şekilde attı ve elleriyle uzun, kahverengi saçlarını taradı. Bu saçlar onu evsiz biri gibi gösteriyordu. Ya da en azından babam böyle söylüyordu. “Kayden, bir gün, biraz daha büyüdüğünde bu evdeki her şeyin kocaman bir yalan olduğunu fark edecek ve neye mal olursa olsun burdan defolup gitmek isteyeceksin.”

Bir kutunun üstüne çıktım ve motosiklete tırmandım. Kısa bacağıma aşağı sallandırırken gidonu tuttum. “Beni de yanında götüreceksin? Ben de gitmek istiyorum.”

Motosikletin arkasına geçti ve frenleri kontrol etmek için eğildi. “Evet kardeşim, götüreceğim.”

Sürermiş gibi yaparak pedalı ittirdim. Bir an için acıdan uzak bir yaşamı görür gibi olmuştum. “Söz veriyor musun?”

Hava basıncı göstergesiyle uğraşırken başıyla onayladı. “Evet, söz veriyorum.”

Abimin de evdeki diğer herkes gibi yalancı olduğu ortaya çıkmıştı. Evden taşınmış ve beni götürmemişti.

Çünkü gerçek hayatla mücadele etmektense her zaman sarhoş gezmeyi tercih ediyordu. Birkaç yıl sonra diğer abim Dylan mezun oldu ve evden ayrıldı. Numarasını değiştirdi, kimseye nereye gittiğini söylemedi. Herkesin bu konuda ne kadar hassas olduğundan emin olamasam da o zamandan beri kendisinden haber almamıştık.

Ben o zaman on iki yaşındaydım ve evde kalan tek çocuktum. Bu da babamın öfkesinin odaklanacağı tek yer olacağım anlamına geliyordu. Dylan'ın pılını pırtısını toplayıp gittiği gece babam bunu kanıtlamıştı. Bundan önceki dayaklar çok şiddetli değildi. Yüzümüze tokat atıyor, kemeriyle vuruyor, yumrukluyor veya tekmeliyordu. Canımızı çok yakıyordu ama yaraların gizlenebilmesi için de kendini tutuyordu.

Dylan'ın garajda geri geri gidip karanlığa doğru uzanan yolda basıp gidişini yüzümü pencereye dayayarak izledim. Dylan ve ben hiçbir zaman o kadar yakın olmasak da o arabada ben de olmak istemiştim. Babam içeri girmiş ve soğuk havayı da beraberinde getirmişti. Dylan arabaya giderken ona bağırmış, futbol bursunu bırakıp takımda olmayı reddettiği için bir gerizekâlı olduğunu söylemişti.

“Neye bakıyorsun sen öyle?” Ön kapıyı o kadar sert bir şekilde çarptı ki şöminenin üstündeki aile fotoğrafı yere düştü.

Kanepeye oturdum ve yere düşen fotoğrafa baktım. “Hiçbir şeye, efendim.”

Bana doğru yaklaştı. Gözbebekleri büyümüştü. Odanın ta karşı tarafından nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. Benden daha büyüktü. Benden daha güçlüydü ve

yüzünde bütün bu avantajlarını bana karşı kullanacağını ve bu konuda yapacak bir şeyimin olmadığını anlatan bir ifade vardı.

Aslında yapmam gerekeni biliyordum. Kalkıp saklanmam gerekiyordu, yoksa sakinleşmek için zamanı olmayacaktı. Ama hareket edemiyordum. Sürekli beni eski bir tişört gibi bırakıp giden abilerimi düşünüyordum. Burada birlikte olmalıydık. Ama şimdi ben yalnız kalmıştım. Aptal bir bebek gibi ağlamaya başladım. Bunun onu daha çok kızdıracağını biliyordum.

“Ağlıyor musun? Neyin var lan senin?” Hızını azaltmadı. Yumruğunu kaldırdı ve omzuma vurdu.

Boynumu ve kolumu saran acı, hemen o anda nefesimi kesti. Yere kapaklandım ve gözlerimin önündeki siyah noktaları uzaklaştırmaya çalıştım.

“Ayağa kalk!” Yan tarafımı tekmeledi ama kalkamadım. Bacaklarım pes etmişti. Her tekmeyle birlikte içimde bir şeyler ölüyordu. Kendimi korumak için bacaklarımı kıvrımadım bile. Sadece acının beni esir almasına, geride bırakılmanın verdiği acıyı uyuşturmasına izin verdim. “Bi halta yaradığın yok! En azından abilerin mücadele ediyordu. Sen nesin? Bir hiç. Hepsi senin hatan!” Başka bir tekme daha. Bu kez mideme. Acıyı ta beynimde hissettim.

“Ayağa kalk! Ayağa kalk. Ayağa kalk...” Midemi tekmelemeye devam etti. Sesi yalvarma halini aldı. Sanki hepsi benim hatamdı da her şeyi sona erdirmemi istiyordu. Belki de benim hatamdı. Tek yapmam gereken ayağa kalkmaktı. Ben bu kadar kolay bir şeyi bile becerememişim.

Bu yediğim en kötü dayaktı. Sanki abilerime duyduğu bütün hayal kırıklığını bana yöneltmişti. Ben iyileşirken annem iki hafta okula göndermemiş, okula, arkadaşlara, komşulara, yani soran herkese boğazımın ağrıdığını ve bulaşıcı olduğunu söylemişti.

Zamanımın çoğunu yatarak geçiriyordum. Bedenimin iyileştiğini hissediyordum ama zihnim ölü olarak kalacaktı. Çünkü bu durumun asla iyiye gitmeyeceğini, benim için her şeyin bu kadar olduğunu biliyordum.

Odada yerde otururken düşünceleri uzaklaştırdım ve tişörtümü kaldırdım. Üniversiteyi kazandığımda bu kötü alışkanlığı bırakacağıma yemin etmişim. Ama sanırım bu alışkanlık, beni düşündüğümünden de fazla ele geçirmişti.

Ertesi gün biyoloji dersinde, karnımdaki acıyı sabit tutmak için mümkün olduğunca hareketsiz durmaya çalışıyordum. Ama sürekli arkama dönüp Callie'ye bakmaktan kendimi alamıyordum. O ise benim sürekli onu takip etmeme de kayıtsız görünüyordu.

Profesör Fremont dersi bitirme konusunda hiç acele etmedi. Sınıftan çıkarken koridor tıkiş tıkiş insan kaynıyordu. Bir sonraki dersi ekip ekmeyeceğime karar vermeye çalışırken girişı engellemişim. Tam bu sırada birisi bana arkadan çarptı.

Callie sanki bir caniymişim gibi benden uzaklaşırken, "Aman Tanrım. Çok özür dilerim," dedi. "Nereye gittiğimin farkında değildim."

"Özür dilemene gerek yok. Hiçbir hasar oluşmadı yemin ederim. Bana çarpmana rağmen." Sırıttım. İnsanlar

geçebilsin diye yana çekildim. Karnım hareket edince kaslarım yandı.

“Özür dilerim,” diye tekrar etti. Sonra gözlerini kapattı ve kendi kendine başını salladı. “Sürekli özür dilemek gibi kötü bir alışkanlığım var.”

Elimi kapının kasasına dayayarak, “Sorun değil ama bence bu alışkanlığını bırakmaya çalışman lazım,” diye önerdim. Kahverengi saçları atkuyruğu yapılmıştı ve ince tutamlar yüzünün etrafına dökülmüştü. Bir kot pantolonla mor bir tişört giymişti. Çok az bir makyaj yapmıştı. Daisy’nin her gün giydiği kıyafetler gibi göğüsleri tişörtünden fırlamıyordu ve pantolonu kıvrımlarını ortaya çıkarmak için daracık değildi. Yani aslında bakacak hiçbir şey yoktu ama ben yine de kendimi ona bakarken buldum.

“Deniyorum ama çok zor.” Kahverengi halıya baktı. Utangaç ve masumdu. Kızın, omuzlarında taşıdığı bütün bu kederden kurtulması için binlerce kucaklamaya ihtiyacı varmış gibiydi. “Alışkanlıklardan vazgeçmek zor.”

“Beraber bir yerlere gidelim mi?” Ne yaptığımı veya sonuçlarını hiç düşünmeden soruvermişim. “Gerçekten teşekkür etmek istiyorum. O gece yaptıkların için.”

Gözleri kocaman açıldı. Kalbim tekledi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Bende bir anlık baş dönmesine sebep olmuştu. Kaçamak bir şekilde, “Birkaç dakika içinde Seth ile buluşmam lazım. Belki başka zaman,” diye yanıt verdi ve çantasını omzuna atarak koridora çıktı.

Ona yetiştim. “O çok ilginç biri. İngilizce dersinde aynı sınıftayız. Her zaman elini kaldırıyor ve yanlış cevabı veriyor.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bilerek yapıyor.”

Avucumu dayayarak kapıyı onun için açık tuttum. “Neden?”

Dışarı çıkınca eliyle gözüne güneş gelmesini engellemeye çalıştı. “Çünkü listede öyle yazıyor.”

Kapının önünde duraksadım. Bir kaşımı kaldırdım. “Liste mi?”

“Önemli bir şey değil.” Bana ilgisizce elini salladı. “Gitmem lazım.”

Dönüp gitti. Beni bahçede yalnız bırakırken bacakları hızla hareket ediyordu. Sanki görünmez olmak için elinden geleni yapmıyormuş gibi başını öne eğmiş ve omuzlarını kamburlaştırmıştı.

Callie

Benim yurt odam en uzun olan McIntyre binasındaydı. İçeri girmek için kimlik kartımı kilitten geçirdim. Odama girmek için de şifremi yazdım. Pencereden bakıldığında insanlar minicik görünüyordu. Sanki ben dünyaya yukarıdan bakan bir kuşmuşum gibiydi.

Yastığımın altına sakladığım günlüğümü ve kalemi çıkardım. Düşüncelerimi kâğıda dökmek için on üç yaşında günlük tutmaya başlamıştım. Bunu ömür boyu sürecek bir hobi yapmayı planlamıyordum ancak yazdığım zaman kendimi çok daha iyi hissediyordum. Sanki beynim sonunda ne isterse söylemek için özgür kalıyordu.

Kapağın kenarları lime lime olmuştu. Bazı yapraklar spiralden kopmuştu. Bağdaş kurdum ve temiz bir sayfaya yazmaya başladım.

Hatırladığımız şeylerin aslında unutmayı tercih ettiğimiz şeyler olması ve sahip olmak istediklerimizin de rüzgârda bir kum tanesi gibi savrulması ne garip. O günle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Görüntüler zihnime bir demirle dağlanmış gibi. Ama keşke hepsi rüzgârda savrulsaydı.

Kapım çalındı. İç geçirerek defteri yastığın altına sakladım ve kapıyı açtım. Seth elinde iki buzlu latte'yle içeri girdi ve birini bana verdi.

"Bunlardan birine ihtiyacın var gibi geldi." Ceketini çıkardı, çalışma masasının önündeki sandalyenin arkasına astı ve yatağa oturdu. "Dökül bakalım."

"Benimle neden konuştuğunu ve bir yerlere davet ettiğini anlamıyorum." Yatağımın önündeki alanı adımladım. Kahveden bir yudum aldım. Oda arkadaşımın tarafındaki duvarda çizimler ve *Rise Against* grubunun bir posteriy vardı. Yatağı kirli kıyafetlerle doluydu. "Benimle daha önce hiç konuşmamıştı."

Seth, "Kim, Kayden mı?" diye sordu. Başımınla onayladım. Yatağımda uzandı ve iPod'umdaki şarkı listeme göz attı. "Belki senden hoşlanıyordur."

Odanın ortasında durdum ve kafamı reddedercesine salladım. Bardaktaki buzlar şıkırdadı. "Hayır, ondan değil. Kız arkadaşı var. Dokunabileceği über kaşar bir kız arkadaşı."

Seth, "İzin versen muhtemelen sana da dokunurdu," dedi. Nefesim kesildi. "Peki, o aşamaya gelmedik daha demek ki."

Kahveyi masaya bıraktım. Yatağa oturdum ve ellerimi bacaklarımın altına koydum. “O aşamaya hiçbir zaman gelemeyeceğim bence. Sanırım kimseyle o kadar ileri gidemeyeceğim sonucuna vardım. Bir sürü kedisi olan ve konserve kedi maması yiyen o yaşlı kadınlardan olabilirim.”

“Birincisi, iğrençsin. Asla o kadınlardan birine dönüşmeyeceksin. İkincisi, bunu da listeye eklemem lazım.” Ayağa kalktı ve komodinin üstündeki kaleme uzandı.

Ayağa kalkıp listemizin asılı olduğu kapının arkasındaki panoya doğru ilerlerken, “Listeye eklenmiş olması gerçekleşeceği anlamına gelmez,” dedim.

“Evet, gelir Callie,” dedi. Başparmağıyla kalemi açarken sıırıttı. “Çünkü bu olasılıklarla dolu sihirli bir liste.”

“Keşke bu doğru olsaydı.” Pencereden bahçeyi istila eden insanlara baktım. “Bunu gerçekten istiyorum.”

Seth bir şeyler yazarken kalem gıcırdadı. Ben dikkatimi ona yönelttiğimde listenin en sonuna *Madde 52 Tanrı Aşkına Şansını Bir Dene* diye ekledi. Kalemi kapattı, kafasını kaldırdı ve gururla gülümsedi.

“Bazen kendimi bile şaşırtıyorum. Odama döndüğümde bendeki listeye de eklemem lazım bunu.” Kalemi şifonyerin üstüne attı ve yatağa oturdu. “Ee, senin şansın ne Callie? Çünkü en az bir kez deneyecek kadar güçlü olduğunu biliyorum.”

“Peki, ya bir kez denersem ve her şey yerle bir olursa?” diye sordum. “Peki, ya birine güvenirsem ve o benden bir şeyler götürürse? Kaybedeceğim pek fazla şeyim kalmadı.”

“Kolay bir şeyle başla,” dedi. “Hadi, Callie. Yap şunu.”

“Bana baskı yapmaya mı çalışıyorsun?”

“Evet, işe yarıyor mu?”

“Pek değil. Ne yapmamı istediğini bilmiyorum da.”

Gözlerinde sinsi bir parıltıyla ellerini ovuşturdu. “Bir fikrim var. Kayden’ı arayıp teklifini kabul ettiğini söyle.”

“Hayır, Seth.” Dizlerimi kaldırdım ve çenemi dizime dayadım. “Onun gibi insanlarla takılmak hoşuma gitmiyor. Beni geriyorlar ve lise yıllarımı hatırlatıyorlar. Ayrıca yakında kız arkadaşının benden ne kadar nefret ettiğini fark edecek ve geri çekilecek.”

“Kayden iyi birine benziyor.” Seth cebinden cep telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. “Numarası telefonumda kayıtlı hatta.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden ki?”

“Çünkü ben rezil biriyim.” Açmak için parmağını ekranın üstünde kaydırды. Yakalamaya çalıştım ama erişim alanımdan çıktı ve kapıya doğru koştu. “İşte başlıyoruz.”

Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımın koydum. Eğilip nefes almaya çalışırken parmaklarımı tenime geçiriyordum. “Seth, lütfen arama. Ben bunu yapamam. Erkeklerin yanında rahat hareket edemiyorum.”

Yüzünde sert bir ifadeyle telefonu kulağına dayadı. “Callie, bütün erkeklerin onun gibi olmadığını hatırlaman lazım. Merhaba, Kayden ile görüşecektim?” Duraksadı. “Evet, ben Seth. Bir dakika bekle. Callie seninle konuşmak istiyor.” Alıcısını eliyle kapatarak telefonu bana uzattı. “Şansını. Bir. Dene.”

Ellerimi kalçalarımın çektim. Tenimde tırnak izleri oluşmuştu. Telefonu ondan alıp kulağıma doğru kaldırırken

nabzım, parmaklarım, bileğim ve boynumda dengesiz bir şekilde atıyordu.

“Merhaba,” dedim. Sesim neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

“Merhaba,” dedi. Sesi şaşkın ama meraklı gibiydi. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

“İıı, aslında dışarı çıkma teklifini kabul etmek istemiştim,” diye açıkladım. Seth cesaretlendirici bir biçimde el hareketleri yapıyordu. “Hemen şimdi yapmak zorunda değiliz. Sonra da olabilir.”

Ben tırnaklarımı yerken, “Aslında ben de kasabayı keşfe çıkmaya hazırlanıyordum,” dedi. “Benimle gelmek ister misin?”

Beni göremeyecek olsa da başımla onayladım. “Evet, güzel olur. Dışarda mı buluşalım?”

“Luke’un kamyonetini biliyor musun?” diye sordu.

“Lisede kullandığı şu paslı kamyonet mi?”

“Evet o. On dakika içinde filan o kamyonetin yanında buluşalım mı? Bahçenin girişinde duruyor.”

“Tamam, olur.” Telefonu kapattım ve Seth’e sert sert baktım.

O ise ellerini çırpı ve dans figürleri yaptı. “Gördün mü, şansını denemek o kadar da kötü değil. Aslında çok iyi bir şeye bile dönüşebilir.”

“Ya panik yaparsam?” Telefonu ona geri verdim ve şifonyer çekmecemden bir eşofman üstü aldım. “Ya gerçekten çok tuhaf bir şey yaparsam? Uzun zamandır ilginç bir çocukla yalnız kalmadım.”

“Sorun çıkmayacak.” Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerime baktı. “Sadece benim tanıdığım Callie ol yeter.”

Ceketimin fermuarını çektim. “Tamam, elimden geleni yapacağım.”

Güldü. Kollarını bana dolayarak beni kucakladı. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Senin için burda olacağım.”

Kayden otoparkta yoktu. Luke’un kamyonetinin yanında beklerken diğer öğrencilerin derse gidişini veya dersten gelişini izledim. Neredeyse kaçacaktım. Tam odama dönmek üzere kaldırıma adım atacakken Kayden binanın yan kapılarının birinden çıktı. Sırtını boylu boyunca kaplayan dalgalı, siyah saçları olan bir kızla konuşuyordu.

Düşük belli bir pantolon ve uzun kollu, koyu gri bir tişört giymişti. Hareketleri büyüleyiciydi. Kalçalarının hareketi çok fazla kasıntıydı. Yine de omuzları esniyor ve karın bölgesi kaskatı görünüyordu. Sanki yürümek ona acı veriyor gibiydi.

Kamyonetin yanına gittim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak bekledim. Beni görünce dudakları kıvrıldı ve felsefe sınıfında olduğunu düşündüğüm kıza veda eder gibi el salladı.

“Özür dilerim geciktim.” Başparmağıyla kızın gittiği yönü gösterdi. “Kellie’nin İngilizce ödeviyle ilgili yardıma ihtiyacı varmış da. Uzun süredir mi bekliyorsun?”

Kollarımı çözdüm ve ne yapacağımdan emin olamamaya tekrar bağladım. “Çok olmadı.”

Kaldırımdan indi. O bana doğru uzanırken irkilerek geri çekildim. Ama arabanın kapısını tutunca rahatladım ve açabilmesi için yana çekildim.

“Sen iyi misin?” Kapıyı açtı. Pas kırıntıları dökülürken menteşeler gıcırdadı.

Başımla onayladım. Kamyonete bir adımımı attıktan sonra bindim. Koltuğun vinil kumaşı yıpranmıştı. Pantolonuma diken gibi batıyor, tenimi ısıırıyordu. Kayden kapıyı kapattı. Ellerimi kucağıma koydum. Seth’den başka bir erkekle ilk kez arabada tek başıma kalıyordum. Kalbim bunun azabına katlanmak için mücadele veriyordu.

Kayden ellerini direksiyona koyarak, “Callie, iyi olduğuna emin misin?” diye sordu. “Biraz solgun görünüyorsun.”

Çok fazla göz kırpmamaya çalışarak gözlerimi ona odaklanmaya zorladım. “İyiyim. Sadece biraz yorgunum. Üniversite beni yoruyor.”

“Buna kesinlikle katılıyorum.” Motoru çalıştırırken gülümseyince gözlerinin kenarları kırıştı. Motor tekledi ve geri tepti. “Kusura bakma, Luke’un kamyoneti bayağı eskidir.”

Terli avuçlarımı dizlerime koydum. “Senin arabana ne oldu? Lisedeyken kullandığına? Evde mi bıraktın?”

Boğazındaki kaslar, boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. “Babamın bir kuralı var: Evden bir kez ayrıldık mı kendi başımızayız. Arabayı o aldığı için onun oluyor.”

Emniyet kemerini almak için omzuma doğru uzanırken başımla onayladım. “Ben de kullanmıyorum araba. Ailem, abimin eski arabasını bana vermek istedi ama ben reddettim.”

“Neden?” Vitesi geçirdi. Tekerlekler döndü. “Araban olsa senin için daha kolay olurmuş gibi görünüyor.”

Tokayı kilide taktım. Caddeye çıkıp kampüsten uzaklaşırken yapraklarla dolu ağaçları izledim. “Sanırım çok fazla sorumluluk gibi geliyor bana. Ayrıca kampüsü terk etmek gibi bir niyetim de yoktu.”

Ön camdaki kiri temizlemek için silecekleri çalıştırdı. “Benim bir sorum var ama cevaplamak zorunda değilsin.” Tereddüt etti. “Nasıl oldu da lisede kimseyle takılmadın? Bunu düşünmeye başladıktan sonra senin bir şeyler yaptığını hatırlayamadım.”

Acıyana kadar enseme kaşıdım. “Normal çünkü bir şey yapmadım.”

Ayrıntı vermemi bekleyerek beni izliyordu. Gözleri yolda değil bendeydi. Ama ona hiçbir şey anlatamazdım. Bu benim sırrımdı ve benimle birlikte mezara gidecekti.

“Harika bir yer buldum. Tepeye çıkıp bütün kasabayı görebileceğimiz bir yer,” dedi. “Oraya gidebiliriz diye düşündüm. O kadar da yüksek bir tırmanış olmayacak.”

“Tırmanış mı?” diye sordum. “Dağa tırmanmak gibi mi?”

Güldü. Kendimi aptal gibi hissettim. “Evet, dağ tepe gezmek gibi.”

Üstü kıvrılmış kahverengi botlarıma yüzümü buruşturarak baktım. Çok küçüklerdi ve kampüste yürümek bile ayaklarımın su toplamasına sebep oluyordu. “Tamam, dağ tepe gezebiliriz sanırım.”

Dudakları bir şeyler söylemek üzere açıldı ama iç cebindeki telefonu çaldı. Parlayan ekrandaki ismi okuyunca kaşları çatıldı. Suçlu bir yüz ifadesiyle, “Bir dakikalığına sessiz olabilir misin?” dedi.

Telefonuna bakarak başımla onayladım. “Tabii ki.”

Telefonu açarak, “N’aber, bebek?” dedi. Telefonun diğer ucundaki Daisy’nin sesini duyabiliyordum.

“O zaman onlara öyle söyleme. Belki o zaman sinirlenmezler.” Durakladı. “Biliyorum. Ben de seni özledim. Mezunlar günü için sabırsızlanıyorum. Hayır, daha smokin almadım.”

Kalbim kıskançlıkla doldu. Küçükken, baloya gitmenin ve üzerinde pırıltılar olan güzel bir elbise giymenin hayallerini kurardım. Hatta bir taç takmayı bile istemiştim. Şimdi bunlar çok saçma geliyordu.

Duygusuz bir sesle, “Ben de seni seviyorum,” dedi ve hemen telefonu kapattı.

Kıskançlığım geçti ve rahatlayarak nefes verdim. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Telefonu aramıza koltuğun üstüne koydu. “Arayan Daisy’ydi. Daisy McMillian’ı tanıyorsun, değil mi?”

“Evet, biraz.”

“Ses tonuna bakılırsa kendisinden hoşlanmadığını varsayıyorum.”

“Niye öyle varsayıyorsun?”

Bakışları beni incelerken elleri direksiyonu kavradı. “Çünkü çoğu insan hoşlanmıyor.”

“Madem öyle niye onunla berabersin?” diye sordum. Bu cesaretimin nereden geldiğini bilmiyordum.

Çenesi kaskatı bir halde omuz silkti. “İyi bir kız arkadaş. Çoğu zaman beni mutlu ediyor.”

“Kusura bakma. Israr ediyorum, değil mi?” Kocaman çukurlarla dolu ve yan tarafında dik bir inişi olan toprak

yola doğru dönerken kemeri kavradım. Yol ağaçlar ve çayır-
larla yemyeşil olan dağlara doğru kıvrılıyordu.

“Israr filan etmedin. Zaten önce ben sana soru sordum.”
Çenesini sıktı. Direksiyonu tutan parmakları gergindi.

Yolun geri kalanında sessizdik. Bir şeylerin onu üzdü-
ğünü söyleyebilirdim. Zihni karmaşık bir şeyi çözmeye
çalışırken beynindeki çarklar dönüyordu.

Tepeye çıkan yolda direksiyonu sağa çevirdi ve kamyo-
neti döndürdü. Girişte uzun bir hendek belirdi. Kayden
yavaşladı. Kamyonet sarsıldı. Sonra tekrar gaza basıp geri
geri gidince soldan sağa sallandık. Tekrar düz yola çıktığı-
mızda tamponu ağaçlara doğru yöneltti ve ağaçların yakı-
nına gidene kadar arabayı yavaş yavaş ilerletti. Vitesi park
durumuna getirdi ve arabayı durdurdu.

Önümüzde dik bir tepe vardı. Bir kayanın yan tara-
fına çeşitli renklerde tarihler, şarkı sözleri, şiirler ve aşk
ilanları yazılmıştı. Bizim arabanın yanında ve yolda
başka arabalar da vardı. Patikada ve tepede insanlar görü-
nüyordu. Yalnız olmadığımız için memnundum ama bir
sürü insan olması da hoşuma gitmemişti. Durum biraz
sorunluydu.

Kolu çevirdi ve dirseğiyle kapıyı açtı. “O kadar yüksek
değil söz veriyorum. En azından bana öyle söylemişlerdi.
Zorlanırsan bana söyle de geri dönelim.”

“Tamam, söylerim.” Kapımı açtım. Yerdeki su birikinti-
sinden kaçınmaya çalışarak dışarı adım attım. Kamyonetin
önünde onunla buluştum. Ellerimi cebime sokmuştum.
Cebimin içi yumuşak bir kumaştandı. Bu beni rahatlatı
çünkü bana bir oyuncak ayıyı hatırlatıyordu.

Toprak yolda yürüdük. Sırt çantaları ve yürüyüş botları olan bir çiftin yanından geçtik. Bize el salladılar. Ben üstüne boyayla yazı yazılmış bir kayayı incelerken Kayden da onlara el salladı.

Yüksek sesle, “Bu ne?” dedim. Yazılanlardan birini yüksek sesle okudum. “*Anı yaşa, anı yakala, neye istersen ona dönüştür.*”

Geniş bir çukurdan kaçmak için patikada yana doğru sıçradı. Omzu yanlışlıkla benimkine çarptı. “Sanırım son sınıf öğrencilerinin buraya gelip gelecekteki son sınıf öğrencilerine özlü sözler yazmaları bir gelenek.”

“*Rock yap ve zengin ol.*” Kayden’a baktım. Dudaklarım kıpırdıyordu. “Bak bu çok anlamlıymış.”

Güldü. Ağzının kenarlarında çizgiler oluştu. “Hepsinin bilge şeyler olduğunu söylemedim ama öyle olması gerektiğini duymuştum.”

Aramıza biraz mesafe koymak için kayaların bulunduğu tepeye doğru kaydım. “Aslında iyi bir fikre benziyor. İstedğin bir sözle okula noktayı koymak.”

“Evet, öyle.” Kocaman bir kayanın üstüne çıktı. Ellerini kayaya koyup diğer tarafa atlarken uzun bacakları esnedi. Nefes nefese kalmıştı. Gülümsüyor ve kendisiyle gurur duyuyordu. “Afton’daki şenlik ateşi olayına benziyor. Düşüncelerimizi kâğıda yazıyor sonra da yakıyorduk ya.”

“Ben o olaya hiç katılmadım,” diye itiraf ettim. Ellerimi yumruk haline getirmiştım. Katılsaydım, benim hiçbir şey yemeyen bir satanist olduğumu fısıldayan insanların işkenmesine maruz kalırdım. Çünkü saçma saçlarım, kapkara göz

kalemim ve anti sosyal davranışlarımla yalnızca şeytan işi olabilirdim.

“Hadi ya.” Ben fark etmemiş gibi yaparken o bir süre beni inceledi. “Callie, seni tanımak istiyorum. Sen beni kurtardın ama ben senin hakkında nerdeyse hiçbir şey bilmiyorum.”

Çalılıktan bir yaprak kopardım ve kenarlarını soydum. “Aslında bilecek de fazla bir şey yok. Ben oldukça sıkıcı biriyim.”

“Bundan şüpheliyim.” Uçurumun kenarındaki bir taş vurdu. “Şöyle yapsak: Ben sana kendimle ilgili bir şey söylesem, sonra da sen bana kendinle ilgili bir şey söylesen?”

“Ne gibi şeyler?”

“Ne istersen.”

Patikanın sonuna gelince durduk. Burası, tepelerle ve iri kayalarla çevrelenmiş geniş bir alana açılıyordu. Merdiven gibi görünen çıkıntıları olan sarp bir kayalık vardı.

“Nasıl çıkacağız?” Yaprığı yere attım ve kayalığın en tepesine bakabilmek için kafamı geri eğdim.

Ellerini birbirine sürterek merdivenlerden birini çıktı ve ayağını daha alçaktakine dayadı. “Tırmanacağız.” Dizinin bir sıçrayışıyla zıpladı. Sanki kayadan bir duvara tırmanıyor gibiydi. Yarısına kadar tırmandıktan sonra omzunun üstünden bana baktı. “Gelmiyor musun?”

Dönüp tepeden aşağı doğru kıvrılan patikaya baktım. Sonra bakışlarımı tekrar kayalığa çevirdim. *Tanrı aşkına şansını bir dene.* Yüksekten korkmama rağmen büyük çıkıntıyı kavradım, ayağımın üstünde sıçradım ve kendimi yukarı çektim. Ayaklarımı çıkıntının üstüne yerleştirerek

bir sonraki basamağa doğru hamle yaptım. Basamaklar yükseldikçe başım daha çok dönüyordu. Aşağı bakınca kayalara düşme korkusuyla donup kaldım. Rüzgâr saçlarımı savurdu. Birkaç tutam lastikten kurtuldu.

“Başarabilecek misin?” En tepede, ellerini kalçasına koymuş bir halde dikiliyordu. Sanki dünyanın kralı gibiydi. Böyle bir iş olsaydı harika olurdu. Bir taç giyerdim ve herkes beni dinlerdi. Benden uzak durun derdim ve bunu yaparlardı.

Burnumdan nefes aldım. Elimi diğer basamağa koydum. “Evet...” Parmaklarım kayınca gözlerimi sımsıkı kapadım. Belim büküldü. Düşecek değildim ama bu kendimi aciz hissetmememe neden olmuştu. Hareket edemiyordum.

“Kahretsin, Callie,” dedi. “Elini uzat bana.”

Parmaklarım başka bir çıkıntıya takıldı. Nefes alıp verişim azalırken çıkıntıları eşeledim. Baş dönmesi beynimi ele geçirmişti. Dizlerim titriyordu. Bükülmek üzereydi.

Kayden yumuşak ama buyurgan bir sesle, “Callie, aç gözlerini,” dedi. Bir gözümü açtım. Aşağı inmişti. Ayakları tam benim başımın yanındaydı. Uzun kolunu bana doğru uzatmıştı. “Elini bana uzat. Sana yardım edeceğim.”

Elini, şeytani bir şeymiş gibi inceledim. Bazen böyle olabiliyordu: Eller size sahip olabilir, sizi hareketsiz bırakabilir, izniniz olmadan size dokunabilirdi. Dudaklarımı ısıarak reddedercesine başımı salladım. “Kendim yapabilirim. Bir anlığına başım döndü o kadar.”

İç geçirdi. Kollarındaki kaslar gevşedi. “Yüksekten korkuyorsun, değil mi?”

Vücudum tırtıklı kayalara yaslanana kadar eğildim. “Birazcık.”

“Elini uzat,” diye tekrarladı. Sesi yumuşaktı ama gözleri ısrarcıydı. “Yukarı çıkmana yardım edeceğim.”

Rüzgâr arttı. Toz yanaklarımı yakıyordu. Gözlerimi kapatıp elimi onun avucuna koyarken gerilen sinirlerimle birlikte bedenim ısındı. Parmaklarımız birbirine geçti. Elektrik kolumu sarınca bakışlarımı ona çevirdim.

Kayden tutuşunu sıkılaştırarak beni yukarı çekti. Kol kasları esnemişti. Ta ki ben bir sonraki basamağa çıkana kadar. Ayakkabılarımı onunkilerin yanına koydum. Kolumdan tutup tekrar çekmeden önce bana bir dakika verdi ve sonra beni bir sonraki basamağa doğru çekti. En üstteki basamağa ulaşınca kendi yukarı çıkabilsin diye beni bıraktı. Sonra elini bana uzattı. Elini tuttum. Beni yukarı çekerken ona tekrar güvenmiştim. Sendeledim. Dengemi tekrar sağlamaya çalışırken ayakkabılarım toprakta kaydı.

Eli sırtıma uzandı ve dengemi sağlamam için tam belimin üstünde durdu. Bir dizi duygu beni sararken bedenim kaskatı kesildi. Bana dokunmasını, parmaklarının yumuşaklığını, yakınlığının yarattığı sıcaklığı sevmiştim. Sonra zihnim, beni yatağa yatırana kadar sırtıma dokunan büyük bir ele kaydı.

Saçlarım yüzümün önünde savrulurken güçlenmiş gözlerle kendime geldim. “Lütfen dokunma bana.”

“Sorun yok,” dedi. Ellerini önünde tutuyordu ve yüzünde temkinli bir ifade vardı. “Dengeni sağlamana yardım ediyordum.”

Saçımdaki lastiği sıkmak için uzandım. “Özür dilerim. Ben sadece... Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu yemin ederim. Bazı sorunlarım var.”

Ellerini yana indirdi ve beni uzun süre inceledi. “Isırcı olmak istemiyorum ama diken üstünde gibi görünüyorsun. Neden diye sorsam?”

Bakışlarımı arkasındaki manzaraya odakladım. “Sormamanı tercih ederim.”

“Tamam,” dedi. Kayalığın başlangıcına doğru baktı.

Aramızda küçük bir boşluk bırakarak onun yanına gittim. Tepeler kilometrelerce uzanıyordu. Yeşil ve verimliydi. Ağaçlar ve yürüyüşçülerle doluydu. Mavi gökyüzü sonsuzdu. Güneş, beyaz bulutların arasından ışıldıyordu. Hafif bir esinti vardı. Bütün bunlar birleşince uçuyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu.

“Bay Garibaldi’nin duvarındaki tabloyu anımsattı bana.” Kayden çenesini düşünceli bir şekilde ovdu.

“Şu çok övündüğü mü? Her zaman bahsedip durduğu?” Ellerimi kalçamdan ayırmadım ama biraz yana açıp avuçlarımı düz bir hale getirerek bir kuş olmanın, özgürce uçmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Güldü ve başı öne eğildi. Saçları alnına düşmüştü. “Bu hikâyeyi her sınıfa anlatıyor muymuş?”

Gülümsememi bastırmaya çalışırken dilimi ağızda dolaştırdım. “Sanırım gelenek haline gelmişti. Bu onun hayatında bir sınıfa tıklıp kalmadığı zamanlar olduğunu ifade etme biçimiydi.”

Başını kaldırdı ve yavaşça nefes verdi. “Burda ne kadar kalmak istiyorsun?”

Omuz silktim ve uçuruma baktım. “İstiyorsan d onebiliriz.”

“D onmek istemiyorum,” dedi. Duraksadım. “Sen istemediğin s urece?”

D on p tepelere baktım. “Sorun olmazsa burda biraz daha kalmak istiyorum?”

“Sorun değil.” Toprağa oturdy. Bacaklarını esnettikten sonra bağdağ kurdu. Sonra bana yanına gelmemi işaret etti.

Uzun bir s ure baktıktan sonra yere oturdum ve bağdağ kurdum. Bacaklarımızın birbirine çok yakın olduğu gerçeğiyle kaslarım gerildi ama hareket etmedim.

Bacaklarından birini çekip kolunu ona yaslariken, “Futboldan nefret ediyorum diyebilirim,” diye itiraf etti.

“Yapma ya,” dedim. “O nasıl oluyor?”

Parmağı elmacık kemiğinin yarısını kaplayan yarayı takip etti. “ iddet bazen beni rahatsız ediyor.”

Avuçlarımın üstünde geriye doğru yaslandım. “Futbolu ben de sevmiyorum. Tek bir amacı var. O da h akimiyet kurmak.”

Kafasını sallayarak güldü. “Ben o kadar da ileri gitmem ama ne demek istediğini anlıyorum. Ama ben oyun kurucuyum. Yani aslında yaptığım şey topu atmak.”

Ser eparmağımı toprağın üstünde ileri geri sürükledim. “Hangi mevkide oynadığını ve ne yaptığını biliyorum. Babam ko  benim. Ak am yemeklerinde maçın ve antrenmanların özetini dinlemek zorunda kaldığım çok olmuştur.”

Bana yan yan bakarak, “Baban iyi bir adam,” dedi. “Severim.”

Sormamam gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamıyordum. Dayak yedikten sonra onu orada bırakmak aylardır canımı sıkıyordu. O olayın, babasının ona vurduğu ilk olay olduğunu sanmıyordum. Bu denli bir öfke bir kere ortaya çıkıp hemen kaybolmazdı.

“Kayden, o gece ne oldu? O gece sizin evde... Baban sana vurduğunda. Daha önce de oldu mu?”

Sorumu, “Sanırım senin bana bir şey anlatma sıran geldi,” diyerek geçiştirdi. Ellerini yumruk yapmıştı. Eklemleri o kadar beyazdı ki üstündeki yaralar kanayacak gibiydi.

“Kendimle ilgili anlatacak pek fazla bir şeyim yok.” Omuz silkerken ona bakmadım. “İlginç olan bir şey yok.”

Elini kaldırdı. Baş ve ortaparmağıyla işaret ederek, “Hadi ya. Minicik bir detay. Tek istediğim bu,” dedi.

Kaşlarımı çatarak hakkımda çok kişisel olmayan ve ilgi çekici bir ayrıntı bulabilmek için beynimi zorladım. Omuz silkerken omuzlarım kalkıp indi. “Aşağıdaki spor salonunda ‘kick boks’ yapıyorum.”

“Kick boks mı?” diye sordu. Alnı kırıışmıştı. “Gerçekten mi?”

Çatlamış ellerimden tozları silkeledim. “Rahatlamak için iyi bir yöntem.”

Bakışları, baştan aşağı vücudumu inceledi. Yanaklarım ısındı. “Kick boks yapmak için çok minik görünüyorsun. O küçük ayaklarının pek bir hasar yaratacağını sanmıyorum.”

Daha cesur biri olsaydım, yanıldığını kanıtlamak için tam burada ona meydan okurdum.

Çenemi yukarı kaldırdım. Güneşin parlaklığını engellemek için ellerimi gözümün önüne siper ettim. “Spor olsun diye yapmıyorum ki. Eğlencesine işte. Hem... Şey için iyi bir yöntem...” Çok kişisel bir bilgi olacağı için ne olduğunu söyleyememiştim.

Benden çok kendisine cevap verir gibi, “İçindeki öfkeni dışarı vurmak için,” dedi.

Onayladım. “Evet, öyle de denebilir.”

“Bak ne diyeceğim.” Kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Bir dahaki gidişinde beni ara. Yeni koçum babana kıyasla berbat biri ve bana sürekli daha iyi bir forma girmem için ısrar edip duruyor. Hem sen de o küçük vücudunun ne kadar hasar yaratabileceğini gösterebilirsin. Yumuşak davranacağım ve sana beni yere serme fırsatı vereceğim.”

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. “Tamam ama o kadar sık gitmiyorum.”

Kaşlarından birini kaldırarak, “Yalnızca birilerinin canına okumak istediğin zamanlarda mı gidiyorsun?” diye takıldı.

Dudaklarım minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Öyle de denebilir.”

Bana bakabilmek için yana döndü ve bir bacağına çapraz bir şekilde diğerinin üstüne attı. “Pekâlâ, başka bir sorum daha var. Aslında bunu hatırladım. Sanırım beşinci sınıfta filandık. Sizinkiler babamın şu her Super Bowl kupasında yaptığı mangal partilerinden biri için bize gelmişlerdi. Her nasılsa babamın koleksiyonundaki toplardan bir tanesi vitrinden kaybolmuştu ve herkes abim Tyler’ın yaptığını

düşünmüştü çünkü çok tuhaf davranıyordu. Ama bence ona yazık olmuştu. Çünkü ben senin tişörtünün altında o topla arabaya doğru gittiğini gördüğüme yemin edebilirim.”

Ellerimle yüzümü kapatırken ayaklarımı kalçamın altına koydum. “Abim yaptırdı bunu. O toplardan birini onun için çalarsam anneme onun aptal, minik tek boynuzlu atlarından birini benim kırdığımı anlatmayacağını söyledi.” Durakladım. Sessizlik devam etti. Sonunda parmaklarımın arasındaki boşluklardan ona bakma cesaretini buldum. “Çok özür dilerim.”

Beni inceledi. Sonra dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Callie, sana takılıyorum ben. Hiç önemli değil. Aslında bir bakıma komik bile.”

“Hayır, değil,” dedim. “Bence korkunç. Eminim abinin başı belaya girmiştir.”

“Yoo, o zaman on sekiz yaşındaydı.” Ellerimi yüzümden çekti. “Sonra babam hödüklük yapmaya başlayınca evi terk etti.”

“Ben de kendimi hödük gibi hissediyorum. Sanırım o top hâlâ abimin odasında. Sana geri vermesini söylemem lazım.”

“Hiç de bile.” Kolumu dizlerime doğru yönlendirirken hâlâ elimi tutuyordu. Atan nabzımın hemen üstünde bileğimi tutan parmak uçlarının farkındaydım. Geri çekilip çekilmeme konusunda kararsızdım. “Babam ıvır zıvırları olmadan da idare eder.”

“Emin misin?” Bakışlarımı kolumu tutan elinden ayırmıyordum. “Gerçekten geri verebilirimi.”

Yavaşça güldü. Parmakları bileğimin iç kısmını kavrayınca bütün bedenim ürperdi. “Söz veriyorum. Zararı yok.”

“Çok özür dilerim,” diye tekrarladım.

Yüzünde garip bir ifadeyle baktı. Sanki bir konuda kafası karışmış gibiydi. Dudaklarını yaladı. Sonra nefesini tutarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Her zaman, bir çocuğun beni öpmeye hazır olduğu zaman nasıl görüneceğini merak etmiştim. İlk ve tek öpücüğümde olduğu gibi mi olacaktı? Gözbebeklerindeki bir zafer pırıltısı? Yoksa tamamen farklı bir şey mi olacaktı? Daha az korkutucu bir şey? Daha çok tutku ve arzuyla mı dolu olacaktı?

Bileğimi serbest bırakarak tekrar yamaca doğru döndü. Eli titremeye başlamıştı. Parmaklarını gerip uzatarak esnetti ve iç geçirdi.

Sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, “Eline ne oldu?” diye sordum. “Tırmanırken mi incittin?”

Elini yumruk yaptı ve kucağına koydu. “Önemli bir şey değil. Bir süre önce birkaç kemiğim kırıldı. Bazen böyle oluyor işte.”

“Maçlarda etkiliyor mu?”

“Bazen ama idare ediyorum.”

Eklemlerindeki yaralara baktım. Bu yaraların açık olduğu geceyi hatırlamıştım. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

Bacaklarını esnetti ve ellerinin üstüne yaslandı. “Tabii ki.”

“Ellerindeki yaralar nasıl oldu?” Yaralara dokunmak için elimi uzattım. Onu hissetme ihtiyacım o kadar yoğundu ki

geçici bir süre için şüphelerime baskın gelmişti. Ama sonra gerçek hayata döndüm ve hemen elimi çektim.

Ağırlığını tek bir koluna vererek diğer elini önüne getirdi ve kaldırdı. Her parmağın dibinde beyaz bir yara vardı. “Duvara yumruk attım.”

“Pardon?”

“Bilerek değil,” diye ekledi. Her çıkıntı ve oyugu parmağıyla takip etti. “Bazen böyle kazalar oluyor.”

Babasının yüzüne attığı tokadı hatırladım. “Evet doğru, oluyor. Bazen de kötü insanlar buluyor.”

Başıyla onayladı. Ayağa kalktı ve pantolonundaki tozu silkeledi. “Gitsek iyi olur. İngilizce dersi için yazmam gereken bir makale var.” Kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama kendime yediremeyip yardımını kabul etmedim.

Ellerimin ve dizimin üstünde durarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım. İç geçirerek, “Şimdi de bunca yolu inmem gerek,” dedim. Uçuruma doğru gittim ve aşağı baktım.

Beni takip ederken yavaşça güldü. “Merak etme. İzin verirsen sana yardım ederim.”

Söylediklerini duyunca gözlerim büyüdü. Sonra uçuruma baktım. Ne ikilemdi ama. Ama ona bir kez güvenmişim ve ikinci kez güvenmeye karar vermişim. Sadece beni hayal kırıklığına uğratıp kırmaması için dua edebilirdim. Zaten bin parçaya bölünmüştüm. Daha kaç parçayı kaldırabilirim bilmiyordum.

Kayden

Uçurumdan inmesine yardım etme konusunda gergindim. Bunun sebebi düşeceğini düşünmem değildi. Kolum beline dolanmıştı ve ağırlığı bendeydi. Güvendeydi ve buna memnundum.

Sorun içimdeydi. Aşağı indiğimiz o süre boyunca kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu. Uzanıp tenini hissetmek, dudaklarını emmek, parmaklarımın kalçasını kavramasına izin vermek istiyordum. Daha önce kimseyi böyle istememiştim ve durum çok korkutucuydu. Bir anlığına, tepede onu öpmeyi düşünmüştüm ama bu benim açımdan yanlış olurdu. Sebebi sadece Callie kadar nazik birini öpmeye hakkımın olmaması değildi. Benim bir kız arkadaşım vardı. Kim olursa olsun bunu yapmak adil olmazdı.

Tepedeki sohbetimiz onca zaman içinde minik bir kısım olsa da şimdiye kadarki bütün konuşmalarından daha derindi. Daisy ile konuşmalar, mezunlar günü, onun giyeceği kıyafet, partilerin nerede olacağı gibi sığ konulara odaklanıyordu. Ben hayatımın bu şekilde olmasını istiyordum. Basit olmasını. İçimde saklı, tüm dünyayı karanlığa boğmaya yetecek kadar karmaşıklık vardı.

“Düşmeyeceğimize emin misin?” Callie parmak uçlarını tişörtüme geçirerek kolumun üst kısmını kavradı. Yere bakarak gözlerini kırıştırıyordu. “Beni düşürecekmişsin gibi hissediyorum.”

“Seni düşürmeyeceğim. Söz veriyorum.” Belinin etrafındaki kolumu sıkılaştırdım. Ona nazikçe daha sıkı sarıldım. “Sen sakın ol sadece. Nerdeyse geldik.”

Ayağımı kaya boyunca kaydurdım ve bir sonraki basamağa koydum. Kalçasını kavrama dürtüme direniyordum. Elimi belinin biraz altına yerleştirdim. Alttaki çıkıntıya ulaşmaya çalışırken elini daha aşağı indirerek bana tutundu. Ayağı basamağa değince rahatladı ve ayaklarını yere bastı.

Ayakları yere değince onu serbest bıraktım. “Gördün mü, seni düşürmeyeceğimi söylemiştim.”

Biraz da gösteriş yaparak geri kalan kısmı indim ve baldırlarımdaki ağrıyı görmezden gelerek önünde dikildim. “Hatırlat da bir daha seni yüksek bir yere çıkarmayayım.”

Tişörtünün önündeki tozları elleriyle silkelerken özür diler gibi baktı. “Kusura bakma, seni uyarmam gerekirdi. Ama tırmanmak bana doğal gelmiyor. Kertenkele taklidi yapıyormuşuz gibi geliyor.”

Kendimi tutamayıp güldüm. O kadar uzun zaman olmuştu ki. Çok iyi geldi. “Gelecekteki planlar için soruyorum, ne tür yerlere gitmeyi seviyorsun?”

O da benim hissettiğim kadar yitik gibi görünüyordu. “Hiçbir fikrim yok.”

“Eh, düşün o zaman.” Kamyoneti park ettiğimiz yere doğru uzanan patikayı takip ettim. Callie de peşimden geldi. “Sana bir daha dışarı çıkalım mı diye sorduğumda söylersin.”

Çevremizdeki tepelere bakarken alını kırıştı. “Bir dahaki sefer diye bir şey olacak mı?”

Gelişigüzel bir şekilde, “Tabii ki,” dedim. “Neden olmasın ki?”

Bana baktı ve omuz silkti. İkna olmamış gibiydi. “Bilmem ki.”

Callie çok şey biliyor gibi geliyordu. İşte bu yüzden o benimle ilgili gerçekleri öğrenmeden önce ondan uzak durmalıydım. Ama babamın her zaman dediği gibi, ben o kadar iyi biri değildim. İçimde ondan uzak durmayı başaramayacağıma dair bir his vardı.

Dördüncü Bölüm

Madde 43 Kimsenin Lafının Altında Kalma.

Kayden

Güzel bir rüya gördüm. Rüyamda, Callie ve ben bir uçurumdan aşağı iniyorduk. Onun inmesine yardım ederken o alt dudağını ısıyor, kayalara doğru sendeliyordu. Çok gergin görünüyordu.

Bakışlarım dudaklarına sabitlenmiş bir halde ellerimi sert duvara dayadım. Böylece başı kollarımın arasında kalmıştı. Başımı eğip boynuna doğru soluk verince bedeni titredi. Ürpermesi hoşuma gitmişti. Onu daha fazla ürpertmek istiyordum.

Avuçlarım duvardan aşağı doğru kaydı. Kayaların sivri uçları ellerimi sıyırmıştı. Bu, acıyla sevişme arzusunun bir karışımıydı. Vücuduma adrenalin pompalandı. Ben kalçalarını kavrayınca dudakları ayrıldı. Başı geriye düştü ve inledi.

“Beni istediğini söyle,” dedim. Çünkü içimde bunu daha önce kimseye söylemediğine dair bir his vardı.

“Seni istiyorum,” diye soludu.

Onu yukarı kaldırdım ve dudaklarımı onunkilerinin üstüne bastırdım. Kıyafetlerini çıkarıp aletimi derinlerine gömmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

“Uyan bakalım, aşk çocuğu.” Sıcak bir el yanağıma hafifçe vurdu. Elimi ona doğru savurdum çünkü rüyamı berbat ediyordu.

“Hadi, seksi çocuk.” Birisi üstümde zıplıyordu. “Uyan bak burda seni bekleyen bir hediyen var.”

Gözlerimi açtığımda bir çift mavi gözle ve yüzümün etrafında sarı dalgalı saçlarla karşılaştım.

Daisy bacaklarını açarak kucağıma oturmuştu. Kısa kot bir etek ve beyaz dantelli bir tişört giymişti. “Sürpriz.”

Dirseklerimin üstünde doğruldum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Rüyama geri dönüp nasıl biteceğini görmek istiyordum. “Burda ne işin var?”

Gözlerini kısarak baktı. “Hayatının aşkını ne güzel karşılıyorsun böyle? Kayden bazen tam bir gerizekâlı olabiliyorsun.”

İç geçirdim ve yapay gülümsememi takındım. “Pardon. Çok yorgunum da. Okulla antrenmanlar arasında uyumaya zamanım pek kalmıyor.”

Saçlarının uçlarıyla oynadı. “Eh, uyan bakalım. Ben eve dönmeden önce bir yerlere götür beni. Sadece bir saatliğine burdayım.”

Doğrulup oturdum ve yatağın başlığına yaslanırken temkinli bir şekilde, “Neden burdasın?” diye sordum.

Saçlarını salladı ve tişörtünü karnının üstüne doğru düzeltti. “Annem alışverişe geldi buraya. Herkeste olan markalar dışında başka ayakkabılar satın alabileceği en yakın yer burası.”

İlgi duyuyormuş gibi yaparak bir kaşımı kaldırdım. “Ya, öyle mi?”

Başıyla onayladı. Parmaklarını çarşafı kaplı çıplak göğsümde gezdirdi. “Onunla gelip seni görebileceğimi düşündüm. Beni bir yerlere götürürsün. Hem belki bugün bazı konularda şansın da yaver gider.”

“Dersim var,” dedim. “Luke nerde? Seni içeri o aldı galiba? Ama binaya kim aldı?”

“Kendi yöntemlerim var.” Bacağını üstümden çekti ve ayağa kalktı. “Luke beni odaya aldı ve sonra gitti. Benimle ne problemi var bir türlü anlamadım. Ona bakınca bile diğer yöne kaçıyor.”

“Sessiz biridir sadece. Ondan.” Doğrulup oturdum ve göğsümdeki çarşaf düştü.

Tenimde çeşitli yönlerde uzanan beyaz çizgileri orada olduklarını unutmuş gibi inceledi. “Biliyor musun, yaraları yok eden lazer tedaviler var. Bunu bir düşün.” Tırnağını çenemde gezdirdi. “Onlar da olmasa mükemmel olacaksın.”

Ondan uzaklaştım, şifonyerden kırmızı bir tişört alıp giydim. “İşte oldu. Artık yaralarımı göremezsin.”

Burnunu kırıştırdı. “Kabalık etmek istemedim. Doğruyu söylüyordum.”

Yerden pantolonumu alıp giydim ve düğmelerini kapattım. Sonra ayakkabılarımı giydim. “Nereye gitmek istersin?”

Dalgın bir şekilde dudağına dokundu. “Şaşırt beni. Güzel bir yer olsun yeter.”

Cüzdanımla telefonumu aldım ve kapıyı onun için açtım. “Arabam bende değil biliyorsun.”

“Yapma ya.” Ben kapıyı kapatırken gözlerini devirdi. “Annemden onun arabasını istedim. O alışveriş merkezinde kaldı. Bu yüzden hızlı olmamız gerek ve beni eğlendireceğini de garanti etmen lazım.” Sırıttı ve koridordan aşağı kasıla kasıla yürürken kalçasını salladı.

Eteği poposunu zar zor örtüyordu. Uzun bacakları güvenle hareket ediyordu. Koridorda yürüyen birkaç çocuk kalçasına baktı.

Çıkışa yaklaşıncı kapıyı onun için açmamı bekledi. Birlikte dışarı çıktık. Kampüs ellerinde kitaplarla derse gelen veya dersten çıkan insanlarla doluydu.

Ağaçlarla çevrili patikada yürümeye başladık. Patikanın ucunda Seth ve Callie görüldü. Callie uzun kollu mor bir tişört giymiş ve saçlarını toplamıştı. Aklım, gördüğüm ateşli rüyaya ve onu kollarıma almamın hissettirdiği şeylere kaydı.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle Seth ile konuşuyordu. Seth de heyecanlı heyecanlı ellerini havada sallıyordu. Callie’yle göz göze gelince bir anlığına gözleri ışıldadı. Sonra Daisy’yi fark etti. Callie şimdiye kadar tanıdığım en tatlı kızdı ama Daisy’yi gördüğünde yüzündeki ifade nefret doluydu.

Tam el sallayacaktım ki elini bana doğru uzattı ve kimliğimi verdi. “Sana bunu vermem gerekiyor.” Ses tonu duygusuzdu.

Ona küçük bir gülümseme göndererek kartı aldım. “Teşekkürler. Bu sana nasıl ulaştı?”

Omuz silkti. “Luke yanlışlıkla aldığını söyledi. Dersten sonra yolumu kesti ve sizin yurda uğrayıp bunu sana verip veremeyeceğimi sordu. Karşılaştığımıza göre gerek kalmadı.”

Daisy, Callie’yi tepeden tırnağa süzdü. “Sen de kim oluyorsun?”

Callie’nin bakışları buz gibiydi. “Callie Lawrence.”

Daisy kötü niyetli bir şekilde dudak büktü. “Aman Tanrım. Anoreksik Satanist. Kıyafetler farklı ama hep aynı sıska vücut. Ee aç kalmaya devam mı?”

Sert bir sesle, “Daisy, onu rahat bırak,” dedim.

Seth’in gözleri irileşti. Demek ki Callie ona Daisy’yi anlatmıştı. Ama neden? Kaçırdığım bir şey mi vardı?

Daisy bana baktı. “Belki de sana ne halt yediğini sormam lazımdır? Onun gibi biriyle takılarak yani.”

Callie’nin bakışlarındaki ışıltı söndü. Tam yanımdan ayrılmak üzereyken Seth öne atıldı ve Daisy’yle yüz yüze geldi.

“Neden bu kadar burnun havada hiç anlamadım kızım,” dedi. “O tam destekli sutyeni, yapay tenini, boyalı saçlarını ve süslü kıyafetlerini çıkarınca geriye pek bir şey kalmıyor. Ve olabilecek en kötü burun operasyonunu geçirdiğin de belli, balık etli kız.”

Daisy’nin nefesi kesildi. Hemen burnunu eliyle kapattı. “Burun operasyonum filan yok benim.”

“Sen öyle diyorsan.” Seth, Daisy’ye sınıttı. Callie’ye sarıldı ve bana el salladı. “Sonra görüşürüz, Kayden.”

Callie yanımdan ayrılıp kampüsün girişine doğru aceleyle giderken bir daha bana bakmadı.

Daisy ellerini kalçalarına koydu ve dudaklarını büzdü. “Sen niye o kızla konuşuyorsun ki?” dedi. “Onun kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet, Callie Lawrence.” Omuz silktim ve kaldırıma yöneldim. “Okulda bizim sınıftaydı ve çok sessizdi.”

“Delinin tekiydi.” Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Bu bedenimde bir hissizliğe sebep oldu. “Anoreksikti ve her zaman çuval gibi şeyler giyerdi. Saç kesimi iğrençti ve kimseyle konuşmazdı.”

“O anoreksik veya Satanist değil.” Kafamı salladım. “Öyle biri değildi, şimdi de değil. Oldukça normal biri.” Ve hüzünlü. Ona her bakışım kalbimi parçalıyordu. “Ayrıca bana bazı konularda yardım etti.”

“Ne gibi konularda?” diye sordu. Bana sanki gözlerimi oyacakmış gibi sert bir şekilde bakıyordu. “Onunla yatıyor musun? Çünkü öyleyse durum iğrenç ve acınası.”

Bir anlığına ona evet demeyi ve orada durup gidişini, hayatımdan çıkışını izlemeyi düşündüm. Ama o zaman ne yapacaktım? Başkasıyla mı çıkacaktım? Yoksa Callie ile mi? Zihnim –ve tabii aletim– bu fikri çok sevse de Callie benim için fazla iyiydi. Onunla geçirdiğim kısa sürede bile çok fazla hisse kapılmıştım.

“Hayır, onunla yatmıyorum. O sadece arada bir konuştuğum biri,” dedim. Bu gerçeğin bir kısmıydı. Çünkü Callie için böyle biri olmam gerekiyordu.

Callie

Kütüphanede Seth, ben ve kütüphaneciden başka kimse yoktu. Kütüphaneci bir arabayla geziniyor ve kitapları raflarına yerleştiriyordu. Yalnız yaşayıp yaşamadığını, kedilerinin olup olmadığını, mutlu olup olmadığını merak ettim.

Seth test kitabının sayfalarını çevirirken, “Yaşananları konuşmamız için daha ne kadar süre geçmesi gerekiyor?” dedi.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Tıpkı bir çocuk gibi hissetmişim ama artık çocuk değildim. Üniversitede okuyan yetişkin biriydim. Ama yine de lisedeymişim gibi davranmışım.

Geçmişimden gelen birinin beni o her zaman parçası olduğum karanlığa ve kedere geri göndermesinden nefret ediyordum.

Sayfadaki bir notu sarı fosforlu kalemle işaretlerken omuz silktilim. “Konuşacak ne var ki?”

Kalemi elimden çekince sayfada sarı bir çizgi bıraktı. “O sürtüğün seni ezmesine izin verdiğin ve Kayden’in bu konuda nerdeyse hiçbir şey yapmadığı gerçeği hakkında konuşabiliriz mesela.”

“Neden bir şey yapsın ki? Daha önce hiçbir zaman yapmadı bunu. Ben onun problemi değilim.” Bir güneş ışığı huzmesinin içeri süzüldüğü pencereye doğru baktım. “Orda olanlar benim hayat hikâyemdi. Çok yakında Daisy gidecek ve ben onun hakkında düşünmek zorunda kalmayacağım.”

Kalemi masanın üstüne bıraktı ve dışarıdaki ağaçlara baktı. “O kızla yaşananlar önemsiz değildi. Biraz kendine güvenmen ve kendini savunman lazım. Bir daha böyle bir şey yaparsa saçındaki o yapış yapış postişleri çek.”

“Postişi mi vardı?” diye sordum. Başıyla onayladı. Güldüm. Sonra başımı salladım. “Söz konusu olan şey lisede sana böyle işkence eden insanlar olsaydı sen kendine bu kadar güvenecek miydin?”

Sert bakışlarla, “Konu ben değilim,” diye bastırdı. Kitabını kapattı ve kollarını kitabının üstüne koydu. “Biz senin hakkında konuşuyoruz.”

“Ben artık benim hakkımda konuşmak istemiyorum. Bu bende baş ağrısına sebep oluyor.” Kalemi masadan aldım ve kapağını kapattım. “Bugüne ders çalışma günü desek? Üstünde çalışmam gereken başka projeler var.”

İç geçirdi ve kitaplarını üst üste koyarak masadan kalktı. “Tamam ama odama döndüğümde listeye *kimsenin lafının altında kalma* maddesini de ekleyeceğim.”

Kayden

Callie ile en son konuşmamızın üstünden bir hafta geçmişti. Son sefer de Daisy’nin anlamsız bir sevişme ve gönülsüz bir hoşçakalla sona eren sürpriz ziyareti sırasında gerçekleşmişti. Konu Callie olduğunda kimin kimi görmezden geldiğini anlamak zordu ama ondan ne kadar fazla ayrı zaman geçirirsem onu o kadar fazla düşünüyordum.

Annem dün kasabayı ziyarete gelmiş ve yurduma uğramıştı. Bahanesi, içkiye ara verip spaya veya ayl-

maya geldiği zaman kullandığı bir yalandı. Ağrı kesicilere ve şaraba bağımlıydı. Bu ben kendimi bildim bileli böyleydi. Belki de bu yüzden babamla kavgalarımızı hiç ayırmamıştı. Bir kez babamla yaşadığım şeyleri ona anlatmaya çalışmıştım. Ama bir şey yapma konusunda istekli davranmamıştı.

Şarabından bir yudum alarak, “Ee, biraz daha güçlü olman gerekecek,” dedi. Şarabın birazı tişörtünün önüne dökülmüştü ama o farkında değildi. “Bazen elimizden gelen en iyi şekilde mücadele etmemiz gerekir. Bunun adı hayattır, Kayden. Baban iyi bir adam. O başımızın üstüne bir çatı koydu ve bize pek çok kişinin vereceğinden de çok şey verdi. O olmasaydı muhtemelen sokakta olurduk.”

Masanın karşı ucunda ayağa kalktım. Ellerimi yumruk yapmıştım. “Ama ben elimden geleni yapıyorum. O daha da çok sinirleniyor.”

Dergisinin sayfasını çevirdi. Onun gözlerine baktığımda o da en az benim kadar yitik görünüyordu. Bir hayalet gibiydi. “Kayden, yapabileceğim hiçbir şey yok. Kusura bakma.”

Kızgın bir şekilde odadan çıktım. Onun iki dakikalığına diğer kadın olmasını dilemiştim. Partiler, hayır aktiviteleri düzenleyen ve gülümseyen kadın. Ağrı kesicilerle zombiye dönüşen kadın değil.

“Senin bugün neyin var?” Luke futbol topunu direğe doğru uzanamayacağım bir yere attı. Üstümüzde üniformalarımız vardı. Terliyedik ve yorgunduk ama ben bir türlü rahatlayamıyordum.

“Bugünlük bıraksak?” Yanakları kaskının altında kıpkırmızıydı ve tişörtü terden sırılsıklamdı. “Çok yorulдум. Antrenman iki saat önce bitti.”

“Tamam, olur.” Konilerden birine vurdum. Yamuldu ve tribünlere doğru uçuğu. Kellie ve başka bir kız önlerinde kitaplarla en alt basamakta oturuyor, çalışır gibi yaparak bizi izliyorlardı.

Gri gökyüzüne ve sahayı çevreleyen tribünlere baktım. “Saat kaç oldu?”

Omuz silkti, kaskını çıkararak soyunma odasına giden tünele doğru sahada ilerledi. “Bilmiyorum ama çok geç oldu ve ben tükendim.”

Onu takip ettim, göz ucuyla sahanın uzak bir köşesinde çitin diğer tarafında, Callie’nin bir ağacın altında çimin üstünde oturduğunu gördüm. Önüne yaydığı kâğıtları gözden geçirirken bir yandan da kalemini ısıırıyordu.

Onu görmezden gelenin ben olabileceğimi fark ettim. Çünkü bana alışık olmadığım şeyler yaşıtıyordu. Ateşli rüyalar, korumacılık, kalbimin sonunda canlanmış gibi atmaya başlaması. Çenemin altındaki kayışı çözerek kaskı çıkardım ve ona doğru ilerledim. Kâğıtta yazılı olan şeylere o kadar dalmıştı ki benim geldiğimi fark etmedi. Çite tutundum, bacaklarımı aşağı salladım ve diğer tarafa atladım. Formamın altındaki tişörtümün kollarını düzelttim ve ondan birkaç metre uzakta durдум.

Saçı dağınık bir topuz şeklindeydi ve kısa kollu bir tişört giymişti. Ceketini belinin çevresine bağlamıştı. Kâğıtlardan

birini yakından incelemek için kalemi ısırmayı bıraktı. Ama gölgem belirince kafasını kaldırıp baktı ve tüm vücudu kasıldı. Bir an için ayağa kalkıp kaçacağını sandım.

Nefes aldı ve elini göğsünün üstüne koydu. “Beni korkuttun.”

“Fark ettim.” Parmaklarımı nemli, terli saçlarımdan geçirdim ve onu tekrar korkutmamak için önünde yavaşça çömeldim. Bir şey öğrendiysem bu da Callie’nin insanların onun özel alanına uyarı vermeksizin girmesinden hoşlanmadığıydı. “Ne yapıyorsun burda?”

Önce kâğıtlara, sonra tekrar bana baktı. “Ödev yapıyorum. Bazen burda zaman geçiriyorum.” Yüzünde hatıralarla etrafı inceledi. “Babam koçluk yaparken onunla geçirdiğim zamanları hatırlatıyor bana.”

Onu hatırlamadığım için yine kendimi kötü hissederek, “Ben orda olduğunu hiç hatırlamıyorum,” dedim. “Bunu yaptığında kaç yaşıydın?”

“Dört yıl boyunca devam etti.” Yutkundu ve kâğıtlara odaklandı. “Ayrıca odada pek fazla ödev yapamıyorum. Oda arkadaşım... Bazen...” Yanakları kızardı. Bu görüntünün masumane tatlılığına bakarken gülümsediğimi fark ettim. “Odaya erkek alıyor da,” deyiverdi.

Gülmemek için burnumu kırıştırmak zorunda kaldım. “Anladım. Senin de birkaç saatliğine odayı ona bırakman gerekiyor.”

Ellerini kâğıt yığınlarının her iki tarafına koyarak kâğıtları bir araya getirdi. “Evet.”

Duraksadım ve dudaklarımdan bir özür döküldü. “Özür dilerim.”

Bakışlarımla buluşmak için çenesini kaldırırken kaşları birleşti. “Ne için?”

“Daisy’ye çenesini kapatmasını söylemediğim için,” dedim. “Bunu yapmam gerekiyordu. Sana çok kötü davrandı.”

Sahaya bakarak omuz silkti. “Beni savunmana gerek yoktu zaten. O senin kız arkadaşın. Onun tarafını tutman gerek.”

Ona biraz daha yaklaşarak çimenlerin üzerine diz çöktüm. “Hayır, senin tarafını tutmalıydım. Sana bu kadarını borçluyum.”

Dikkatini yeniden bana vererek dudaklarını birbirine bastırdı. “Yemin ederim bana hiçbir şey borçlu değilsin. O gece yaptığım şey o kadar önemli değildi. Öylece yürüyüp gitseydim işte o zaman önemli olurdu.”

Ama ona borçluydum. Hem de çok fazla şey borçluydum. Onun sayesinde daha az yaram vardı. Keşke onun her zaman kederli görünmesine sebep olan şeyi ondan söküp alabilseydim. Kaskımı yere bıraktım. O ağaç gövdesinin dibindeki çantasına uzanırken ben de kitaplarını aldım. “Bu akşam ne yapacaksın?”

Kenarlarını kıvrırarak sayfaları çantasına soktu. Kitaplarını uzattım. “Odada olacağım. Film falan izlerim herhalde.”

“Odan daha ne kadar dolu olacak?” diye sordum. Yanakları daha da kızarınca güldüm.

“Bilmiyorum.” Dizlerinin üstünde doğruldu, çantasını omzuna astı ve ayağa kalktı. “Herhalde arkadaşı gidene kadar Seth ile dışarda takılırız.”

Kaskımı aldım ve çite doğru peşinden gittim. “Luke ve benimle birlikte dışarı çıksan? Merkezdeki kulübe gitmek istiyordu. Saçma sapan bir şekilde sonuçlanabilir ama odada oturmaktan iyidir.”

Çantasının askı ayarını yaparken durdu. Alt dudağını o kadar sert bir şekilde ısırды ki teni mora döndü. “Gelebileceğimi sanmıyorum.”

Ona neşeli bir şekilde sırtırken, “Neden?” diye sordum. “Benimle takılmak o kadar kötü mü?”

Kolları yana düştü ve gözleri benimkilere kilitlendi. “Hayır.”

Ensemdeki kasları ovdum. “Tamam o zaman bizimle gel. Çok eğleniriz. Eğlenmezsek de gider başka bir şeyler yaparız.”

Ellerini yumruk yaptı, sonra parmaklarını tekrar esnetti. “Tamam.”

Şoke oldum. Kızardığı zamanki görüntüsüne hayran olduğum için onunla öylesine flört ediyordum. İşe yarayaçağını tahmin etmemiştim. “Tamam, dokuz gibi Luke’un kamyonetinin yanında buluşuruz?”

Başıyla onayladı. Arkasını döndü ve sanki onu arkasından bıçaklayacağımdan korkar gibi hızla uzaklaştı. Seth hariç herkesten korkuyor gibi görünüyordu. Peki ama nedeni neydi?

Callie

Odada dolaşan beyaz ve pembe balonları, tavandan sarkan kırmızı şeritleri, yerdeki yırtık hediye paketlerini batılı

yordum. Mumların alevlerinin dans edişini. Havaya süzülen dumanın izini. Annem masanın diğer tarafındaydı. Elinde bir fotoğraf makinesi vardı. Butona tekrar tekrar basarken yüzü gülüyordu.

Flaş gözlerimi alıyordu. Gözlerimi kırptıştırıp duruyordum. Bu kahrolası günü ölümsüzleştirecek fotoğrafları çekmeye bir son vermesini istiyordum.

Annem, "Dilek tut, tatlım," dedi. Flaş yine patladı ve masayı çevreleyen insanların yüzlerini aydınlattı.

Pastadaki pembe kremaya, "Mutlu Yıllar Callie" yazısına baktım. Dilek mi?

Kırmızı bir balon, masanın üstünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Balon annemin omzuna doğru uçarken annem, "Dilek tut, tatlım," diye tekrarladı.

Herkes beni izliyordu. Sanki artık bir bütün olmadığımı anlayabilecek gibiydiler.

Dilek mi tutayım? Dilek mi?

Balon patladı.

Dilek diye bir şey yoktu.

Ben son satırı yazarken oda arkadaşım Violet içeri girdi. Uzun boyluydu. Aralara kırmızı meçler atılmış siyah kıvrıcık saçları vardı. Burnunda bir piercing ve boynunun arkasında bir yıldız dövmesi vardı. Ekose kumaştan bir pantolon, yırtık bir tişört ve asker botu giymişti.

Kapıyı açıp çantasını dağınık yatağının üstüne fırlattırken, "Deri ceketimi gördün mü?" diye sordu.

Günlüğümü kapattım ve kalemi spirale taktım. "Görmedim."

Pencerenin önündeki masadan kitaplarını alırken iç geçirdi. “Kulüpte kaybetmiş olabilirim. Kahretsin.”

“Ben bir sorarım.” Günlüğü yastığının altına koydum ve yataktan kalktım.

Masasının çekmecesini açtı. Ben ayakkabılarımı giyerken omzunun üstünden bana baktı. “Dışarı mı çıkıyorsun?”

Kolumu ceketimin kolundan geçirirken başımla onayladım. “Evet.”

Çekmeceyi kapattı ve bir kutu ilacın şıkırtısı duyuldu. Eline kırmızı bir atkı almıştı. “Bu gece bir misafirim olabilir. Gelirse kapı koluna bunu asarım.”

Yine mi? Bu kız ne yapıyordu böyle? “Tamam.” Parmaklarım kapı kolunu kavradı. “Girmeden önce bakarım.”

Eli şifonyerde geziniyordu. “İyi olur,” dedi. “Yoksa görmek istemediğin bir şey göreceksin.”

Keşke ayrı bir odam olsaydı diye hayıflanarak iç geçirdim ve odadan çıktım.

Seth beni odasına alırken, “Sanırım boyumdan büyük işlere kalkıştım,” dedim. “Hem de çok fena.”

Seth televizyonu durdurdu, yatağın üstüne oturdu ve yanma oturmamı işaret etti. “Gel otur, eteğindeki taşları dök bakalım.”

Çantamı yere bıraktım ve yatağın üstüne oturdum. “Kayden, beni Luke ve onunla birlikte gitmem için kulübe davet etti, ben de yanlışlıkla evet dedim.”

“Böyle bir şeye nasıl yanlışlıkla evet diyebildin ki?”

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. “Bana sürekli gülümseyip kafamı karıştırdı. Düzgün düşünemedim.”

Seth sırtıttı ve dayanamayıp kıkırdadı. “Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun.”

Bu düşünceyle kızarak başımı reddedercesine salladım. “Hayır, hoşlanmıyorum.”

Seth şekeri fazla kaçırmış bir çocuk gibi zıplayıp dururken yatak altımda çöktü. “Evet, hoşlanıyorsun. İlk kez birinden hoşlanıyorsun, Callie. Ne kadar heyecan verici!”

Hâlâ kafamı reddedercesine sallamaya devam ederek doğruldum ve alnımdaki saçları düzelttim. “Ondan hoşlanmıyorum. Yakışıklı mı? Tabii ki. Üçüncü sınıftan beri bu böyle.” Heyecanlanarak duraksadım. “Daha önce de hoşlandığım kişiler olmuştu ama uzun sürmemişti.”

“Hem de öyle bir hoşlanıyorsun ki.” Uzaktan kumandayı eline aldı ve televizyonu kapattı. “Bu iş çok güzel olacak. Böylece listedeki beşinci maddeyi de tamamlamış olacağız.”

Korkuyla büzülerek, “Dans etmeyeceğim,” diye itiraz ettim. “Dans etmek dokunmak ve insanlara yakınlaşmak demektir. Ben bunları yapamam.”

“Evet, yapabilirsin. Bunu benimle yüzlerce kez yaptın,” diye cesaretlendirdi. “Tanıştığımız zamanı hatırla. Benimle çok az konuşuyordun ve sürekli bana kalemle saldıracakmışsın gibi duruyordun. Şimdi bak kendine. Benim odamda benim yatağımdaya oturuyorsun. Hem de yalnızca ikimiz. Çok yol kat ettin, benim minik Callie’m.”

Cesaretim kırılmış bir şekilde iç geçirerek, “Ama bu sensin,” dedim. “Sana güveniyorum.”

“Evet ama bu güveni kazanmam gerekti.”

“Biliyorum ve seni buna mecbur bıraktığım için özür dilerim. Pes etmediğine şaşıyorum.”

Yataktan kalktı ve şifonyerin üst çekmecesini açtı. “Herneyse. Sen buna fazlasıyla değersin.”

Ayağını yatağın kenarından sarkıttım. “Bugün gerçekten çok mutlu görünüyorsun.”

Önünde cebi olan yeşil bir gömlek çıkardı ve üstüne tuttu.

“Sana anlattığım çocuğu hatırlıyor musun? Sosyoloji sınıfımdaki?”

Başım la onayladım. “Yumuşacık gibi görünen saçları ve mavi gözleri olan çocuk?”

“Aynen.” Aynaya doğru yürüdü. Saçlarıyla oynayarak aynadaki görüntüsüne doğru eğildi. “Bugün benimle konuştu. Konuştu derken gerçekten konuştu. Beş dakikadan fazla sürdü.”

Yataktan kalktım ve komodinin üstündeki bardaktan fosforlu bir kalem aldım. “Sence senden hoşlanıyor mu?”

Gülümsememek için çenesini sıkarak omuz silkti. “Kimden hoşlandığını söylemek zor. Ama belki daha fazla sohbet ederiz.”

Kalemin kapağını dişimle açmaya çalıştım. Açtıktan sonra kapağı yatağa attım. “Bir yere mi gidiyorsun?”

Tişörtü başından geçirip kollarını da soktuktan sonra parmaklarıyla saçlarını düzeltti. “Evet. Seninle birlikte gece kulübüne geliyorum.”

Kapının arkasında çok uzun bir listenin asılı olduğu panoya doğru giderken rahatladım. Listede çok az maddenin üstü çiziliydi. “Sorun olmayacağına emin misin?”

Yani, başına gelenleri düşünecek olursak futbolcular konusunda ne hissettiğini biliyorum.”

Bileğine deri bir saat taktı. “Luke denen çocuk çok iyi birine benziyor. En azından sigara içerken ettiğimiz on dakikalık sohbette gayet iyi davrandı. Sanırım beni de anladı.”

Kalemin ucunu panoya dayadım. “Nerden anladın?”

“Öyle hissettim,” dedi. “Umurunda değilmiş gibiydi.”

Beşinci maddenin üstünü yavaşça çizdim. Kalem gıcırdadı. “Ama ben sadece seninle dans ederim.”

“Bence harika bir plan.” Kolunu uzatınca teklifini kabul edip koluna girdim. Koridorda yürürken Seth’in yanında kendimi güvende hissediyordum.

Vakit geç olmuştu. Hava kararmıştı. Yıldızlar parlayan cam parçaları gibi görünüyorlardı. Nemli çimin üstündeki cırcır böcekleri ötüyordu. Banklardan birinde tutkulu bir şekilde öpüşen bir çift vardı. Bu görüntü biraz kızarmama sebep oldu çünkü onların yerine kendimi ve Kayden’i koymuştum.

Seth dikkatli bir şekilde, “Yüzündeki o ifade ne öyle?” diye sordu.

Yola baktım. “Ne ifadesi?”

İç geçirdi ama ısrar etmedi. Çimlere ulaştığımızda durdu ve yüzüme bakarak beni olduğum yerde döndürdü. “Bekle bir dakika.”

Fark etmeden saçıma dokundum. “Ne oldu? Saçımda bir şey mi var?”

Başını yana eğdi. Sonra ellerini şaklattı ve saçlarıma uzandı. Tek ve hızlı bir hareketle saçımdaki lastiği çözdü.

Saçlarım omuzlarıma döküldü. “İşte böyle. Şu saçlarını aç artık.”

Saçlarımı kafamın arkasında topladım ve elimi uzattım. “Tokamı geri ver, Seth.”

Gözlerini kırıştırarak elini kaldırdı ve lastiği iki parmağının arasında esnetti.

Ona doğru uzanarak, “Yapma,” dedim. “Lütfen, Seth. Yapma.”

Başparmağıyla vurarak lastiği karanlığa doğru fırlattı. “Tüh.”

Parmaklarımı yüzümde gezdirdim. Sonra eğildim ve nemli çimlerde lastiği aramaya başladım. “Nerde lan bu lastik?”

Seth güldü. “Ooo, ağzından küfürlü sözcükler dökülmeye başladı.”

Ayağa kalktım ve gözlerimde yanan öfkeyle Seth’e baktım. Saçlarımı topuz yapmaya çalıştım. “Saçımı toplamam lazım. Lütfen bulmama yardım et.” Yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. “Kahretsin, Seth nerde şu lastik?”

Yüzü düştü. Yanlış bir adım atmış olabileceğinin farkına varınca rengi attı. “Bulabileceğimizi sanmıyorum.”

Yaşlar gözlerimden taşıp yanaklarıma dökülünce başımı salladım. “Nefes alamıyorum,” diye soludum.

Uzun, kahverengi saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında döndürürken, “Saçların çok güzel kokuyor, Callie,” dedi. “Çilek gibi.”

Hıçkırmaya başlayınca göğsüm sıkıştı. Üç uzun adımla yanıma geldi. Kollarını omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. “Çok özür dilerim. Saç olayının bu kadar büyük bir

şey olduğunu fark edememişim. Daha çok bir kompleks olduğunu düşünüyordum.”

Gözlerimdeki yaşları sildim ve korkumu kontrol altına almak için burnumdan yavaş yavaş nefes aldım. “Özür dilerim. Sadece... Hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlatıyor.”

Uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirek elimi sıktı. “Sorun olmayacak söz veriyorum. Her an yanında olacağım.”

“Belki de odama gidip gelmek için zamanım vardır.” Kapiya baktım. Tam o sırada Kayden ve Luke yurt binasının köşesinden döndü.

Luke, Kayden'dan daha kısaydı. Saçları daha kısaydı ve yüzünde yaralar yoktu. Ekoseli bir tişört, soluk renkli bir kot ve bot giymişti. Kayden'ın saçları, gözlerindeki yitik parçalar gibi dağınıktı. Kapüşonlu siyah bir termal tişört ve kalçalarında oldukça düşük duran koyu renk bir kot pantolon giymişti. Kollarını yukarı kaldırırsa karnının görüneceğinden emindim.

Seth sessizce, “Callie çocuğu süzüyorsun,” dedi ve dirseğiyle kaburgalarımı dürttü.

“Ne?” Yanaklarımdaki son yaşları da silerken gözlerimi kırıştırdım. Bu kadar sakın olmama şaşırmıştım.

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Özel bir kişiyi süzüyordun.”

“Hayır, hiç de bile,” diye inkâr ettim. “Süzüyor muydum gerçekten?”

Başıyla bir kez onayladı ve sessizce, “Süzüyordun ve ağzın kocaman açıldı,” dedi.

Kayden, “Hey,” dedi. Ağladığımı belli eden yüzüme bakınca alnı kırıştı. “Siz ikiniz kavga mı ediyordunuz?”

Kafamı reddedercesine salladım ve Seth’e baktım. “Hayır, hararetli bir konuşma yapıyorduk.”

“Peki...” Şüpheyle baktı. “Gidelim mi?”

Başımla onayladım. Luke ve Kayden aramızda yürüyüp yolu gösterecekleri diye yana çekildim.

Onları takip ederken Seth cebinden sigarasını çıkardı ve bir tanesini ağzına yerleştirdi. “Beraber mi gidiyoruz?”

“Hayır.” Yanında başka hiçbir araba olmayan paslı kamyonete baktım. “Senin arabanla gelmek istemedikleri sürece beraber gidemeyiz.”

“O zaman şunu önerelim,” dedi. “Hiç alkol almadığın için şoförlüğü sen yaparsın. Ama bu gece deneyebilirsin bence. Sakinleşmene yardımcı olur.”

“Bir kere bira içmiştim,” diye karşı çıktım. “Hiç de sakinleştirmemişti.”

“Ah benim küçük, naif Callie’m.” Çakmağını cebinden çıkarırken iç geçirdi. “Bir bira sana pek de etki etmez. Sana sert bir şey lazım. Güçlü bir şey.”

Başparmağıyla çakmağını çakarken, “Kulüpte içki içemeyiz,” dedim. Diğer elini aleve siper ederek sigaranın ucunu yaktı. Kâğıt yanmaya ve buruşmaya başladı. “En son bir kulüpte içki içmeye kalktığında ne olduğunu hatırla?”

Sigaradan derin bir nefes çekti ve sonra yüzünün önüne doğru üfledi. “Evet, güzel noktaya parmak bastın. Tekrar nezarethaneye girmek istemiyorum.”

“Doğum günün olduğuna ve salıverildiğine şükret.”

“Ayrıca memurlardan biriyle de flört etmiştim.” Sırıtınca ince bir duman dudaklarının arasından süzüldü.

Kayden elini kamyonetin açık kapısına koyarak, “Ee, kim kimin kucağına oturmak istiyor?” diye sordu. Gözleri benim üzerimdeydi ve dudaklarında bir neşe belirtisi vardı. “Bence burda tek bir seçenek söz konusu.”

Seth’in biraz aşağıya park edilmiş siyah Camry’sini gösterdim. “Sanırım biz Seth’in arabasıyla gideceğiz. İsterseniz siz de bizle gelebilirsiniz.”

Luke anahtarlarını beyzbol topu gibi havaya attı ve yakaladı. “Bana uyar. Hem böylece şoförlükten ben sorumlu olmamış olurum.”

Aslında ben, bizimle gelmeyeceklerini ummuştum. Böylece Seth beni cesaretlendirici bir konuşma yapabilecek ve ben de bir şeylerle saçımı toplayabilecektim. Omuzlarıma değışı ve kokusu beni deli ediyordu. Odama koşup hepsini tekrar toplamak istiyordum.

Seth’in arabasına doğru yürürken saçlarımı şekle sokmak ve yana çekmek için parmaklarımla taradım. Ön kapıya uzandım ama Luke’un kolu yetiştı ve kapıyı benim için açtı. Yana çekilerek sanki dans ediyormuşum gibi Luke’un etrafından dolaştım. Aslında amacım mesafemi korumaktı.

“Teşekkürler.” Arabanın üstünden Seth’in bakışlarını yakaladım. Binerken bir kaşını kaldırdı.

Seth kapıyı kapattı. Koltuğa yerleştim. Anahtarı çevirip motoru hayata döndürürken, “Sakin ol, Callie,” diye fısıldadı. Pencereyi açtı ve sigarasının dumanı içeri dolmasını diye elini dışarı çıkardı. “Sorun çıkmayacak.”

Luke ve Kayden arka tarafa farklı kapılardan bindiler. Kapıları aynı anda kapandı. Biz kemerlerimizi bağlarken Seth de radyoyu açtı. Radyoda, *Nine Inch Nails* grubundan “Hurt” çalıyordu. Seth pedala basınca tekerlekler ıslak kaldırımında harekete geçti. Araba ileri doğru atıldı ve ben kapı koluna yapıştım. Seth çılgın bir sürücüydü. Bir çekmecesini cezalarla doluydu. Küçükken arabasını sürekli bir yerlere çarptığı için ailesi arabayı elinden almıştı. Tıpkı hayatında olduğu gibi araba kullanırken de hep acelesi varmış gibi davranıyordu.

Luke elini koltuğumun arkasına koydu ve öne eğildi. Kafamı yana çevirdim. Seth’e, “Burda sigara içebilir miyim, dostum?” diye sordu.

Seth bitmek üzere olan sigarasını gösterdi. “Tabii ki.”

Luke arkaya yaslanırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Saniyeler sonra çakmak sesi duyuldu. Pencere açıldı ve içeri serin bir esinti süzüldü.

Luke, Seth’e gideceğimiz yönü tarif ettikten sonra bir süre kimse konuşmadı. Gecenin trajik bir sessizlikle sonlanacağından endişe ettim. Kayden eğildi ve kolunu iki koltuk arasındaki yere koydu.

“Luke ve benim harika bir fikrimiz var,” dedi. Binaların ışığı gözlerine yansıyor. “Çıktığımız o yamacı hatırlıyor musun? Bütün son sınıfların gidip bir şeyler yazdığı?”

Koltuğumda olduğum yerde yana döndüm ve bacağımı derinin üstüne koydum. “Evet hatırlıyorum.”

Ağırlığını kollarına verdi ve bana daha da yaklaştı. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. “İşte oraya gitmek ve bir şeyler yazmak istiyoruz.”

“Ama siz son sınıf değilsiniz.” Omzumdaki kemeri düzelttim. “Bunu zaten biliyorsunuz herhalde.”

Neşeli bir şekilde güldü. “Evet, biliyoruz. Olayı komik yapan da bu.”

Luke koltuğun üstünden baktı. Duman dışarı çıksın diye kolunu yana doğru tutuyordu. “Lisedeyken hep son sınıf partilerine giderdik. Tam bir cümbüş olurdu çünkü onlar partileri pek sevmezdi.”

“Onları sinirlendirmek mi isterdiniz?” diye sordum. Dumanı yüzüme üflememek için kafasını yana doğru eğdi.

“Evet, çok eğlenceli olurdu.” Luke sigarasını dışarı uzattı, başparmağını sigaranın ucuna değdirdi ve küller dışarı uçtu. “Dalga geçilen olacağına dalga geçen ol.”

Bunu çözülemez bir bilmece gibi söylemişti. Açıklama bekler gibi Kayden’a baktım.

Göz kırparak, “Çok eğlenceli,” diye söz verdi. “Oraya çıkıp bu gece bir şeyler yazarız diye düşünüyorduk.”

“Ama vakit geç oldu.” Saati gösteren kırmızı rakamlara, sonra da Seth’e baktım.

“Sorun olmaz.” Tuğladan iki katlı binaların arasından kıvrılan ince bir yan yola döndü.

Yolun kenarında yürüyen insanlar vardı. Kızların çoğu dar ve kısa elbiselerle yüksek topuklu ayakkabılar, erkeklerse şık pantolonlar ve gömlekler giymişlerdi. Converse ayakkabılarıma, dar siyah pantolonuma, kapüşonlu cekeyimin içindeki dar tişörtüme baktım. Kıyafetlerimin fazla sade olduğunu düşündüm ve burada olduğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Seth küçük bir park yerine doğru döndü ve arabayı park etti. Park yeri, tam arabanın boyutlarındaydı. Kapıyı azıcık açabilmiştik. Dışarı çıkmak için eğilip bükülmemiz gerekmişti. Luke penceresini iyice açtı, ellerini arabanın tavanına koydu ve kendini arabadan dışarı doğru çekti.

“Benden oldukça zayıfsın.” Ayaklarını yere koydu ve doğruldu. “Benim koca popom muhtemelen kapıya sıkıştırdı.”

Gülerek arabanın ön tarafına doğru yürüdüm. Seth kolunu uzatmış bir halde beni bekliyordu. Yüzü yaralı, uzun siyah saçlı bir adam caddedeki elektrik direğine yaslanmıştı.

Bira şişesinden bir yudum alırken beni süzdü. Şişeyi dudaklarından çekince bana bedenimi titretecek bir bakış fırlattı. Kaldırımından uzaklaştı ama geriye doğru sendeledi. “Hey, seksi şey. Bu gece çok güzel görünüyorsun.”

Arabaya dönmek üzereyken Seth’in parmakları dirseğime yapıştı. Adama, “Bana mı söylüyorsun kıza mı anlayamadım,” dedi.

Adamın gözleri buz gibi oldu. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Midemi bulandırıyor, bedenimi bir tiksinti, kuşku ve utançla dolduruyordu.

Sarhoş adam vücudunu bize doğru yöneltti ve yalpaladı. “Bu dediğin için canına okuyacağım.”

Kaçıp arabaya gitmeye, bütün kapıları kapatıp kendimi yere atmaya hazır bir halde Seth’in kolunu sarstım. “Lütfen arabaya dönelim, Seth.”

Kayden yanımıza geldi. Parmaklarını kolumun iç tarafına koydu. Adam, Kayden’a bakmak için bakışlarını

kaldırdı. Durakladı ve omuzları kaskatı kesildi. Ayakkabıları yoldaki çakıllarda sürünüyordu.

Kayden caddeyi göstererek sakın bir şekilde, “O sarhoş çeneni kapa, arkanı dön ve eve git,” diye emretti.

Adamın çatlak dudakları açıldı ama sonra Kayden’in geniş omuzlarını ve boyunu görünce ağzını açmadı. Şişeyi caddeye fırlattı ve asfaltta binlerce parçaya ayrılmasına sebep oldu. Ayaklarını sürüyerek köşeye doğru seğirtti.

Seth ve ben rahat bir nefes aldık. Şoke olmuş bir halde birbirimize bakarken gözlerimiz irileşmişti.

Seth, Kayden’a döndü. “Parlak bir zırhın içindeki şövalye gibiydin.”

Kayden’in parfümüyle karışık kokusunu duydum. Şu andan itibaren ne zaman bu kokuyu duysam bu anı, korunduğumu hissettiğim bu anı hatırlayacaktım. “Teşekkür ederim,” dedim.

Yüzünü benim yüzüme yaklaştırmak için eğilerek, “Rica ederim,” dedi.

Yol boyunca Seth ve ben önde, Kayden ve Luke arkada yürüdü. Luke, Kayden’a bir şeyler fısıldayıp duruyordu. Aniden bir homurdanma duyuldu.

Arkamı döndüğümde Luke olduğu yerde eğilmiş, karnını tutuyordu.

“Seni adi,” diye gürledi ve dizlerinin üstüne düştü.

Ayağa kalkıp yumruklarını sıkarak Kayden’a doğru atılınca gözlerim büyüdü. Kayden hiçbir şey yapmıyor, yüzünde sabırlı bir ifadeyle öylece duruyordu.

“Aman Tanrım!” diye feryat ettim.

Babasının onu dövdüğü gecenin anıları su yüzüne çıkınca içgüdüsel olarak Kayden'in önüne geçtim.

Luke ellerini önüne getirerek Kayden'dan uzaklaştı. "Callie, şaka yapıyordum."

"Aa, özür dilerim." Kendimi bir aptal gibi hissederek elimi ağzıma kapattım. Sarhoş adam sinirlerimi fazlasıyla ayağa kaldırmıştı.

Kayden bana doğru yaklaşırken Luke'a oldukça sert bir bakış fırlattı. Temkinli bir şekilde, "Hiç önemli değil," dedi. "Luke bir konuda üstüme geliyordu, ben de buna karşılık olarak şakasına karnına vurdum. Hepsi sadece bir şakaydı."

Göğsümde tuttuğum nefesi salıverdim. "Tamam, özür dilerim. Ben seni incitecek sandım."

"Özür dilemene gerek yok." Önce Seth'e sonra tekrar bana baktı. Bir kolunu omzuma dolarken omzu öne doğru hareket etti.

Dokunuşunun aniliği ve yarattığı korkuyla gerildim. Tam bu an, yamaca tırmandığımız zamandan daha özel hissetmeme sebep olmuştu. Çünkü burada birbirimize dokunmaktan başka bir amaç yoktu.

Yardım istemek için Seth'e baktım ama o ağız hareketleriyle *sakin ol ve nefes al*, dedi.

Düzensiz atan kalbime çenesini kapatmasını emrettim. O beni dinlemese de Kayden'in kolu omzumdayken kulübün kapısına kadar gitmeyi başardım. Bu yeni bir şeydi. Yepyeni ve hamdı. Küçük olmasının yanı sıra aslında çok önemliydi ve kendi içinde bir çelişki barındırıyordu.

Kayden

Callie şimdiye kadar tanıdığım en çekingen kızdı. Babam ne zaman sesini yükseltse ben ve abilerim çil yavrusu gibi dağılıp o bizi bulana kadar saklandığımız için Callie'nin durumu bana çok şey anlatıyordu.

Luke, Callie'nin kalçasına bakmam konusunda saçma saçma konuşuyordu. Evet, kendimi tutamayıp bakmıştım. Callie minicikti. Kalçalarını sallayış biçimiyse büyüleyici ve bir nevi seksiydi. Muhtemelen bunu bilerek yapmıyordu.

Arkalarından yürürken Luke, "Başını belaya sokacaksın," dedi.

Bakışlarımı Callie'nin kalçasından ayırdım ve Luke'a kaşlarımı çattım. "Neden?"

Yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle Callie'yi gösterdi. "Tam ordaki sebepten. Daisy'yi onunla aldatırsan seni ne yapar biliyor musun?"

"Göğüslerinin güzel olduğunu söyleyen bir sonraki çocuğa geçer." Ellerimi ceplerime soktum ve yerdeki bir çukurun etrafından dolandım.

"Evet, bu konuda muhtemelen haklısın," dedi ve yine parmağıyla Callie'yi işaret etti. "Ama Daisy ikinizin arasında bir şey olduğunu öğrenirse Callie'ye ne yapar biliyor musun?"

"Aramızda bir şey yok."

"Henüz."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kafamı salladım. "O öyle biri değil. O tatlı ve... Masum."

“Bu da senin gibi biri için tehlikeli bir kombinasyon.” Ön cebindeki sigara paketine uzandı. “Başka birini bulmanı destekliyorum çünkü Daisy’den nefret ediyorum. Ama önce ondan ayrıl ve Callie’yi bu işe bulaştırma. O kederli gibi görünüyor.” Yutkundü. “Bana Amy’yi hatırlatıyor.”

Amy, Luke’un on altı yaşında kendi canına kıyan ablasıydı. Luke ablasının ölümünden sonra asla eskisi gibi olmamıştı. Amy’yi dibe çeken, hayatını sonlandırmasını istemesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ettim.

“Callie’yi hiçbir şeye bulaştırmayacağıma söz veriyorum.” Yoldaki boş bir kadehe tekme attım.

“Beyninle düşün yeter.” Sırıttı. “Aletin değil.”

Kolumu yana açtım ve dirseğim karnına geldi. Bu onu kızdırmaya yetecek ancak incitmeyecek bir hamleydi. “Daisy’den ayrılmayacağım. Callie ile aramda bir şey yok.”

Karnını tutarken homurdandı. Tam Luke’un haline gülecektim ki Callie dehşete düşmüş bir halde arkasına döndü. Kendimi bir pislik gibi hissetmiştim. Luke üstüme yürüyünce işler daha da kötüleşmişti. Callie onunla arama girmeye hazırdı. Beni kurtardığı o geceye geri mi dönmüştü, yoksa Callie herkesi kurtarmaya çalışan kızlardan mı diye merak ettim.

Onu teselli etmek istedim. Bu yüzden yapmamam gereken bir şey yaptım. Kolumu omzuna attım. Kaslarını o kadar sıktı ki bir an kırılacak diye korktum. Yamaç tırmanışından farklıydı çünkü bu kez bahaneler yoktu. Ama kulübe kadar ona sarılmama ses çıkarmadı. İçeri girip de müzik ve duman bizi sarınca hemen yanımdan uzaklaştı.

Odanın ortasında dans eden, kalçalarını sallayan ve terli vücutlarını birbirine bastıran insanlara bakarak, “Burası çok gürültülü,” dedi. Neon ışıklar, tahrik olmuş yüzlere yansıyor. Aslında pratikte porno izlemek gibi bir şeydi.

Ortam Luke ve benim için bile fazlaydı ama yine de boş masa aradık. İnsan kalabalığının arasından geçmeye çalışıyorduk. Köşedeki masaya oturunca Seth ve Luke neşelendi.

Luke oturduğu yerden kalkarken, “Ben gidip içkileri alayım,” dedi. “Kimliği yanında olan tek kişi benim galiba. Sizinkiler yanınızda mı?”

“Dedim ya, babam eşyalarımı toplarken bulmuş.” Masanın ortasındaki menüyü aldım. “Ve kesmiş.”

Masanın karşısından Callie bana baktı. Delici bakışlarını görmezden gelmek için menüyü açtım. “Ne alıyoruz? Aperatif filan alsak mı?”

Seth, “Kızlar tuvaletine gitmem gerek,” diye belirtti. “Callie, sen de gel.”

Callie, Seth’in elini tuttu ve sorgulamadan onu takip etti. Bu kafamı karıştırmıştı. Seth’e çok, diğer herkeseyse çok az güveniyordu. Bir an onun gibi birinin bana güvenmesi nasıl olurdu diye düşündüm. Ama içimde, bunun gerçekleşmesine olanak sağlamayacak kadar çok sır vardı.

Callie

“Aman Tanrım.” Tuvalete girer girmez Seth olduğu yerde döndü ve ellerini kalçalarına koydu. “Bu hareket çok seksiydi.”

Musluğu açtım ve ellerimi suyun altına tuttum. “Ne seksiydi?”

Bakışlarımla buluşarak yanıma geldi. Suçlayıcı bir şekilde boğazını temizledi. “Bizi korumak için atılması.”

Suyu kapattım ve elimi havlu peçete veren makinenin önünde salladım. “Evet, bu çok hoş bir hareketti.”

“Callie Lawrence, kolunu sana dolmasına izin verdin,” dedi. “Bu senin için hoştan da öteydi. Tanrım, çok kıskandım.”

Havlu peçete aldım ve elimi kuruladım. “Bir anlığına kendimi güvende hissettirdi,” diye kabul ettim ve peçeteyi çöpe attım.

“Ve bu senin için büyük bir adım,” dedi.

Başımı pek çok defa onaylarcasına salladım. “Evet, biliyorum.”

Sırıttı. “Gidip biraz eğlenelim mi?”

Tuvaletteki kapılardan biri açıldı ve kırklı yaşlarda bir kadın gömleğini kot pantolonunun içine sokmaya çalışarak dışarı çıktı. Koyu makyajlı gözleri Seth’e odaklandı. “Burası kadınlar tuvaleti.” Kapıyı gösterdi. “Görmüyor musun?”

Seth, “Peki sen bu kulüpteki herkesin senden yirmi yaş küçük olduğunu fark etmiyor musun?” diye cevabı yapıştırdı. Sonra aynaya döndü ve serçeparmağıyla saçlarını düzeltti. “Şimdi müsaadenizle, gidip biraz eğleneceğiz.”

Seth koluma yapıştı. Kadına özür diler gibi baktım. Seth’e yetişmeye çalışırken kendi ayağıma takılıp sendeledim. Elini kapıya dayayarak açtı. Dışarı çıktık. Kolları kolumdan ayrılırken duman ve gürültü etrafımı sardı.

Cebinde sigarasını ararken, “Şu kadına bak ya,” dedi. “Tam bir cadaloz.”

Ona karşı çıkacak değildim. Eşit muamele görme konusunda bir takıntısı vardı. “Sanırım sigaranı masada unuttun,” dedim.

Erotik bir şarkının çaldığı dans pistinden geçtik. İnsanlar ellerini birbirlerinin vücuduna koymuş ten tene dans ediyordu. Bunu izlemek bile bende baş ağrısına neden oluyordu.

Masada, şeffaf bir sıvıyla dolu dört shot bardağı vardı. Her bardağın yanında kahverengi bir sıvıyla dolu daha uzun bir bardak vardı. Kahverengi sıvının içinde bir dilim limon vardı.

Seth bardakları göz hizasına kaldırıp bakarken Luke, “Ne içmek istediğinizi bilmiyordum,” diye açıkladı. “Bu yüzden votka shot ile Long Island Ice Tea aldım. Yani bir sert bir orta-sert içkimiz var.”

Seth göz ucuyla bana baktı. “Bana uyar.” Kendi bardağını havaya kaldırdı. “Kadeh kaldıralım mı?”

Bana bir şey demesinler diye dikkatimi dans pistine verdim ve bir kızın cırtlak pembe yüksek topuklu ayakkabılar üstünde dengede durmaya çalışarak kolları havada bir halde zıplayışını izledim. Yanındaki çocuk gülerек kafasını sallıyordu.

“Callie, Luke’un sana ne sorduğunu duydun mu?” Seth’in endişeli sesi omzumun üstünden bana ulaştı.

Bakışlarımı dans pistinden ayırarak Seth’in kan çanağı halindeki gözlerine ve elindeki küçük bardağa odaklandım. “Hayır, ne dedi?”

Gözlerini kapatarak, “Bize katılıp katılmayacağını sordu,” dedi.

Kafamı salladım. “Sanmıyorum.”

Luke elini masaya vurdu. Titreşim tuzluk ve biberliği düşürdü. “Birisi kadeh kaldırırsa herkesin katılması gerekir. Bu bir gelenektir.”

Tuzlukla biberliği kaldırdım ve dökülen tuzu masadan süpürdüm. “Birinin arabayı kullanması gerek.”

Luke, “Taksi tutarız,” diye önerdi. “Kolay iş.”

Neden bu kadar önemli olduğunu düşünerek önümde duran alkole baktım. Bira içtiğimde hiçbir şey hissetmemiştim. “Ama o zaman kayaları boyamaya gidemezsiniz.”

Kayden, Luke’a ikaz edici bir bakış attı. “İsrar etmesene. İstemiyorsa içmek zorunda değil.”

Seth bardağı indirerek lafa karıştı. “Taksiye bizi bıraktıktan bir süre sonra gelip almasını söyleriz.” Eğildi ve elini kulağımın üstüne koydu. “İstiyorsan iç gitsin. Bardağı kaldır ve hayatında bir kez keyfine bak. Ama gerçekten istemiyorsan kafanı salla yeter.”

Saçlarım açıldı, Kayden’in bana dokunmasına izin vermişim ve cinsel gerilimle dolu bir yerde oturuyordum. Bu gece, korkularımda yüzleşme bakımından en iddialı gecemdi. Bu yüzden bardağı tuttum ve havaya kaldırdım.

“Boşver ya!” diye bağırdım. “Taksi tutarız.”

Seth ellerini çırpıttı ve bardağını kaldırdı. “İşte bu!”

Kayden, Seth’e güldü ve masanın üstünden bana doğru eğildi. “Emin misin? Yapmak zorunda değilsin.”

Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. “İyiyim. Söz veriyorum.”

Seth bardağı masanın tam üstüne, oval lambanın altına gelsin diye elini uzattı.

“Şerefe.”

Luke elini kaldırdı. Kayden ve ben de onu takip ettim.

“Birileri anlamlı bir şeyler söylese mi acaba?” dedi. “Kadeh bu yüzden kaldırılır.”

Luke parmaklarıyla masada ritim tutarak başını yana salladı. “Uzaklaşmaya.”

Seth bana bakarak sırtıttı. “Kabullenişe.”

Kayden gözkapaklarını indirerek alt dudağını ısırdı. “Canlılığa.”

Üçü birden bakışlarını bana çevirdi. Yardım almak için Seth’e baktım.

Seth, “Bu senin olayın, Callie,” dedi. “Ne söylemek istiyorsan söyle gitsin.”

Nefes aldım ve yavaş yavaş verdim. “Nefes alabilmeye.”

Kayden ile bakiştık. Sonra dördümüz bardaklarımızı tokuşturduk.

“Kahretsin.” İçkisinin birazını eline dökünce Seth dökülen yeri yaladı. Kafasını geriye doğru yatırarak bir dikişte içti. Bardağı masaya koyarak bardağı gösterdi. “İkinci raunda hazırım.”

Kayden bardağı dudaklarına doğru kaldırıp boynunu geriye atarak içkiyi bir dikişte içerken bana bakıyordu. Alkol boğazından inerken boyun kaslarını inceledim. Başını kaldırdı ve gözleri bana kilitlenmiş halde dudaklarını yaladı.

Derin bir nefes alarak bardağın kenarını ağızıma dayadım. Kafamı geriye yaslayıp içkiyi bir dikişte içerken

kokusu burnumu yaktı. Yakıcı sıvı boğazımdan geçti. Yaratığı sıcaklık neredeyse dayanılmazdı. Bardağı ağızımdan çekerken öğürme refleksim baş gösterdi. Alkol genzime kaçtı ama dudaklarımı kapalı tuttum ve alkolü mideme doğru inmeye zorladım. Dudaklarımın arasından boğuk bir ses kaçarken omuzlarım ağırlaştı.

Luke bardağını masaya koyarken, “Başarabilecek misin?” diye sordu.

Seth nazik bir şekilde sırtımı pıspışladı. “İyi misin?”

Elim göğsüme bastırılmış bir halde, “Evet, iyiyim,” diye öksürdüm.

Seth, “Callie daha acemi,” diye açıkladı. Long Island Ice Tea’sinden bir yudum aldı.

“Daha önce hiç içki içmedin mi?” Kayden bana baka kaldı. “Gerçekten mi?”

Omuz silkerken kendimi aptal gibi hissettim. “Hayır, bu kadar sert bir şey içmemiştim.”

“O zaman neden bu gece içtin?” diye sordu. Suçlu görünüyordu. “Çok mu baskı yaptık?”

“Hayır, denemek istedim.” Elimin arkasıyla dudaklarımı sildim.

Kaşları çatıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Yoksa listende miydi?”

“Ne?” Seth elini masaya vurarak yüksek müzik sesinin arasında bağırdı. “Listeyi ona söyledin mi?”

Bardağın içindeki pipeti döndürüp limonun dönüşünü izlerken, “Ağızımdan kaçtı,” diye açıkladım. Saçlarımın arasından gizlice baktım. Kayden beni dikkatli bir şekilde izliyordu.

“Ne listesi?” Luke pipeti ağzına aldı ve içkisinden bir yudum çekti.

Seth ve ben bakiştık. Sonra eliyle sandalyeden kalkmamı işaret etti. “Hadi gidip dans edelim.”

“Tamam olur. Sadece yine o tuhaf hareketlerden yapma. Son seferinde kıçüstü düşecektim.” Tişörtümü düzelterek ayağa kalktım.

Seth elini belime koyarak bizi dans pistine doğru yönlendirdi. Bunu birlikte birkaç kez yapmıştık. Bu nedenle onu neyin beklediğini biliyordu: panik anlarım ve ilgi.

Dans pistinde daha az insanın olduğu ve ortamın daha yumuşak olduğu tarafı seçti. Kolonlardan slow bir müzik duyuluyordu. Titrek ışıklar yerini loş ışıklara bırakmıştı. Seth ışıkların altında hayalet gibi beyaz görünüyordu. Ellerini kalçama koyarken ela gözleri simsiyah görünüyordu.

“Seni çok zorladıysam özür dilerim, bebek,” diye fısıldadı. “Kendimi kötü hissediyorum.”

Omuzlarına uzandım ve ayakkabılarımızın ucu birbirine değsin diye ona biraz daha yaklaştım.

“Baskı filan yapmadın. Ama bu kadar çok yakacağı konusunda uyarsaydın iyi olurdu. O zaman boğulmamak için bu kadar uğraşmam gerekmez ve moron gibi görünmezdim.”

“Bana güven, hiçbiri senin moron olduğunu düşünmüyor.” Sanki bir sırdan haberdarmış gibi güldü. “Kazandığım güvenini kaybetmek istemiyorum.”

“Hiçbir şey kaybetmedin.” Parmak uçlarımla omuzlarını sıktım. Fötr şapkalı bir çocuk sırtıma toslayınca ben de öne

gittim. “Bana bütün sırlarını anlattığın gün, sonsuza kadar arkadaş kalacağımızı anladığım gündü. Sen tanıdığım en cesur insansın.”

Neşeyle gülümsedi ve beni kendine çekti. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim ve yanağımı onun yanağına dayadım. “Yine de onlarla tepeye çıkma konusunda biraz şüpheliyim.”

“İnsanlar oraya her zaman çıkıyor. Tek biz olmayacağız ki. Her erkeğin *onun* gibi olacağını düşünmekten vazgeçmen lazım. Yoksa sana sonsuza dek sahip olacak.”

Nefes verdim. Haklıydı. Korkularımı bırakmam ve bu korkulara sebep olan kişiyi aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Ancak benim bu kadar büyük bir parçamı ele geçiren birinden nasıl kurtulacaktım?

Kayden

Gözlerimi dans pistinden ayıramıyordum. Telefon cebimde titrediği halde elimi uzattım ve yandaki kapatma tuşuna bastım.

“Bunu yapma.” Luke içeceğinden bir buz parçasını çıkarıp ağzına attı.

“Neyi yapmayayım?” diye sordum. Callie başını arkaya atıp kahkaha atınca kalbimin gümbürdemesi dikkatimi dağıttı.

Kafamın yan tarafına bir el çarptı. Hemen elimi kaldırdım. “Bu ne içindi şimdi?”

“Sokakta vurmuştun ya onun cevabıydı,” dedi. Bakışları masamızın yanından kasılarak geçen siyah, kısa elbiseli,

uzun kırmızı saçlı kıza kaydı. “Ayrıca seni aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak içindi.”

“Düşündüğün gibi bir şey yok,” dedim. “Ben sadece insanların dans edişini izliyordum.”

Gözlerini devirdi. “Herkes bir iyilik yap ve Daisy’ye ondan ayrıldığını söyleyen bir mesaj at. Ondan sonra isteğini yapabilirsin.”

“Ondan mesajla mı ayrılmamı istiyorsun?”

“Sanki umurunda da. Onu sevdiğini söylediğin halde onu umursamıyorsun.”

“Onunla sorunun ne? Seni çok kızdırmasının dışında?”

Pipeti masanın üstüne attı, bardağı aldı ve içkisinin kalanını bir dikişte içti.

“Birer tane daha alacağım.”

Gitmesine izin verdim. Oturduğum yerde geriye yaslanmaya başladım ama bakışlarım yine Callie’yi buldu. Seth ile konuşurken gülümsüyordu. Ben daha önce hiçbir konuda bu kadar mutlu olmamıştım. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de ona çekilmemin nedeni buydu.

Yapmamam gerektiği halde dans pistine çıktım. Dans eden insanların arasından sağa sola hamleler yaparak geçtim. Yoldaki bir grup kızın yanından geçtim. Beni önce Seth fark etti ve Callie’nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Callie kafasını çevirdi ve gözkapakları hafifçe kalktı. Gözbebekleri puslu ışıkların altında kocaman görünüyordu. Teni soluk ve saçları yumuşaktı.

Müziğin arasından, “Araya girsem sorun olur mu?” diye sordum.

Seth, Callie'nin kalçalarını bıraktı. "Tabii ki." Callie'ye göz kırptı ve dans pistinde geri geri yürüyüp kalabalığın yoğunlaştığı yerde arkasını döndü.

Callie'nin bakışları Seth'i kaybolduğu noktaya kadar takip etti. Omuzları kaskatıydı. Parmaklarını avucuna doğru kıvırmıştı.

Dudaklarımı kulağına dayadım. "İstemiyorsan benimle dans etmek zorunda değilsin."

Omuzları sarsıldı. Benimle yüzleşmek için minik vücudunu döndürdü. Bakışları bacaklarımdan karnıma doğru çıktı. Bu beni huzursuz etmişti. Yaralarımın nerede saklı olduğunu biliyordu. Üstelik Callie meraklı biriydi.

"Sorun değil. Dans edebiliriz." Gerginliği sesinin titreşiminden belliydi.

Elimi uzattım. Avucunu avucumun üstüne koymadan önce bir an tereddüt etti. Parmaklarımı onunkilerin etrafına sardım ve bakışlarım onunkilere kilitlenmiş bir şekilde vücudunu yavaş yavaş kendime doğru çektim. Bana çaresiz bir şekilde bakıyor, sanki onu incitmemem için yalvarıyordu.

Bu beni küçükken yaşadığım bir olaya geri götürmüştü. Babam raftaki bir vazoyu kırdığım için bana kızmıştı. Ben saklanmak için masanın altına girmişken elinde bir kemer ve gözlerinde öfkeyle yanıma gelmişti. Önceki dayakların sebep olduğu kesikler henüz iyileşmemişti ve bütün yapabileceğim beni öldürmemesini ummaktı.

"Elimi kalçana koyabilir miyim?" diye sordum. Başıyla onayladı.

Parmaklarımı beline koydum. Özellikle de diğer elimi vücudunun yan tarafına koyunca bakışları irileşti. Müzikten de yüksek olan kalbimin göğsümde gümbürdeyişini dinledim. Daha önce hissetmediğim şeyler hissediyordum. Boyumdan büyük işlere kalkışıyor olabilirdim. Onu tanımaya devam edersem ve hislerim kuvvetlenirse ne olacaktı? Ben duygularla baş edemezdim.

Biraz rahatlamıştı. Elleri göğsümden yukarı çıktı ve boynuma dolandı. Beni görebilsin diye başını geriye atmıştı.

“Aslında dans etmeyi pek sevmem,” diye itiraf ettim. “Küçükken bu konuda bir fobi oluşmuştu bende.”

Dudakları seğirdi. “Niye ki?”

Parmak uçlarımı nazikçe kalçasına geçirerek onu kendime çektim. Böylece ayaklarımız birbirine değecek ve nefesinin sıcaklığını boynumda hissedecektim. “On yaşımdayken annemin dans hevesi baş gösterdi. Çeşit çeşit dans dersi aldı ve evde çalıştı. Partner olarak abilerimi ve beni kullanıyordu. O zamandan beri dans etmekten nefret ederim.”

Gülümsemi. “Annenle dans etmen çok tatlı bence.”

Parmaklarım beline uzandı ve pantolonun bel kısmıyla tişörtünün ucu arasındaki çizgiyi buldu. “Bunu sakın kimseye söyleme. Korumam gereken bir şöhetim var. En azından evde vardı. Burda çok da emin değilim.”

Gülümsemesi genişledi. Başı öne eğildi ve bir tutam saç yüzüne döküldü. “Bu bizim küçük sırrımız olsun.”

Kafasını kaldırıp tekrar bana bakınca güldüm. Mutlu görünüyordu. Müzik neşeli bir ritme dönerken sadece onu güldürmek için gösteriş yapmaya karar verdim.

“Bekle,” diye uyardım.

Dudağını ısırdı. Onu öpme isteği kalbimi sıkıştırmıştı. Birden onu dans pistinde bırakmakla gösteriş yapmaya devam etmek arasında kararsız kaldım.

Onu ileri iterek parmaklarımız birbirine dolanana kadar elimi kolundan aşağı kaydardım. Sırtını kendime doğru çekip onu döndürünce bakışları irileşti. Vücudu benimkine değdi. Dudakları ağızımdan sadece santimler uzaklıktaydı ve inip kalkan göğsü benimkine değiyordu.

Onu ürpertmeyi umarak boğuk bir sesle, “Daha fazlasını ister misin?” diye sordum.

Ürpermedi ama mavi gözlerinde parlayan heyecanla başını salladı. Avucum sahiplenici bir şekilde sırtına ulaştı. Tişörtünün ince kumaşından teninin sıcaklığını duydum. Elini öne doğru çektim ve sırtını geriye yatırdım. Saçları yere doğru sarktı ve sırtı büküldü. Göğüslerinin ve açılan tişörtünden görünen teninin görüntüsü harikaydı. Derin bir nefes alarak o doğrulana ve göğsü tekrar göğsüme değene kadar elimi sırtında kaydardım.

Kollarım beline dolanmış bir halde kulağına, “Bunu da kimseye anlatma,” diye fısıldadım.

Nefes nefese bir halde, “Tamam,” dedi. Parmakları kürek kemiğimi kavramıştı.

Şarkının sonuna kadar onu kollarımda tuttum. Diğer şarkıda durduk ve hiçbir şey olmamış gibi masaya döndük. Bir şeyler olmuştu ama bunun peşinden gitsem mi, yoksa ardıma bakmadan kaçsam mı bilemiyordum.

Beşinci Bölüm

Madde 3 Mutlu Olmaya Çalış.

Madde 3 Sarhoş Ol ve O Aptal Mutluluğu Yaşa.

Callie

Saçma bir şekilde mutluydum. Bunun sebebi sarhoş olmam mıydı, yoksa iyi bir gece geçirmem mi bilmiyordum. İmkânsız olduğunu düşündüğüm bir şeyi başarmıştım. Kendimle o kadar gurur duyuyordum ki taksiye hoplaya zıplaya gittim. Kayden ile dans etmiş, onun bana, daha önce kimsenin (en azından benim iznimle) dokunmadığı şekilde dokunmasına izin vermiştim. Ve bu çok hoşuma gitmişti!

Seth ve ben takside arka koltuğa oturduk. Kayden adama nereye gitmesi gerektiğini tarif etti. Arabada çam kokusuyla bastırılmaya çalışılan peynir kokusu hâkimdi. Şoför ellili yaşlarda ve on sekiz yaşında gürültülü dört genci arabasına almaya pek hevesli olmayan tombul bir adamdı. Arka planda 80'li yılların şarkılarından çalıyordu. Seth

şarkının sözlerini dinlerken kıkırdıyor, bana sözlerde vajinadan bahsedildiğini anlatıyordu.

Luke bizi duydu ve arkasına döndü. “Gerçekten öyle mi?”

Seth hoparlörleri işaret etti. “Dinle.”

Bakışlarımızı hoparlörlere dikip sözleri dinleyerek sessizce oturduk. Seth elini yumruk yaptı ve mikrofonmuş gibi dudaklarına götürerek sessizce sözleri söylemeye başladı.

“Sen bu şarkıyı nerden biliyorsun?” diye sordum. “Bu senin dinlediğin tarzda bir şey değil.”

Sözümü keserek eğildi ve sırıttı. “Babam 80’ler müziğine bayılır. Saçları bile aslan yelesi modeliydi.”

Seth kalçasıyla şu tuhaf jive dansı hamlesini yaparken kıkırdadım.

Luke, “Vajinadan bahsediyor, değil mi?” dedi. Şoför bizim konuşmalarımızı susturmak için müziğin sesini açtı.

Yanaklarım ısındı. Kafamı yana doğru çevirdim. Tişörtümün ucunu burnuma kadar çekerek kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. Bunun komik olduğunu düşünmemem gerekiyordu ama öyle düşünüyordum.

Seth ellerinin kucağına düşmesine izin verirken, “Haha, Callie sarhoş olmuş,” diye ilan etti. “Long Island Ice Tea’ni bitirdin mi?”

Kafamı reddedercesine salladım ve tişörtümün burnumdan kaymasına izin verdim. “Yarısını içtim sadece.”

Kayden sırtarak, “Çakırkeyif,” dedi. Yanaklarımın kızarıklığı arttı.

Seth beni savunarak, “Bu onun ilk seferi,” dedi ve sanki köpekmişim gibi başıma hafifçe vurdu. “Gayet iyiydi. Aslına bakarsan süperdi.”

Seth’in ne demek istediğini anlayarak kafamı pencereye doğru çevirdim. Bunu söylediği için onu seviyordum.

Dağ eteklerinin yakınlarındaki bir mağazaya doğru giderken Seth, “Sanki soyulacaktı gibi hissediyorum,” diye fısıldadı. Planımızı gerçekleştirmeden önce el feneri ve spreyci boyalar almak için bir yerde durmaya karar vermiştik. Yoksa yolculuğumuzun bir anlamı kalmayacaktı.

Önümüzde sigara içen bir grup adam vardı. Dördümüzün otoparkın içinden yürüyüp cam kapılardan geçtikten sonra mağazaya girişini izlediler.

“Burda her şey bir dolar.” Luke kapının hemen yanındaki vitrinden bir shot bardağı aldı ve dibine baktı. Bardağın kenarından bir parça cam düştü. Luke hemen düşen parçayı yerine koydu. “Evet, nedenini şimdi anlıyorum.”

Tavandan garip bir müzik sesi geliyordu. Seth kafasını salladı. Rafa doğru yürüyerek kahverengi ve turuncu renklerinde iğrenç bir şal aldı.

“Sanırım büyükannem böyle bir şey takıyordu.” Şalı boynuna doladı, rafları inceleyerek zıplamaya başladı.

Luke, “Bence ayrılalım,” dedi. “Bir grup el fenerlerini, diğeri spreycileri arasın. Daha hızlı olur.”

“Ya da kasiyerden yardım isteyebiliriz.” Omzumun üstünden baktım. Kasanın arkasında yüzünde sert bir ifadeyle bizi izleyen kalın boyunlu, uzun boylu bir adam duruyordu. “Veya istemeyiz.”

Kayden tavandaki kırmızı indirim afişlerinden birini almak için zıplarken, “Yarışalım,” dedi. Sarhoş mu, değil mi bilmiyordum çünkü onu çok iyi tanıımıyordum. Ama biraz dengesi bozulmuş gibi görünüyordu. “Alacağımız şeyleri ilk bulan kişi kazanır.”

Luke reyna doğru bakarken alaycı bir biçimde, “Ne büyük bir ödül,” dedi. “Şöyle olsa: kaybeden bir dahaki çıkışımızda içkileri ısmarlarsa?”

“İyi bir plan.” Seth boynundaki şahı çıkardı ve rafa attı. “Hadi yapalım.”

Kayden ve Luke kafamın üstünde çak bir beşlik yaptılar. Sonra avuçlarını bana uzattılar. Yavaşça avuçlarımı onunkilere değdirdim. Kollarımı indirirken Kayden bana güldü.

“Niye güldün?” diye sordum ama Kayden sadece başını salladı.

“Evet, işte kurallar.” Luke tıpkı bir antrenör gibi önümüzde ileri geri yürüyordu. “Elinde dört el feneri ve bir kutu boyayla kasaya giden ilk kişi olmak dışında bir kural yok. Son giden kaybeder.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. İnsanlar bu şekilde mi eğleniyorlardı?

Luke durdu ve bakışları karardı. “Yerlerinize. Hazır. Başla!” Luke bunları çabucak söyleyip daha hiçbirimiz tepki vermeden ana reyonda yerinden fırladı. Botları döşemenin üstünde kayıyordu.

Seth yan reyonlardan birine girdi. Kayden ise sağdakine saptı. Ana reyonda bir tek ben kalmıştım. Kollarımı sallayarak ve her reyondaki işaretleri okuyarak yürümeye başladım.

Üçüncüsüne ulaştığımda karşı uçta Kayden belirdi. Gülümseyerek bana doğru geldi.

“Pek çaba göstermiyorsun,” dedi. “Hatta hiç çaba göstermiyorsun gibi görünüyor.”

Kafamın üstündeki reyon numarasının ve reyonda bulunan ürünlerin yazdığı tabelayı işaret ettim. “Deliler gibi koşturmaktansa farklı bir yaklaşım deniyorum.”

Bana baktı ve elini gereksiz yere ağzının etrafına siper yaptı. “Ee bunun eğlencesi ne?”

Kıkırdadım. “Bilmem ki.”

Elini kulağına götürdü. “Nee? Seni duyamıyorum. Yüksek sesle konuşman lazım.”

Kendimi aptal gibi hissederek ellerimi ağzımın kenarına kapattım. “Bilmiyorum, dedim.”

Ellerini indirdi. Hâlâ gülümsüyordu. “Hadi. Sen bu tarafa koş. Ben de senin tarafına doğru koşayım. Bakalım kim sona önce ulaşacak?”

Kafamı reddedercesine salladım. “Asla olmaz. Sen kazanırsın. Sen bir futbolcusun. Her zaman koşuyorsun.”

Söylediklerimi düşündü ve raftan bir rulo havlu peçete kaptı. “Koştuğumdan fazla top atarım.” Geri çekildi, havlu peçeteyi omzunun üstüne doğru kaldırdı ve bana doğru fırlattı. Peçete havada bana doğru dönmeye başladı.

Kollarımı uzattım ve peçeteyi rahatlıkla yakaladım. Bana bakarken kolları yana düştü. “Bak sen, birilerinin gizli bir yeteneği varmış.”

Kâğıt havluyu omzumun üstünde kaldırdım ve ona geri fırlattım. “Babam *koç*.” Havluyu yakaladı. Ben sözlerime devam ederken kafasını yana eğerek ilgiyle dinledi.

“Onunla ve abimle bu şekilde oynamaya başladığımda üç yaşında filandım.”

Gözlerini benden ayırmayarak peçete rulosunu rafa bıraktı. “Peki, bakalım nasıl koşuyorsun.” Yan tarafa geçti ve raflar arasında kayboldu.

Birkaç adım atarak yandaki reyona geçtim. Kayden reyonun ucunda bekliyordu. Benim bir şey söylememe fırsat bırakmadan yine görüş alanımdan çıktı ve ben reyonun ucuna varana kadar o acele adımlar attı. Reyonun ucunda yoktu. Diğer reyona koştum. Yine o tam diğerine geçerken yakalamıştım. Dudaklarımdan kahkahalar dökülürken koşmaya başladım. Ben reyonun ucuna ulaştığımda o diğer reyona geçiyordu. En sonunda boya reyonunu gördüm ve aceleyle oraya doğru döndüm. Tam o sırada Kayden bu reyonun ucunda göründü.

İkimiz de durduk. Reyonun ortasında ve rafın altındaki spreylere boyalara baktık.

Bakışları benimle buluşurken biraz soluk soluğa bir halde, “Biraz sorunumuz varmış gibi görünüyor.”

Bakışlarım Kayden’la boyalar arasında gidip geldi. Sonra boyalara doğru koştum. O da koridorda boyalara doğru koşarken ayakkabıları zeminde gıcırıyordu. Reyona ikimiz de aynı anda ulaştık ve rafa doğru atıldık. Yanlışlıkla birkaç boya kutusunu yere düşürdük. Ayağım yerde yuvarlanan boya kutularına takılınca güldüm ve dengemi sağlamak için rafa tutundum.

“Asla olmaz.” Kayden’in uzun parmakları bileğime sarıldı ve elimi çekmeye çalıştı. “Bunu sen kazanmaya caksın.”

Rafa doğru uzandım ama elimi yakaladı ve kendine doğru çekti. Ondan gülmeden kurtulabilmek için kollarımı çevirdim ve ayağım yerde kaydı. Beyaz zeminde ve ayakkabımın üstünde yeşil sprey boya vardı.

Yerdeki rezilliği görünce olduğum yerde donup kaldım. “Aman Tanrım.”

Kayden bana gülmemek için kendini zor tutarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Senin suçundu.”

“Komik değil.” Dizimi büktüm ve ayağımı kaldırdım. “Ne yapmam lazım şimdi?”

Elindeki boya kutusunu rafa bıraktı ve yerdeki pisliğin etrafından dolandı. Parmaklarını benimkilere doladı ve beni reyonun diğer ucuna doğru çekti.

Köşeden gizlice bakarak, “Pekâlâ,” dedi. “Burdan hiçbir şey olmamış gibi çıkacağız.”

Boyaya ve yerde bıraktığım yeşil ayak izlerine baktım. “Yerde ayakkabımın izi kalıyor.”

“O zaman ayakkabını çıkar.”

Elimi onun elinden çektim. Tenimin ne kadar terli olduğunu fark etmiştim. Ayakkabıyı çıkardım. Bağcıklarından tutarak arkama sakladım. Reyondan yan yana çıktık.

Seth ve Luke kasanın yanında duruyor ve şekerlere bakıyorlardı. Elllerinde bir kutu boya ve el fenerleri vardı.

Luke, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu. El fenerlerinden bir tanesi elinden kayıp yere düştü.

Biz telaşla kapıya doğru yürürken kasadaki adam bizi atmaca gibi izliyordu.

Seth şekerleri bırakıp bize dönerek bakışlarıyla takip etti. “Callie’nin ayakkabısının teki nerde?”

Kayden el sallayarak, “Biz arabaya gidiyoruz,” dedi. “Orda konuşuruz.”

Uzun adımlarla kapıdan çıktık ve geceye karıştık. Gülmekten kırılıyorduk. Yer buz gibiydi. Ayakkabımı tekrar giydim. Siyah kumaş, yeşil boyayla lekelenmişti. Ayakkabıyı yere sürterek boyayı çıkarmaya çalıştım ama pek işe yaramadı.

Kayden neşeyle beni izliyordu. “Boyanın çıkacağını pek sanmıyorum.”

Ayakkabıma bakarak kaşlarımı çattım. “Of ya, en sevdiğimdi bu.”

Kayden arabanın kapısını açtı. Binince taksi şoförü bize kızgın bir bakış attı. Ben arka koltuğa oturdum. Kayden da yanıma oturup kapıyı kapattı.

Karanlıkta bana bakarken elini dizine koydu. “Luke bunu yenilgi olarak kabul edecek haberin olsun. Bir dahaki çıkışımızda içkileri bize aldıracak.”

“O kadar da kötü değil,” dedim. “En azından para ikiye bölünecek.”

Kolunu koltuğun arkasına attı ve ayağını kaldırdı. “Yaa, böyle olunca daha fazla içki alır.”

Dizinin bacağımanın yan tarafına dokunuyor olduğu gerçeğinin dışında bir şeye odaklanmaya çalışıyordum. “Evet, doğru.”

Başını salladı ve ön koltuğa baktı. “Hazırla kendini.”

Pencereden dışarı, karanlıktaki dağların çizgilerine baktım. Gece. Bu rahatlık. Beni sarmıştı. Zihnim var olduğunu bile bilmediği duygulara kaydı. Dudaklarının tadı, kaslarının parmaklarımın altındayken nasıl hissettireceği...

“Callie.”

Düşüncelerimden sıyrılarak Kayden’a baktım. “Evet?”

Ağzını açarken bakışları bir an dudaklarıma kaydı ama sonra çenesini sımsıkı kapattı. Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eğlenceliydi.”

Ben de ona gülümsedim. “Bir şey diyeyim mi? Gerçekten eğlenceliydi.”

Tepeye giden yolu tırmanırken Seth, “Burası çok karanlık,” diye sızlandı. “Ve pis.”

Luke el fenerini onun önüne doğru tuttu. Seth neredeyse taksiden iner inmez kendi fenerini düşürmüştü. Benimki de bozuk çıkmıştı. Bu yüzden iki fenere kalmıştık.

Taksi patikanın başında bizi bekliyordu. Sürücü bize yirmi dakika vermişti. Onu yasadışı bir partinin yapıldığı dağ başına getirmemiz hiç hoşuna gitmemişti.

Kayden, Seth’e, “Burası dağ,” dedi. Elindeki feneri sağa sola salladı. “Ne bekliyordun ki?”

Ayakkabımın altındaki taşlar gıcırdıyordu. Seth’in koluna tutundum. Hava biraz serindi ve gökyüzünde şimşekler çakıyordu.

Kayanın zirvesine vardığımızda Luke el fenerini bana uzattı ve boya kutusunu salladı. “Ee, hangi piç kurusu tırmanacak bakalım? O kadar yüksek değil ama ben çok yorulдум.”

Seth elini dramatik bir şekilde kaldırdı. “Eh, gerçekten de bir piç olduğum için ben tırmanırım.”

Işığı yüzüne tuttum. Far tutulmuş tavşan gibi kaldı. Bunu bilmediğime şaşırmıştı. “Babanın 80’ler müziği

dinlediğini ve aslan yelesi modelinde saçları olduğunu söylememiş miydin?”

“O üvey babam,” dedi. Elini Luke’a uzattı. “Kutuyu ver. İki sentimi seve seve kayaya yatırmak isterim.”

Luke kutuyu Seth’e verdi. “Tepe tepe kullan, dostum.”

Seth kutuyu sallayarak gri gökyüzüne doğru uzanan dik kayaya tırmanmaya başladı. Ayağını daha aşağıdaki bir kayaya dayayarak uzandı ve yukarıdaki küçük sivri bir uca tutundu. Diğer ayağını diğer kayaya koydu. İki ayağı da kayanın üstündeydi. Spreyi kolunun altına sıkıştırarak diğer elini çıkıntıya koydu ve kendini yukarı çekti. Arkasına dayanarak doğruldu.

Kayadan aşağıya doğru bakarken arkasına ışık tuttum. “Yukarısı nasıl?”

Omzunun üstünden baktı. “Duyulmamış bir şey yazmayı düşünüyorum. Aa, buldum.” Kutuyu kaldırdı. Spreyin püskürtücüsüne bastı ve elini daireler halinde hareket ettirmeye başladı. Kırmızı boya yavaş yavaş kayaya işledi ve harfler oluşturdu. Seth bitirince elini indirdi.

Yazdığı şeyi okudum. “*Dene ve gör.*” Tüylerim diken diken olurken soğuktan titredim. “Bunu mu yazacaktın yani?”

Seth ellerini kalçalarına koyarak döndü. “Yazdım bile. Daha iyisini yazmak istiyorsan o minik kıcını kaldır, buraya çık ve yaz. Yazar olan sensin zaten.”

Kayden bana doğru döndü. Saçları ayın solgun ışığının altında neredeyse siyahtı. Ayaklarımızın arasındaki ışığa baktı. “Yazıyor musun?”

Omzunun üstündeki ışığa bakarak omuz silktim. “Günlüğüme yazıyorum.”

Bir sebeple bu bilgi onu şaşırtmıştı. “Evet, senin öyle bir tarafın olduğu belli.”

Diken diken olan tüylerimi indirmeye çalışarak elimi kolumun üstünde yukarı ve aşağı sürttüm. “Neden ki?”

Ayakkabısının ucuyla toprakla oynayarak omuz silkti. “Her zaman sanki çok derin düşünüyormuşsun gibi görünüyorsun. Üşüdün mü?”

Zangırdayan dişlerimin arasından, “İyiyim,” dedim. Ceketimi takside bırakmasaydım daha iyi olacaktı. “Hava biraz serinmiş.”

Sırtına doğru uzandı ve tişörtünün yakasını tutarak çekti. Üstündeki siyah tişört biraz yukarı kalktı ve karnının alt bölgesindeki kasları ortaya çıkardı.

Tişörtünün altını düzelttikten sonra termal tişörtünü bana uzattı. “Al bunu giy.”

“Tişörtünü bana vermene gerek yoktu ki.”

“Olsun, vermek istiyorum.”

Tereddüt ederek aldım. Kumaş yumuşacıktı. Kayden ellerini saçlarının arasından geçirirken ben de tişörtü giydim. İçinde kaybolmuştum. Kendimi minicik hissettim.

Kollarımı tişörtün kol kısımlarından geçirirken, “Daha iyi misin?” diye sordu.

Başım la onayladım. Sıcaklığın ve Kayden’in kokusunun tadını çıkararak kollarımı vücuduma doladım. “Teşekkürler ama sen üşümeyecek misin?”

Komik bir şey söylemişim gibi güldü. “Bir şey olmaz, Callie. Söz veriyorum. Azcık soğuk havadan bir şey olmaz.”

Seth, "Callie!" diye bağırdı. Olduğum yerde zıpladım. Kayalara doğru vuran ışıkla birlikte yamaca baktım. "Kaldır şu kışını da buraya gelip şiirsel bir şeyler yaz."

İç geçirdim ve el fenerini tutarak yamaca doğru ilerledim. Işık halkası kayaların içinden bana yolu ve yamacın ucunu gösteriyordu.

Seth ellerini ağzının kenarına kapatarak, "El fenerini bana fırlat!" diye bağırdı. "Tırmanırken sana doğru tutayım."

Ayakucumda durarak, "Yakalayamazsan düşüp kırılır," dedim.

Kayanın kenarında diğer tarafa atladı ve kollarını aşağı sallandırarak budalaca, sarhoş gibi bir sesle, "At şunu," dedi.

Düşecek diye korkuyordum. "Dikkatli ol!"

Kayden elini uzatarak benim yanıma geldi. "Bana ver. Atış konusunda iyiyim." El fenerini avucuna koydum. Omzunu geriye atıp kolunu kaldırdı. "Hazır ol."

Seth, "Hı?" dedi. Kayden kolunu ileri doğru uzatıp el fenerini fırlattı. Fener havada sanki bir futbol topuymuş gibi uçtu.

Seth el fenerini yakalamak için ellerini öne uzattı. Fener, Seth'in ellerine düşerken ateşböceği gibi parlıyordu. Ama Seth'in ellerinin arasından kaydı, yere düştü ve söndü.

Luke arkamızdan gelip kayalığa ışık tutarken, "Seth nerde?" diye sordum. Bir anlık sessizlik oldu. Aşağıdaki bir partiden gelen çığlık ve kahkahalar bize kadar ulaşıyordu.

Seth kayanın üstünde belirdi. Fener elindeydi. Kolunu havaya doğru salladı. "Tuttum."

"Aşağıya gelsen daha iyi olur," diye önerdim. "Düşeceksin diye korkuyorum."

“Sen kayaya bir şeyler yazdıktan sonra inerim ancak.” El fenerini yaktı. Işık arkasındaki yazıyı aydınlattı. “Hadi gel.”

Kayden’in tişörtünün kollarını kıvırdım. Kayaya doğru ilerledim ve ellerimi en yakın çıkıntıya koydum. Çenemi yukarı kaldırarak zirveye baktım. Dizimi büktüm ve alçaktaki bir taşa koydum. Parmaklarımın ucunda ileri geri yaparak tırmanmaya hazırlandım ama arkamda birilerinin hareket ettiğini duydum.

Kayden, “Yardım edeyim,” diye kulağıma fısıldadı. Hayatımda ilk kez bir erkeğin yakınlığı yüzünden ürperdim.

“Tamam.” Daha önce sarhoş olmadığımı için alkolün beni rahatlatıp rahatlatmadığını bilmiyordum ama ellerini kalçama koyduğunda bile rahattım. Hatta rahattan da öteydim.

Ellerinin yardımıyla vücudumu yukarı doğru ilerlettim ve elimi bir sonraki çıkıntıya koydum. Avuçlarımın altındaki kayalar zımpara kâğıdı gibi sertti. Kendimi yukarı doğru çektim. Kayden’in elleri beni daha yukarıya iterken sırtımda dolaşıyordu. Bacağımı yukarı doğru attım. Kayden kalçamı kavrayarak beni son kez itti ve geri çekildi.

Kayanın üstüne doğru yuvarlanırken gözlerim irileşti. Gökyüzüne baktım. Cildimde onun dokunduğu yerler sızladı ve vücudum ürperdi.

Seth yukarıda belirdi. El fenerinin gümüş rengi ışınları gözlerine yansıyor. “İyi misin?”

Karnımın üstünde döndüm ve ellerimi kullanarak ayağa kalktım. “İyiyim. Kesik, yara filan yok.”

El fenerini çenesinin altına sıkıştırdı. Fener yüzünü aydınlattı ve gözlerinin kömür gibi görünmesine sebep

oldu. “Tırmanıştan bahsetmiyorum. Az önce kalçanı avuçladığı gerçeğinden bahsediyorum.”

“Gördün mü?”

“Tabii ki gördüm. Ciddi ciddi yokladı.”

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kayayı adımladım. Yerdeki toprağı ayakkabılarımla süpürdüm. “Çok iyiyim. Gerçekten. Aslında iyiden de öteyim.”

“Bunu söyleyen alkol olabilir.” Seth sprey kutusunu kaldırdı.

“Öyle mi?” Spreyi ondan alıp salladım.

Suçlu bir şekilde onayladı. “Birazcık. Dilerim yarın sabah uyandığında bir *Aman Tanrım* anı yaşamazsın.”

“Sorun olmaz. Çok uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiştim.”

Sözü yazacağım kayaya doğru yürüyerek ne yazacağımı düşündüm. Diğerlerinin yazdığı belirsiz bilgelik sözcüklerini ve aşk ilanlarını okudum.

Luke kendini yamaca doğru çekerken, “Tanrım, burası bayağı yüksekmış,” dedi. Ayağa kalktı ve parmaklarını çıltatarak aşağı baktı. “Yüksekleri pek sevdiğim söylenemez.”

“Benim de,” dedim. Kayden da tırmandı, kollarıyla kendini yukarı çekti ve karnının üstüne yattı. Nefes nefese bir halde sırtüstü döndü. Kafasını bana doğru çevirerek sırtıttı, “Evet hatırlıyorum,” dedi.

Spreyi kayada temiz bir yere doğru tuttum. Püskürtücüye basarken en mükemmel tablosunu yapan, her şeyi anlamlandırmak için sözcükleri bir araya getiren bir sanatçımıymışım gibi davrandım. Yazmayı bitirdiğimde geri çekildim. Nefes aldım. Hava boya kokuyordu.

Kayden yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı. “Ömrümüz boyunca bizi bir araya getiren tek bir rastlantı vardır. O bir an için kalplerimiz bir atar.” Bana baktı. “Etkilendim.”

Spreyi ona uzattım. Parmakları parmaklarımı sıyırıp geçti. “Aslında bunu bir süre önce yazdım.” Sesimi alçalttım ve eğildim. “Sizin evdeki o geceden sonra.”

Eli omzumdan düşerken yüzü de asıldı. Spreyi Luke’a fırlattı. “Gitsek iyi olur, yoksa taksici bizi burda bırakacak. Aşağı kadar yürümemin de imkânı yok.”

Söylediğim şeyin onu üzdüğünü fark edince moralim bozuldu. Aşağı inişini izlerken mutlu gecemin gökyüzüne ve yıldırıma doğru sürüklenip gittiğini hissettim.

Yurda döndüğümüzde Kayden veda etmeden gitti. Bu beni kırmış ve kafamı karıştırmıştı.

Kartımı kilitten geçirip binanın kapısını açarken Seth, “İkinizin arasında ne oldu?” diye sordu.

İçeri girerken omuz silktim. “O geceden söz ettim. Bu yüzden galiba. Neden yaptığımı bile bilmiyorum.”

Lobinin yanındaki asansörlere doğru yürürken gözleri ışıkların altında kıpkırmızı görünüyordu. “Çünkü bu gece düzgün düşünemiyorsun.”

Forma giyen iki iri çocuk koridorda yanımızda yürürken birden sağa döndüm. “Biliyorum. Sarhoş olmak çok garip.”

Kahkahasını bastırmak için eliyle ağzına kapattı. “Aman Tanrım. Seni çok seviyorum. Özellikle de böyle şeyler söylediğinde.”

“Nasıl şeyler?”

Asansöre girerken gülümseyerek kafasını salladı. “Yok bir şey. Önemli değil. Ama ayakkabının neden yeşil olduğunu öğrenmek için ölüyorum.”

Omzumun üstünden bakmak için boynumu çevirdim. Seth benim gideceğim katın numarasına bastı. “Kayden ve ben spreyleyler için mücadele ederken bir spreyle kutusuna bastım.”

“Bunu görmeyi çok isterdim.”

Asansörün kapıları açıldı ve koridorda yürüdük. En sonunda kapımın önünde durduk. Kapının diğer tarafında kıkırdamalar ve gürültüler vardı. Sigara kokusu da geliyordu.

Seth kapı kolundaki kırmızı atkıyı çözdü ve yüzüme doğru tuttu.

“Bu ne böyle?”

“İçeri giremeyeceğim anlamına geliyor.” Atkıyı ondan aldım, kapı koluna taktım ve yorgun bir şekilde iç geçirdim. “Çok yorgunum.”

“Sevişiyorlar mı yoksa?”

Tenim ısındı. “Bilmiyorum. Olabilir.”

Parmakları koluma dolandı ve beni asansöre doğru çekti. “Hadi seni yatıralım artık.”

Ona yetişmek için acele ettim. “Nereye gidiyoruz?”

“Uyumaya.”

En alt kata geldiğimizde gürültülü lobiden geçtik ve dışarı çıkıp köşeden onun binasına doğru döndük. “Benim odamda uyuyacaksın. Oda arkadaşım hiç gelmiyor nasılsa. O yüzden ben onun yatağında yatacağım. Sen de benim yatağымda yatarsın.”

Ona sarılmak istiyordum ama elini bırakırsam vücudumu esir alan uyku yüzünden düşerim diye korktum. “Teşekkür ederim. Çok yorgunum.”

Odasına vardığımızda kapıyı açmak için şifreyi girdi. Işığы yakarken beni içeri doğru çekti. Oda arkadaşının yatağı boştu ve kirli çamaşırlarla doluydu. Seth’in tarafı bilgisayarının üstündeki enerji içeceği kutuları hariç düzenliydi. Seth enerji içeceklerine bağımlıydı.

Boş bir soda kutusunu yolumdan tekmelerken, “Hiç burda uyumuyor mu?” dedim.

Ceketini çıkarırken kafasını salladı. “Sanırım benden korkuyor.”

Ellerimi Kayden’in tişörtünün kollarından çıkarmaya çalışırken dudağımı büktüm. “Üzgünüm. O bir gerizekâlı,” dedim.

“Üzülmene gerek yok, canım.” Cebinden bozuk paralarıyla cüzdanını çıkardı ve şifonyerin üstüne, lambanın yanına koydu. “Sen hayatımda tanıdığım en anlayışlı insansın.”

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Kollarımı ona doladım. “Sen tanıdığım en harika insansın.”

Gülerek kafama hafifçe vurdu. “Yarın sabah ilk akşamdan kalma dakikalarını yaşayınca da böyle düşünecek misin bakalım.”

Halimden memnun bir şekilde yatağına çöktüm. Yastığı kabartarak yan tarafıma döndüm ve Seth’in koyu saçlı ve açık mavi gözlü bir çocukla fotoğrafına baktım. “Seth, bu o mu? Şu fotoğraftaki?”

Cevap vermesi bir dakikasını aldı. “Evet, o. Braidan.”

Braiden bir futbolcuya benziyordu: Güçlü omuzları, düz bir göğsü ve biçimli kolları vardı. Kolunu Seth'in omzuna atmıştı. Mutlu görünüyorlardı ama derinlerde aslında mutlu değildiler. İkisinin aşk söylentileri okulu kasıp kavurmaya başlayınca biri diğerini dışlamıştı. Biri dayak yerken diğeri seyretmişti. Fotoğrafı neden sakladığını, duvarına niye astığını sormak istiyordum ama bu konudan rahatsız olmaya başladığını hissediyordum.

Işıkları kapattı. Odanın diğer ucunda Seth yatınca yatak gıcırdadı. Sessizlik oldu. Vücudumu top gibi yaptım. Yüzümü yastığa gömdüm ve gözlerimi kapattım.

Seth birden, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

Gözlerim açıldı. "Tabii ki."

Duraksadı. "Başına gelenle ilgili kâbuslar görüyor musun?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kayden'in tişörtünü kokladım. "Her zaman."

Nefes verdi. "Ben de. Kaçamıyorum. Ne zaman gözlerimi kapatsam yüzlerindeki nefret, bana doğru yönelmiş yumrukları ve ayakları geliyor gözümün önüne."

Zorlukla yutkundum. "Yemin ederim bazen kokusunu bile duyuyorum."

"Toprağın kokusunu, kanın tadını hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Ve acıyı hissediyorum."

Sustu. Onu teselli etme ihtiyacı beni sardı. Yana döndüm, yataktan indim ve onun yanına yattım. Bana doğru döndü. Yüzü ayışığında bir siluetti sadece.

"Belki de bu gece kâbus görmeyiz," dedim. "Belki bu gece her şey farklı olur."

İç geçirdi. “Ben de böyle umuyorum, Callie. Bunu gerçekten istiyorum.”

Bir anlığına umutlandım. Gece çok güzel geçmişti ve ben her şey mümkünmüş gibi hissetmişim. Ama sonra gözlerimi kapattım ve bunların hepsi elimden kaydı.

Altıncı Bölüm

Madde 8 Kendine Meydan Oku

Kayden

Tepeden indikten sonra yurda döndük. Hissettiğim bütün duygulardan kaçmak istiyordum. Banyo doluydu. Bu yüzden yattım ve yağmur pencereye vururken beyaz tavanı seyrettim. Odanın diğer ucunda Luke yüzüstü yatıyor ve horluyordu.

Alkol bünyemi terk edince hissettiğim her bir duygu iğne gibi vücuduma batmaya başlamıştı. Buna bir son vermem gerekiyordu. Ama ben ancak bu şekilde hayatta kalabiliyordum.

Yan tarafa döndüm, yumruğumu kaldırdım ve yatağın başlığına elimden geldiği kadar kuvvetli bir şekilde vurdum. Eklemlerim çıtırdadı ve Luke yataktan fırladı.

“O neydi lan?” Dışarıda çakan şimşeklerin gri ışıkları içeriye aydınlatırken odaya bakarak uyuklu gözlerini kırptırdı.

“Gök gürültüsü,” dedim ve döndüm. Gözlerimi kapattım ve acı bütün kolumu sararken elimi göğsüme bastırdım. Dakikalar sonra derin bir uykuya daldım.

Luke köşedeki mini buzdolabına doğru yürüyerek, “Bütün gece tek başına otur burda,” dedi. Bir kutu bira aldı ve açtı. “Mezuniyet töreninden beri bir tuhafısın.”

Kanepede uzanıyor, üstündeki damarları inceleyerek elimi esnetip duruyordum. “Burdan ayrılma konusunda gerginim.” Aslında benim tuhaflığım hayataydı. Buradan ayrılıp üniversiteye gitmek, özgür olmak istiyordum ama orada anlamadığım şeylerle çevrili bir halde yalnız olmak çok korkutucu geliyordu.

“Gidip Daisy’den başka biriyle sevişmen lazım senin.” Kapıyı açtı ve üst kattan gelen müzik içeri doldu. “Şahsen ben aynen böyle yapacağım.” Kapıyı kapattı ve beni kendi düşüncelerimde sıkışıp kalmış bir halde yalnız bıraktı.

Aslında haklıydı. Yukarı çıkıp karşıma çıkan ilk kızla sevişmeliydim. Bu, zaman geçirmenin ve hayatın üstesinden gelmenin tek yoluydu ama elimi, geleceğimi düşünmeden edemiyordum.

Sonunda kanepeden kalktım. Duvara doğru yürüyerek kapıya göz attım. Sonra yumruğumu kaldırdım ve olabildiğince kuvvetli bir şekilde duvara vurdum. Alçı panelden ve boyadan parçalar döküldü, cildim biraz yarıldı ama bu yeterli değildi.

Tekrar tekrar vurdum. Duvarda delikler açılmıştı ama elimdeki hasar çok azdı. Daha sert bir şeye ihtiyacım vardı. Tuğla gibi bir şeye.

Tam odadan çıkacakken kapı birden açıldı ve babam içeri girdi. Duvardaki deliklere baktı. Sonra elimdeki kesiği ve halıya damlayan kanı fark etti.

“Senin neyin var?” Bana doğru yürürken kafasını sallıyordu. Yerdeki alçı panel ve boya kırıntılarına baktı.

“Hiçbir fikrim yok.” Yanından geçip dışarı çıkarken elimi göğsüme bastırdım.

Evin içinde insanlar gülüyor, çığlık atıyor, şarkılara eşlik ediyordu. Işık karanlıkta parlıyordu. Arka bahçeye doğru yürüdüm. Tam arkamda olduğunu, beni yakalayacağını ve çok kızgın olduğunu biliyordum.

Önümde durdu. Nefes nefeseydi ve gözlerinden öfke fışkırıyordu. “Kayden Owens,” dedi. Nefesi viski kokuyordu. Rüzgâr bahçedeki bütün yaprakları uçuşturuyordu. “Eline bilerek zarar vermeye mi çalışıyordun?”

Bilardo salonuna doğru giderken konuşmadım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama hareket etmek zorundaymışım gibi hissediyordum.

Kapıya uzandığımda dirseğimi yakaladı ve beni kendisine döndürdü. “Açıklamaya başla. Hemen.”

Ona boş boş baktım. Bağırmağa başladı. Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söylüyordu ama ben onu pek de duymuyordum. Hamle yapacağı anı bekleyerek dudaklarının hareketlerini izledim. Saniyeler sonra ilk yumruk yüzüme geldi ama ben yine pek hissetmedim. Gözleri boşluğa sürüklenirken tekrar tekrar vurdu. Yere düştüm. Bütün gücüyle tekmelemeye başladı. Ayağa kalkmamı istiyordu ama kalkmadım. Kalkmak istediğimden emin değildim. Belki de her şeyin bitmesinin zamanı gelmişti. Zaten bitecek pek de bir şey kalmamıştı.

Göğsümdeki sakın kalp atışlarını dinledim. Bu olanlara kalbimin neden tepki vermediğini sorguluyordum. Hiçbir zaman tepki vermemişti zaten. Kalbim ölü mü acaba diye merak ettim. Belki öyleydi. Belki ben de ölmüştüm.

Sonra birden babamın arkasında bir kız belirdi. Küçükü ve korkmuştu. Olması gerektiği gibi. Babama bir şey söyledi. Babam kıza bakınca kız dönüp kaçacak sandım. Ama babam gidene kadar yanımda kaldı.

Kafam karışmış ve söyleyecek bir kelime bulamaz halde yerde oturdum. İşlerin normal seyri bu değildi. İnsanlar genelde hiçbir şey yapmadan geçip gider, görmemiş gibi yaparlardı. Tuhaf bahaneler uydururlardı.

Kızın adı Callie idi. Onu okuldan tanıyordum. Tepemde dikiliyor ve gözlerinde dehşetle bana bakıyordu. “İyi misin?”

Biri ilk defa bana bu soruyu sormuştu. Bu beni şaşırttı. Planladığımdan sert bir şekilde, “İyiyim,” dedim.

Arkasını dönerek gitmeye yeltendi. Ama ben gitmesini istemiyordum. Kalıp bunu neden yaptığını anlatmasını istiyordum. Neden yaptığını sordum. O da açıklamaya çalıştı ama hâlâ mantıklı gelmiyordu.

Sonunda anlamaya çalışmaktan vazgeçtim ve bana bir ilkyardım çantasıyla buz torbası getirmesini istedim. Bilardo salonuna girdim. Tişörtümü çıkardım ve yüzümdeki kanı temizlemeye çalıştım. Ama çok kötü görünüyordum. Bu kez yüzüme vurmuştu. Bu, gerçekten çok sinirlendiğinde yaptığı nadir bir şeydi.

Callie geri döndüğünde gergin görünüyordu. Pek konuşmadık. Ama elim kullanılamaz halde olduğu için çantayı açarken ondan yardım istedim.

“Dikiş atılması gerek,” dedi. “Yoksa yara izi kalacak.”

Gülmemek için kendimi tuttum. Dikişler bir işe yaramazdı. Onlar deriyi, kesikleri, yaraları, dışarıdan görünen şeyleri iyileştirebilirdi. Benim kırıklarım içimdeydi. “Yaralarla baş edebilirim. Özellikle de dışardan görünen yaralarla.”

Pes etmeyerek, “Hâlâ annene seni doktora götürmesini söylemen gerektiğini düşünüyorum. Sonra da neler olduğunu anlatırsın,” dedi.

Gazlı bezden bir parça almaya çalıştım ama tek elimi kullanabildiğim için gazlı bezi yere düşürdüm. “Bu hiçbir zaman olmayacak. Olsa bile hiçbir önemi yok. Bunların hiçbir önemi yok.”

Bezi yerden aldı. Bana geri vereceğini sandım ama elinin etrafına dolamaya başladı. Bezi yaralarımın üstüne koydu. Bu sırada yaralarımı inceliyor, her birini ve barındırdıkları yanlışlığı sanki kaydediyordu. Bakışlarında tanıdık bir şeyler vardı. Sanki içinde sıkışıp kalan bir şey varmış gibiydi. Bu şeyin benim şu anki görüntüm olup olmadığını merak ettim.

Ben kendimi bildim bileli ilk defa kalbim göğsümde gümbürdemeye başladı. Önce hafıftı. Ama parmakları tenime yaklaştıkça göğsümdeki gümbürdeme artıyordu. Ta ki ben ondan başka bir şey duyamayana kadar. Panik yapmamaya çalıştım. Kalbimin nesi vardı böyle?

Saklanmak ister gibi başını öne eğerek geri çekildi. Şiş gözümle yüzünü zor görüyordum. Yüzünü görmek istiyordum. Neredeyse uzanıp ona dokunacaktım. Ama iyi olup olmadığımı iki kez kontrol ettikten sonra gitmeye karar verdi. Umursamamaya çalıştım ama kalbim göğsümün içinde daha da yüksek bir sesle atmaya devam ediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. Her şey için, beni dövmesine izin vermediğin, araya girdiğin için.

“Ne için?”

Amacıma ulaşamamıştım. Minnettar olup olmadığımdan emin değildim. “İlkyardım çantasını ve buz torbasını getirdiğin için.”

“Bir şey değil.”

Sonra kapıdan çıktı ve o lanet sessizlik geri döndü.

Elim sonraki hafta boyunca sarılı kaldı. Koç çok kızmıştı çünkü futbolda kullandığım elimdi. İşler planladığım gibi gitmiyordu. Sonunda evden uzak olduğum için beni esir alan karanlığı aşabileceğimi düşünmüş ve yanılmıştım.

Callie kayaya o harika sözcükleri yazalı bir hafta olmuştu. Bu sözcükler, onun farkında olduğundan da çok şey ifade etmişti bana. Belki o da fark etmişti. Bu yüzden kendimi çekmek zorunda kalmıştım. Bunlar başa çıkamadığım duygulardı.

Haftasonuna doğru kendimi gerçekten kötü hissediyordum ve cezasını vücudum çekiyordu. Derse gitmek için hazırlanmadan önce yatağımda uzanırken Daisy'den belirsiz bir mesaj geldi.

Daisy: Selam. Bence başka kişilerle görüşmemiz lazım.

Ben: Ne? Sarhoş filan mısın?

Daisy: Yoo. Tamamen kendimdeyim. Sürekli yalnız olmaktan sıkıldım ve bıktım. Daha fazlasını istiyorum.

Ben: Üniversitedeyken sana daha fazlasını veremem.

Daisy: O zaman beni benim tahmin ettiğim kadar sevmiyormuşsun demek ki.

Ben: Ne yapmamı istiyorsun? Okulu mu bırakayım?

Daisy: Ne istediğimi bilmiyorum ama bunu istemiyorum.

Tam o sırada başka bir mesaj aldım ve onu açtım.

Luke: Bizim D Man mesaj atmış. Daisy'nin seni Lenny ile aldattığını düşünüyormuş.

Ben: Ciddi misin? Lenny ile mi?

Luke: Evet, Gary'nin yeni okul yılı partisindeyken olmuş galiba. Ya da adı her neyse artık.

Ben: İyi de o parti Daisy beni ziyarete gelmeden önce yapıldı.

Luke: Evet, biliyorum, dostum. Çok üzıldüm.

Ben: Evet. Sonra konuşuruz.

Daisy'ye cevap yazmaya zahmet etmeden telefonu kapattım. Bu olaya pek üzülmemiştım ama üzülmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Kızgın olmalıydım ama içim bomboştu.

Topluluk Önünde Konuşma dersinde bir kızın Kadın Hakları konusunda konuşmasını dinledim. Biraz not aldım ama çoğunlukla pencereden dışarıyı izledim. Uzak-taki futbol sahasına bakıyor ve koşup içimde sıkışıp kalan enerjiyi serbest bırakabilmeyi diliyordum.

Birden omzunda bir çantayla patikada yürüyen Callie'yi gördüm. Telefonla konuşuyordu. Saçları açıktı. Ayakları hızlı bir şekilde hareket ediyordu. Üstünde siyah bir tayt ve eşofman üstü vardı. Otoparkı geçti ve birine seslendi. Tam o sırada Luke kaldırımında belirdi ve ona doğru yöneldi. Luke sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi etrafına bakıyor ve topallıyordu.

Dibinde yapraklar yığılmış büyük bir meşe ağacının altında buluştular. Callie bir şey söyledi ve sonra telefonu Luke'a uzattı. Luke telefonda birkaç tuşa basarken Callie birkaç tutam saçını ağzından çekti. Luke bir şey söyleyince Callie güldü. Bu durum kafamı karıştırmıştı.

Luke, Callie'ye telefonu geri verince el salladılar ve farklı yönler doğru ilerlediler. Callie otoparktaki arabaların arasında kayboldu ve Luke okulun arkasına doğru yöneldi. Callie ile takıldığından bahsetmemişti. Niye onunla takılıyordu ki? Peki bu beni niye rahatsız ediyordu?

Cebime uzandım ve telefonu çıkarıp açtım.

Ben: Neden Callie ile konuşuyordun?

Luke: Nerdesin sen ya? Sana mesaj yazıyordum sonra birden telefon kapandı.

Ben: Dersteyim. Pencereden gördüm sizi.

Luke: Hmm... Ne yaptığımız neden önemli ki?

Ben: Önemli değil. Sadece merak ettim.

Luke: Öylesine konuşuyorduk. Gitmem lazım. Ders başlıyor.

Bu beni deli etmişti. Aslında hiçbir anlamı yoktu. Üç yıllık kız arkadaşımın beni terk etmesine daha fazla üzülmem gerekiyordu. Ama bu Callie ile Luke'un çıkıyor olması fikrinin yanında bir hiçti.

Sonunda sıradan kalktım ve zavallı kızın konuşmasının ortasında sınıftan fırtına gibi çıktım. Kapıdan çıkıp bahçe-deki banklara doğru ilerlerken güneş gözlerimi kamaştırdı. Banklardan birine çöktüm ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Derin bir nefes aldım. Hiç kimse için böyle bir tepki vermemiştim. Asla. Bu benim kuralımdı. Hiç kimseyi kendi batağına sürükleme. Callie bu yükü omuzlaması gereken son kişiydi.

Orada oturdukça daha da fazla telaşlandım. Problemleri çözmenin tek yolunun neler olduğunu anlamaktan geçtiğini fark ettim. Luke'a mesaj atıp kamyonetini alabilir miyim diye sordum. Evet dedi ama bir yere gitmesi gerektiğinden iki saat içinde geri getirmem gerekiyordu.

Callie'nin kick boks yaptığı spor salonuna doğru gittim. Dersteyken gördüğümde spor yapacakmış gibi giyinmişti. Bu yüzden de spor yapmaya gittiği varsayımında bulunmuşum ama doğru mu, değil mi bilmiyordum.

Kamyonetten indim ve küçük tuğla binaya baktım. Kendi kendime, "Burda ne işim var?" diye mırıldandım ve kamyonete döndüm. Tam o sırada Seth birkaç araba aşağıda arabadan indi.

Elinde bir sigara ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle el salladı. "Merhaba."

Onunla birlikte kamyonetin önüne geçtim. "Spor mu yapacaksın?"

Kot pantolonuna ve gömleğine baktı. “Hayır, Callie’ye eşlik etmek için geldim.”

Buraya geldiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ben ne zamandan beri kızları takip ediyordum? “Anladım.”

Sigarasını asfalta attı ve botunun ucuyla üstüne bastı. “Neden burdasın?” Koyu renk pantolonuma ve ekoseli tişörtüme baktı.

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok. Gerçekten.”

Salonun cam kapılarına işaret etti. “Callie içerde. Seninle konuşmayı çok ister eminim.”

Parmaklarımı çıtlattım. Sarılı olanları bile. Canımı yaktı ama beni biraz rahatlatmıştı. “Tamam, birkaç dakika için geleyim.”

Sırtıttı. Arabaların etrafında dolanarak binanın girişine doğru yürüdük. Omzunda çantayla yürüyen iri bir çocuk vardı. Seth kapıyı onun için açık tuttu.

“Ne olduğunu sorsam?” İçeri girerken kafasıyla elimi işaret etti.

Sarılı elimi ona doğru kaldırdım. “Antrenmanda incittim.”

“Çok kötü.” Koşu bantlarının yanından geçip arkaya, minderlerin oraya doğru geçtik. Oda tuz ve ter kokuyordu. Aletlerden gıcırtilar geliyordu. İnsanlara gaz vermek için hareketli bir müzik çalıyordu.

Callie arka tarafta, minderlerin oradaydı ve tavandan sarkan bir kum torbasına vuruyordu. Onu gördüğüm için bu kadar sevinmem veya vücudumun onu gördüğüne bu kadar sevinmesi hoşuma gitmemişti. Duygular ve arzu, bir dalga gibi beni sardı.

Ceketini çıkarmıştı ve parmak uçlarının üstünde zıplıyordu. Üstünde askılı bir atlet vardı, saçları topluydu. Onu hiç bu kadar açık görmemiştim. Manzaranın tadını çıkardım. Omuzlarındaki çiller, boynunun kavisi, köprücük kemiği. Altındaki tayt bacaklarını ve kalçasını harika bir şekilde ortaya koyuyordu.

Seth, bana doğru eğilerek, “Onu incitme,” dedi. “Çok ciddiylim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne demek istiyorsun?”

Callie’ye doğru döndü. “Onu incitme,” diye tekrar etti ve topuklarının üstünde dönüp gitti. Callie’nin yanına gidip kulağına bir şey söyledi.

Callie’nin bakışları bana çevrilirken duygular yüzüne akın etti. Utangaç bir şekilde el salladı. Ellerimi cebime sokarak yanına gittim.

Atletin kenarından beyaz sutyen askısı görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Minderin üstündeki ayakkabısının ucunu takip ederek, “Burda ne işin var?” dedi.

“Geçiyordum, Seth’in arabasını gördüm,” dedim. “Durup bir selam vereyim dedim.”

“Selam.” Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Kafamı salladım ve hafifçe güldüm. Kum torbasının etrafında dolaşp torbayı hafifçe ittim. Üstüme doğru gelince yana çekildim. “Kick boks konusunda şaka yapmıyormuşsun.”

Atkuyruğunun lastiğini sıkılaştırdı. “Seni etkilemek için söylediğimi mi sandın?” Yana doğru çekilirken kirpiklerini kırıştırdı. Bunu bilerek bana kur yapmak için yapıp

yapmadığını merak ettim. Bundan emin değildim. Kur yapmayı biliyorsa buna çok şaşıırırdım.

“Eh, öyle umuyordum.” Sağlam elimle torbaya vurdum.

Bakışları küçük halterlerle uğraşan ve radyoda çalan şarkıya kalçasını sallayarak eşlik eden Seth’e kaydı. “Hayır, ben de eğlenmek için bunu yapıyorum.”

“İyi misin bari?” Minik vücuduna baktım.

Nemli saçları yüzünü çevreliyordu. Sert görünmeye çalışarak ellerini kalçasına koydu. Ama bütün düşünebildiğim tişörtünden görünen sutyeniydi. “Öğrenmek ister misin?”

“Bak sen, bu kadar minik bir kız için büyük sözler bunlar.” Bunun pek çok açıdan yanlış olduğunu bilsem de ona kur yapıyordum. Uzun zamandır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Minderlerin kenarından bir eldiven alıp giydikten sonra elimi yana doğru uzattım. “Hadi bakalım, en iyi vuruşunu yap.”

Kaşları çatıldı. “Sana vurmamı mı istiyorsun? Gerçekten mi? Ya canını yakarsam?”

“Kesinlikle bana vurmanı istiyorum,” dedim. Sonra onu gaza getirmeye çalışarak, “Canımın yanmasından da hiç endişe etmiyorum,” diye meydan okudum.

Mavi gözleri buz gibi oldu, yüz ifadesi ciddileşti. Yumruklarını çıkardı. Geriye doğru adım atarak vücudunu yana doğru çekti. Formu oldukça iyiydi ama vücudu o kadar küçüktü ki canımı yakmayacağını biliyordum.

Kalçasını döndürdü. Ayaklarının üstünde sıçradı. Ayakkabısının arkası eldivene çarptı. Kolum geriye geldi ve ayaklarım mindere doğru kaydı. Kahretsin. Canımı yakmıştı. Hem de çok.

Ayağını mindere koyarken sırtıttı. “Acıttı mı?”

Kafamı sallayarak, “Sayılır,” dedim. “Biliyorsun çok sevimlisin ama sana beni tekmeleme izni verince zalim oluverdin.”

“Kusura bakma.” Sesindeki neşe aksini söylüyordu. “Bu kadar sert vurmak istememiştim.”

“Bence istedin.” Bir eldiven daha aldım ve parmaklarıma geçirdim.

Ellerini yana doğru açarak bana baktı. “Dalga mı geçiyorsun? Seninle dövüşmemi istiyorsun.”

Eldivenlerimi birbirine vurdum. “Karşılık vermeyeceğim ama öfkenin dışında kalmaya çalışacağım.”

Güldü. Bu, kalbimin göğsümde canlanmasına sebep oldu. “Tamam ama uyarmadı deme.”

Öne doğru ilerlerken sırtıttım. “Hadi bakalım en iyi vuruşunu yap.”

Tehlikeli görünmeye çalışıyordu. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı, gözlerini kırpmıyordu. Ama şu ana kadar gördüğüm her şeyden daha tatlıydı. Yana doğru kaydı. Ayağını kaldırıp tekme atacak sandım ama ayaklarını birbirine vurarak etrafımda dönmeye devam etti. Ne yaptığını merak ederek onunla birlikte döndüm. Birden sıçradı ve ayağını elime vurdu. Bunu zorla savuşturdum. Ayağını indirdi ve parmakucunda dönerek öteki eldivenime vurdu.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle ayağını yere indirdi. “Yetti mi bu kadar?”

Ayağımın yerini değiştirirken kafamı reddedercesine salladım. “Tamam, hile yapmak istiyorsan öyle olsun.”

Parmaklarının ucunda zıplayarak beni tekmelemeye hazırlanıyordu. O hamle yapamadan öne atıldım, kollarımı beline doladım, onu döndürdüm ve sırtını göğsüme dayadım.

Panik yapıp yapmayacağını merak ederek donup kaldım ama kollarımdan kurtulmaya çalışarak kollarını salladı. Onu daha sıkı tuttum ve göğsüme doğru yapıştırdım.

“Bu adil değil,” dedi. “Kuralları çiğniyorsun.”

“Yapma ya,” diye dalga geçtim. Kaval kemiğimi tekmelemeye çalışınca geriye doğru zıpladım ve onu daha da sıkı tuttum. “Bütün eğlenceyi sen yaşıyorken iyiydi ama.”

Birden bedeni kaskatı oldu. Sonra uzandı, kollarımı tuttu ve savurdu. Onun sıcaklığının tadını çıkarmaya devam etmek istediğim için tekrar yakalamaya çalışarak tişörtünden tuttum. Tekrar bana doğru sendeledi ve ayaklarımız birbirine dolandı. Olduğumuz yerde dönerek birbirimizin ayaklarına dolandık ve minderlerin üstüne düştük. Hemen bacağına karın bölgemin üstüne attı ve üzerime çıktı. Küçük elleriyle kollarımı etkisiz hale getirdi.

Atkuyruğu biraz dağılmıştı. Saçları yanaklarıma değiyordu. Göğsü yükselip alçalıyordu. Teni terli, bakışları haşindi.

Ağırlığının yönünü değiştirerek, “Ben kazandım,” dedi.

Üstümdeki ağırlığı, kokusu, bacaklarının belime dolması sarhoş ediciydi. Tahrik olmaya başlamıştım. Callie bunu fark edecekti.

“Dövüştüğün zaman çok saldırgansın,” dedim. “Bunu hiç beklemiyordum.”

Alını kırıttı. “Ben de öyle.”

Birkaç saniye daha geçti. Altından kalkmam gerektiğini biliyordum. Bakışlarım dudaklarına odaklandı. Neredeyse elimi sırtından kaydırıp saçına dolayacak ve onu öpecektim.

Seth'in yüzü görüş alanımızda belirirken, "Bu mükemmel anı bozmaktan nefret etsem de," dedi. "Yapmak zorundayım. Callie Hanım'ın başka bir yerde olması gerekiyor."

Callie gözlerini kırıştırdı. Yanakları pembeleşmişti. Sanki bir sihirden sonra kendine geliyor gibiydi. Hemen üstümden kalktı. "Özür dilerim. Kendimi kaybetmişim biraz."

Dirseklerimin üstünde doğruldum. "Nereye gidiyorsun?"

"İıı..." Saçındaki lastiği çıkarıp atkuyruğunu çözdü ve tekrar bağladı. "Luke ile buluşacağım."

"Luke derken, bizim Luke mu?"

Seth'e bakarak başıyla onayladı. "Evet, o."

Yerden kalktım ve elimdeki eldivenleri çıkardım. "Neden?"

Kolunu alnına sürdü. "Nedenini söyleyemem."

Rahatsız olarak eldivenleri yere attım. "Tamam."

"Söylemek isterim," diye telaşla devam etti. "Ama söyleyemem."

"Sorun değil. Zaten gitmem lazım. Yapmam gereken işler var." Bunun en iyisi olduğunu bilerek ondan uzaklaştım. Ama onunla görüşecek kişi ben olayım isterdim.

Yedinci Bölüm

Madde 27 Karşındaki İstemedi Ona Yardım Teklif Et.

Callie

Luke’la gitme konusunda kendimi tuhaf hissediyordum. Bunun pek çok nedeni vardı. Bir tanesi de onu neredeyse hiç tanımamamdı. Kendimi bu duruma nasıl soktum hiçbir fikrim yoktu. Aslında vardı. Kampüsün arka tarafında dolaşıyordum. Oranın sessizliği hoşuma gidiyordu. Ağzıma birkaç bonibon atarken köşeyi döndüm. Neredeyse Luke’un üstüne basacaktım. Yerde toprağın üstünde oturuyordu. Başını öne eğmiş, dizlerini bükmişti.

“Aman Tanrım.” Elimi göğsüme bastırarak geriye çekildim. “Burda ne işin var?”

Üstünde beyaz bir tişörtle şort vardı. Saçları nemliydi. Kafasını kaldırdı. Teni kireçten de beyazdı. “Callie, ne yapıyorsun?”

Elimdeki şeker kâğıdını buruşturdum. “İngilizce dersimden sonra bu tarafa doğru yürüdüm. Seth’le spor salonunda buluşmak için hazırlanacaktım.”

Başını salladı. Ter alnından süzülüyordu. “Hım.”

Yanından ayrılmak için arkamı döndüm ama onu bu halde bırakamayacağıma karar verdim. “Sen iyi misin?”

Kolunu kaşıdı. “Evet, antrenman yapıyordum. Kötü hissetmeye başlayınca buraya gelip biraz dinleneyim dedim.”

Aramızda, kendimi rahat hissetmeme yetecek kadar mesafe bıraktıktan sonra çömeldim. “Hasta filan mısın? Çok...”

“Kötü görünüyorum,” diye tamamladı. İç geçirerek ayağa kalktı.

Bakışlarım bacağına kaydı. Şişmiş ve kızarmıştı. “Bacağına ne oldu?”

Okulun tuğla duvarına yaslanırken yavaş yavaş nefes verdi. “Son birkaç gündür insülinimi almamış olabilirim.”

“Diyabet hastası mısın?”

Parmağını dudaklarına koydu ve kafasını salladı. “Kimseye söyleme. Zayıflığımın ortaya çıkmasından hoşlanmam. Tuhafliklarımdan biridir.”

“E iğnelerini neden yapmadın?”

“İğneler bitince gidip yenisini almadım. Bir başka tuhaflik... Bazen vücuduma iğne yapmak istemiyorum.”

Diz kısmından aşağısı kıpkırmızı olan bacağına baktım. Israr etmedim. “Doktora götüreyim mi? Ya da gidip Kayden’i bulayım?”

Kafasını salladı. Öne doğru adım attı ama sonra geriye doğru sendeleyerek dirseğini duvara çarptı. “Kayden’a söyleme. Ben kimse bilmesin diyorsam *hiç kimse* bilmesin demek istiyorumdur.”

Çantamın askısını düzelttim. “Bence doktora gitmen gerek.”

“Doktora gitmem gerektiğini biliyorum.” Ayağına biraz ağırlık vererek bana doğru topalladı. “Bak, senin başkalarının bilmesini istemediğin şeylerin yok mu?”

Tedbirli bir şekilde başımı salladım. “Var.”

“İşte bu durum benim için o şeylerden bir tanesi,” dedi. “Bu konuda sessiz kalman mümkün mü?”

Başımla onayladım. “Seni doktora götürmeme razı olursan tamam.”

Gözlerini kapattı. Burnundan nefes aldı. Tişörtünün altındaki göğsü yükseldi. Sonra gözkapakları açıldı. “Tamam, anlaşma şöyle: Gidip giyineyim, randevu alayım. Yirmi dakika sonra filan seninle ön tarafta buluşalım.”

“Belki de doğrudan acile gitmen daha iyi olur,” dedim. “Çok kötü görünüyorsun.”

Metal kapılara doğru topallayarak, “Acil için çok para lazım,” dedi. “Bende olmayan para.”

“Tamam, ön tarafta buluşuruz,” dedim. İçerip girip kapıyı kapattı.

Eşyalarımı bırakmak için yurda giderken kendimi bu duruma nasıl soktum bilmiyordum. Son altı yılımı kendimi erkeklerden uzak tutmaya çalışarak geçirmiştım ama son zamanlarda etrafımda sürekli erkek varmış gibi geliyordu. Yine de onu ekmeyecektim.

Yirmi dakika sonra onunla ön tarafta buluştuğumuzda doktora ancak iki saat sonra gidebileceğini öğrendim. Bu yüzden birbirimize numaralarımızı verdik. Spor salonundan zamanında dönüp onu alacağıma söz verdim.

İki saat sonra doktorun muayenehanesinde oturyorduk. Ben *People* dergisini okuyup bir yandan meyan-kökü şekeri yerken Luke dizini sallıyordu. Spordan sonra üstümü değiştirmiş ve bir kot pantolonla tişört giymiştim. Spor salonunda Kayden’la yaptığım şeyler konusunda nasıl bu kadar rahat olabildiğimi bilmiyordum. O şekilde üstüne oturmak çok tuhaftı ama vücudum bunu sevmişti. Hem de çok sevmişti. Seth yurda dönerken sürekli benimle dalga geçmişti. Yaptığım şeyin en sonunda kafama dank edeceği anı bekledim ama yine de kendimi iyi hissediyordum.

Lobinin ışığı altında Luke’un teni neredeyse sarıydı. Sayfayı çevirdim ve baktığım şeyi anlamlandırmak için kafamı yana çevirdim.

Luke birden, “Sen de muayenehanelerden nefret ediyormusun?” diye sordu.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Karşıımızda oturan adama bakıp eliyle oynarken gözleri irileşmişti. “Sanırım.”

Tedirgin bir şekilde tırnaklarıyla şakaklarını çizdi ve kırmızı izler bıraktı. “Burası sağlığa zararlı.”

Dergiyi kapattım ve masanın üstüne bıraktım. “Sürekli bu konuda düşünmezsen biraz rahatlırsın belki.”

Durdu. Ayağını sallamayı kesti. “İğneden nefret ediyorum gerçekten.”

Bu hiç mantıklı değildi. Zaten bir süredir insülin iğnesi kullanıyordu. Gözlerindeki korku, iğne fobisinden başka fobileri olup olmadığını merak etmeme neden olmuştu.

“Tamam, başka bir şeyler düşün.” Yanımdaki masadaki *Sports Illustrated* dergisine uzandım. “Bunu oku. Albin o konudan uzaklaştırmana yardım eder.”

Dergiyi benden alıp kapaktaki kızı incelerken kaşları çatıldı. “Lisede hiç bu şekilde olduğunu hatırlamıyorum. Çok sessizdin ve herkes...” Durdu ama ne söyleyeceğini biliyordum. Herkes benimle dalga geçer, bana sataşır, işkence ederdi. “Özür dilerim. Bu konuyu açmamam gerekirdi.”

“Sorun değil,” dedim ama anılar, cam kırıkları gibi zihnime dolmuştu.

“Biliyor musun, bana ablam Amy’yi hatırlatıyorsun,” dedi. “Hatırlar mısın bilmiyorum. Bizden birkaç yaş büyüktü.”

Kafamı salladım. “Hatırlamıyorum. Üzgünüm.”

Dergiyi açtı ve sayfayı çevirdi. “Sana çok benziyordu. Sessiz, nazik ve kederliydi.”

Geçmiş zamanda konuştuğunu fark ettim. Kafamdaki camlar daha fazla parçaya bölünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bana bir dakika izin verir misin?”

Sandalyemden kalktım ve lavaboya gittim. Midemdeki ağrı büyürken omuzlarım çökmeye başladı. Neyseki tuvalet boştu. Yoksa yere kusmak zorunda kalacaktım ve herkes sırrımı öğrenecekti. Düşüncelerimin en karanlık olduğu zamanlarda beni rahatlatan şeyi. Bana ait olan ve kimsenin benden alamayacağı şeyi.

Luke panayır yerinde kurulan lunaparkın yanından geçerken, “Seni lunaparka götürüyüm. Teşekkür olarak,” dedi. Güneş dağların arkasında alçalıyordu, gökyüzü turuncu ve pembe lekelerle grilemişti. Parlak ışıklar ve müzik panayır alanını esir almıştı.

“On bir yaşımdan beri lunaparka gitmedim,” diye itiraf ettim. “Pek hoşlanmam, özellikle de bayağı bir yükseğe çıkan oyuncaklardan.”

Trafik ışığında durarak, “Bizim kasabadaki panayıra da mı gitmedin?” diye sordu.

Kafamı salladım. “On iki yaşında bıraktım.”

Açıklama bekleyerek bana baktı. Ama ne diyecektim ki? Çocukluğum, masumiyetim on iki yaşında benden alındığında bitti mi diyecektim? Olaydan sonra pamuk şeker, balon, oyun ve oyuncaklar, bir süre bunlardan uzak durmayı dilememe sebep olmuştu mu diyecektim?

Işık değişip de yeşil ışık yüzüne yansırken, “Eh, ben götürüyorum seni,” dedi. Debriyajı bıraktı ve kamyonet ileri atıldı.

“Bunu yapmana gerek yok gerçekten,” dedim. “Sana yardım ettiğim için memnunum. Özellikle de artık pat diye ölecekmiş gibi görünmediğin için.”

“O kadar kötü mü görünüyordum?”

“Berbat görünüyordun.”

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle kafasını salladı. “Olsun, yine de bir şeyler yapabiliriz. Kampüse dönüp odada oturmaktan iyidir. Okul başladığından bu yana nerdeyse hiç odadan çıkmadım.” Direksiyonu çevirip beyaz çadırların ve oyuncakların parlak ışıklarının yanındaki toprak otoparka doğru dönerken sustu. “Seth’i de çağırabilirsin.” Motoru kapatırken bir şey düşünüyordu. “Ben de Kayden’ı arayıp gelmek isteyip istemediğini sorayım.”

Sakinliğimi koruyup sersem bir kız gibi havalara uçmamak için tırnaklarımı yedim. “Evet, olur sanırım.”

Pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. Luke da gösterge panelinin üstünden kendi telefonunu aldı. Ben Seth'le konuşurken o Kayden ile konuştu. Luke'un birlikte ne yaptığımız konusunda belirsiz konuştuğunu fark ettim ve Kayden'in hâlâ kızgın olup olmadığını merak ettim.

"Seth tamam dedi." Telefonu pantolonun cebine sokmak için kalçamı kaldırdım. "Ayrıca Kayden'ı arayıp beraber gelmeyi önerecekmiş. Kayden geliyorsa tabii."

Luke söylediklerimi Kayden'a tekrarladı ve telefonu kapattı. İnsülin iğnesinin yapıldığı yeri ovuşturdu. "Kayden da tamam dedi." Kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra tekrar gelip anahtarları aldı. "Ona Zipper'in orda buluşalım dedim."

Arabadan indim, kapıyı kalçamla itip kapattım. Luke'la kamyonetin diğer tarafında buluştum. Çılgınca dönüp duran araçlara baktım. "Zipper mı? İlginç bir şeye benziyor."

Otoparktan girişe doğru yürürken Luke kıkırdadı. "Evet, bakalım bindikten sonra da böyle diyebilecek misin?"

Ortada uzun metal bir alan ve buna bağlı kabinler bulunan bir araç için sıraya girdik. Ortadaki bölüm dairesel bir hareketle dönerken kenardaki kabinler de dönüyordu. Böylece ikili dönüş oluyordu. Işıklar parlıyordu. O kadar şiddetli bir rock müzik çalıyordu ki araca binen insanların çığlıkları zorlukla duyuluyordu. Luke telefonunda mesaj yazarken ben aracın dönüşünü izledim ve kendimi alıştırma-ya çalıştım.

"Binebilecek misin?" Kayden'in sesi bana ulaşırken nefesi boynumu okşadı.

Kafamı çevirdim. Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. Ani yakınlık ikimizi de etkiledi ve ikimiz de aynı anda geriye doğru bir adım attık.

Bol bir kot pantolon, bot ve uzun kollu siyah bir gömlek giymişti. Saçları biraz ıslaktı. Sanki buraya gelmeden önce duşa girmiş gibiydi.

Kendime, *Kayden inanılmaz*, diye itiraf ettim. Çok uzun zamandır ilk kez bir erkekle ilgili bir itirafta bulunuyordum.

Biraz daha yaklaşırken, “Korkmuş gibi görünüyorsun,” dedi. “Gerçekten o şeye binmeyi düşünüyor musun?”

“Olabilir...” Boynumu geriye yatırıp araca baktım. “Ama çok yükseğe çıkıyor.”

Araca bakarken pembe ve sarı ışıklar yüzüne yansdı. Sonra gözlerime baktı. “Aynı kabine otursak nasıl olur peki?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Hatta bu çok kötü bir fikir.”

“Bu da ne demek?” Bakışları kararırken dudakları büzüştü. “Bana güvenmiyor musun?”

“Sana güveniyorum,” dedim. “Ama en sonunda üstüne kusmak istemiyorum.”

Omzuyla omzumu dürterken, “Bir şey olmaz merak etme,” diye güvence verdi. Sonra bana göz kırptı. Bu gece Kayden’da farklı bir şeyler vardı. Daha özgürdü. Sanki bana kur yapıyor gibiydi. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum. Aslında elimi de tutabilirsin.”

On ikinci doğum günümde neredeydi acaba? Muhtemelen diğer çocuklarla birlikte saklambaç oynuyordu

Tereddüt ederek, “Tamam birlikte binelim,” dedim. “Ama uyarmadı deme.”

“Uyarı alındı ve reddedildi.” Kayden parmaklarını benimkilere dolayarak ilerleyen sırada beni öne doğru çekti.

Luke dikkatini telefona vermiş bir halde banka doğru giderek, “Ben buna binmeyeceğim,” dedi. “Halletmem gereken meseleler var.”

Stantlara, araçlara ve yiyecek reklam stantlarına bakarak, “Seth nerde?” diye sordum. Kayden’in elimi tutuyor olmasını önemsememeye çalışıyordum.

Ama bütün odak noktam oydu.

“Biriyle buluşmaya gitti.” Kayden sırada ilerledi. Ben de onu takip ettim. “Sana, bize biraz sonra katılacağını ve rahatlayıp eğlenmeni söylememi istedi.”

Araca bakarak burnumu kırıştırdım. “Bunu eğlenceden mi sayıyorsunuz?”

“Tabii.” Beni aracı kullanan adama doğru çekti. Adam mavi bir polo tişört, eski bir kot pantolon ve kamyoncu şapkası takmıştı. “Çok eğleneceksin.”

Adama elimdeki bileti gösterdim. Kayden da kendi biletini göstermek için elini önüme doğru uzattı. Geri çekilirken eli yanlışlıkla göğsüme çarptı. Neden olduğu sızlamayla gözlerimi kırıştırdım.

Biletçi çocuk kapıyı bizim için açtı. Rampayı çıktık. Kayden kabine binebilmem için elimi bıraktı. Koltuğa yerleşip ayaklarımı sıkı sıkı yere basınca o da bindi. Biletçi çocuk hemen kapıyı kapattı ve dışarıdan kilitledi. Omuzlarıma doğru inen ve beni koltuğa sabitleyen kilitler vardı. Bunlar çok sıkıydı. Kayden’in bacağı benim

bacağıma değiyor, sıcaklığı pantolonumdan geçerek bana ulaşıyordu.

Öne doğru eğildi, bakışlarımla buluştu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Burası çok dar.”

Kafamı sallayınca koltuğun arkasına çarptım. “Çok dar. Menteşelerden kurtulursa bir topa dönüşecek ve yere çarpınca bizi de mahvedecek.”

Kaygısız bir sesle, “Kendini telaşlandırmayı bırak,” dedi. Sonra omuzlarını ileri doğru çıkardı ve kabini salladı.

Parmaklarımı kilitlere daha da sıkı sararak, “Yapma,” diye yalvardım. “N’olursun. Hareketsiz kalsak olmaz mı?”

Araç ilerleyip önümüzdeki kabin rampayla aynı hizaya gelince durdu. Kayden reddedercesine başını salladı. “O zaman ne eğlencesi olacak ki?”

Masum bir şekilde, “Eğlenceli olacak çünkü ben yediğim bütün şekerleri midemde tutabileceğim,” dedim.

Kabini sallamayı bıraktı. “Yapma, Callie. Sallamazsak eğlenceli olmaz. Aslında ne kadar sallarsak o kadar eğlenceli olur.” Sesini boğuk bir fısıltıya dönüştürdü. “İstersek nazikçe sallarız, istersek yavaş ya da çok çok hızlı da sallayabiliriz.”

Söyledikleri yanaklarımın kızarmasına sebep oldu. Neyseki hava karanlıktı.

“Ya korkarsam? Ya da kusma refleksim biraz fazla heyecanlanırsa?”

“Bak ne diyeceğim.” Elini kilitlerin arasından çıkardı ve parmaklarıyla dizimi sıktı. Bu, bacaklarımın arasına bir sıcaklık göndermişti. “Kusacağını veya kendini kaybedece-

ğini filan düşünürsen *Kayden* yaşayan en seksi erkek! diye bağır. O zaman duracağım.”

Kabin geriye doğru gitti. Zirveye doğru tırmanmaya başlayınca kilitlere sıkı sıkı yapıştım. “Gerçekten böyle bağırman mı istiyorsun?”

“Kesinlikle.” Kabinimiz zirveye ulaşınca Kayden duraksadı. Havada asılı bir şekilde duruyorduk. “Eee hareket edip sana hayatının en eğlenceli zamanını yaşatmama izin veriyor musun?”

Neden sözlerinin altında ateşli imalar yatıyormuş gibi geliyordu? Düşünmeden, “Tamam, ne istersen yap. Sert salla,” dedim. Sonra beynimin edepsiz kısmı ortaya çıkınca dudağımı ısırdım. Aslında böyle bir tarafın varlığından bile habersizdim.

“Vay.” Gözleri irileşmiş bir halde ağır ağır nefes verdi. Sonra başını salladı. “Hazır mısın?”

Kilitlere daha sıkı sarıldım ve ayaklarımı sıkı sıkı yere bastım. “Evet. Sanırım.”

Araç hareket etmeye başlayınca vücudunu ileri doğru savurdu. Kabinimiz önce yavaş yavaş dönmeye başladı. Ama sonra Kayden ağırlığını verdikçe daha da hızlandı. Dışarıdan gelen ışıklar her yerdeydi ve müzik de hızlanmıştı. Diğer araçların gürültüsünü duyuyordum. İnsanlar gülüyor, çığlık atıyordu. Rüzgâr yanaklarıma doğru esince hava tuz ve pamuk şeker kokusu getirdi.

Kabin hızlandıkça ben yukarıdaki ve aşağıdakilerin iyice farkında olmamaya başladım. Menteşeler gıcırdadı. Ben küçük bir çığlık koyverince Kayden’in güldüğünü gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde kendimi kaybetmemiş veya Kayden’in

üstüne kusmamıştım. Suratım başıma yapışmış ve beynim dağılmış gibi hissetsem de eğleniyordum.

Araç durdu. En yukarıdaydık. Kapılardaki deliklerden meltem süzülüyordu.

Kayden gözlerini açtı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “O kadar sessizdin ki bayıldığını filan düşündüm.”

Nefes nefese, “Tadını çıkarıyordum,” dedim. “Gerçekten çok eğlenceliydi.”

Koltuğa yaslanarak, “Vay, o kadar iyiymişim demek, sevindim,” dedi.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamak için kafamı yana çevirdim. Çünkü onunki sadece eğlenceydi. Bense kendi eğlencemi abartmıştım. Onun bir kız arkadaşı vardı. Boğazına kadar soruna batmamış çok güzel bir kız arkadaşıtı bu. Dokunabileceği, üstünde hareket edebileceği veya ne isterse yapabileceği bir kız arkadaşıtı.

Kabinimiz rampaya ulaşana kadar konuşmadık. Biletçi çocuk kapıyı açınca Kayden kabinden indi. Ben de onu takip ettim. Ama başım dönmüş olduğu için ayağıma takılarak sendeledim. Omzum Kayden’in geniş göğsüne çarptı. Bana güldü. Parmaklarını belime doladı ve beni kendine çekti. Bu adrenalin hissi ve beni tutan ellerine bakacak olursak bu gece güzel geçeceğe benziyordu.

Böyle bir geceyi çok uzun zamandır bekliyordum.

Sekizinci Bölüm

*Madde 17 Sorgulama, Tereddüt Etme ve
Bırak Harika Olsun.*

Kayden

Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Ama kendimi durduramıyordum. Ona kur yapıyor, dokunmak için bahaneler arıyor ve güldürmeye çalışıyordum. Bunu, Daisy de dahil olmak üzere kimse için yapmamıştım. Daisy kolay lokmaydı. Bütün yapmam gereken iltifat etmekti. Sonra hiçbir sorun kalmıyordu. Callie'yle böyle değildi. Callie için çaba göstermen gerekiyordu.

Stantların yanından geçerken Seth, “Bu oyunları hiç kimse kazanamıyor,” dedi. “Özellikle de en üstteki ödüller.” Kolunu Callie'ye dolamıştı ve ikisi sürekli fısıldaşıp duruyorlardı. Seth'le yer değiştirmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Ben size söyleyeyim, bu oyunlar insanların bütün parasını çalmak için bir hile.” Korsan gülüşüyle karışık kötü

adam taklidi yaptı. Callie yüzünü Seth'in göğsüne gömdü. Gülerken omuzları inip kalkıyordu.

Luke el ilanı dağıtan yaşlı bir adamın etrafından dolaırken, "Cidden kurdun mu bu cümleyi?" dedi.

Bakışlarımı stantlara çevirerek başımla onayladım. "Evet, kurdu."

Luke dar bir kot pantolonla karnının yarısını ancak kapatabilen bir tişört giymiş uzun bir esmere bakmak için kafasını sola çevirdi. "Sanırım aksini ispatlaman gerekiyor."

Seth dartla balon vurulan bir standı göstererek, "Bunu kazanabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Sonra parmağıyla tavandan sarkan dev oyuncak ayıları işaret etti. "O basit ödüllere bahsetmiyorum yalnız. O büyüklerden bir tanesini istiyorum."

Eklemlerimi ve boynumu kütlettim. "Tamam ama senin için kazanmayacağım. Ordaki güzel kız için kazanacağım." Callie'yi işaret ettim. Söylediklerim doğru olsa da sözlerimi geri almak istedim.

Callie kızarmamaya çalışarak kirpiklerinin arasından baktı. Seth boğazını temizledi. "Hadi bakalım, erkek adam," dedi. "Delikanlı olduğunu kanıtla."

Luke bir sigara yakıp oyuncaklara doğru yürürken ben cüzdanımı çıkardım.

Callie ile Seth arkamdan yürürken Callie, "Kayden'in oyun kurucu olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi. Bu bu sebepten gülümsememe sebep oldu. "O her gün bir hedefe atış yaparak antrenman yapıyor."

Seth, "Ee ne olmuş yapıyorsa?" diye itiraz etti. "Maddem görüyorum. Bu oyunları kazanmak mümkün değil."

Ben stanttaki adama beş dart karşılığında biraz para verirken Callie yanımda dikiliyordu. Adam dartları tezgâhın üstüne koydu. Sonra köşeye gidip akşam yemeğine devam etti.

Dartlardan birini elimi aldım, omzumun üstünde tuttum ve bir balonu hedefledim. Callie beni inceleyerek ellerini göğsünde kavuşturdu. Dartı indirdim ama gözümü balonlardan ayırmadım. “Beni germeye mi çalışıyorsun?”

Endişeli bir şekilde, “Yoo, neden ki? Öyle mi yapıyorum?” diye sordu.

Ona bakarak, “Sayılır,” diye itiraf ettim. “Yoğun bakışlarını beynimde hissedebiliyorum.”

“Kusura bakma, bir daha yapmam,” dedi ve döndü.

Beyaz tişörtünün ucundan tuttum. Parmaklarım yumuşak tenine değdi. “Hayır, öyle bakmaya devam et. Bu beni kamçılıyor.”

Elime baktı. Sonra bakışları yüzüme kaydı. “Tamam.”

Bakışlarımı Callie’den ayırdım. O yine bana odaklanırken dartı kaldırdım ve en üstteki kırmızı balona doğru fırlattım. Balon patladı. Callie irkildi. “Biri gitti, kaldı dört.” Callie’ye sııttım ama gerilmeye başladığını da zihnimin bir köşesine yazdım.

Bir dart daha aldım. Fırlattım ve sonra aynı hareketi tekrar ettim. Bütün balonları vurduğumda artık balonların yerinde patlak kauçuklar vardı. Tezgâhın arkasındaki adam kaşlarını çatmış bir halde yanımıza geldi.

Monoton bir sesle, “Tebrikler,” dedi. Tavandan sarkan oyuncak ayıları gösterdi. “Yukardaki bu sevimli ödüllerden birini seçebilirsiniz.”

Balonlara dudaklarını büzüştürmüş bir halde bakan Callie'ye döndüm. "Kazanırsam ödülün senin olacağını söylemiştim."

Callie iç geçirdi. Bakışlarını oyuncak ayılara sabitlerken omuzları gevşedi. "Çok kocamanlar. Bu kadar büyük bir şeyi bizim küçük odaya götürürsem oda arkadaşım kızar."

Seth yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Ödülü almak zorundasın," dedi. Elini tezgâha koydu ve bütün ödülleri görebilmek için kafasını kaldırdı. "En büyük ödülü geri çeviremezsin."

Parmağıyla atkuyruğunun ucunu çevirerek duraksadı. "Tamam, kulağı kopuk pembe ayıyı istiyorum."

Tezgâhın arkasındaki adam ensesini kaşıdı. "Ciddi misin?"

Callie'nin yüzü sabitti. "Tabii ki. Oyuncak ayılar konusunda asla şaka yapmam."

Seth ve ben güldük. Adam bize sert bir bakış fırlattı. Duvara uzandı ve metal bir sopa aldı. Sopayı tavana doğru uzatarak Callie'nin seçtiği ayıyı serbest bıraktı. Ucundan tuttu ve tezgâhın üstüne koydu. Sonra da, "Bir sigara molası vermem gerek," diye mırıldanarak gitti.

Callie kendi boyunun yarısı kadar olan ayıyı aldı ve memnuniyetsiz bir şekilde inceledi. "Hâlâ bunu yurda götürmemem gerektiğini düşünüyorum." Bana baktı. "Sen de götürebilirsin. Sonuçta sen kazandın."

Kafamı salladım. "Devasa, deforme, pembe bir oyuncak ayıyı kampüs boyunca taşıyıp odama götürmem mümkün değil."

“Tamam, belki bir çocuğa veririz,” diye öneride bulundu. Parmaklarını ayının burnuna vurdu ve somurttu. “Çocuklar almak isterler sanırım.”

Kalabalığın arasından geçtik. Callie güneş gözlükle-riyle dolu bir vitrini olan standı görünce kıkırdadı. “Ya da giydirip süsleriz ve ellerine *Yuva Arıyor* tabelası koyup birinin onu bulup alabileceği bir yere bırakırız.”

Parmağımla oyuncak ayının gözüne dokundum. Göz yerinden çıktı. “Bu fikri sevdim. Hem güneş gözlüğü takarsak tek gözlü olduğunu da fark etmezler.”

Seth heyecanlı bir şekilde etrafa bakınarak, “Taç da alabilir miyiz?” dedi. “Lütfen başına bir taç takalım. Kopuk kulağını da gizlemiş oluruz.”

“Tamam, sen git taç al. Ben de güneş gözlüğü alacağım.” Seth en sondaki kırmızılı beyazlı çadıra doğru giderken Callie ayıyı kollarında zorlukla taşıyordu.

Callie ayıyı kalkan olarak kullanıp kalabalığın arasında yürürken ayının sağlam kulağıyla oynadım. “Çok kederli görünüyor, değil mi?”

Güneş gözlüklerinin olduğu standı gelince ayıyı yere bıraktı. “Ben sevdim. Ama oda arkadaşım istemez.” Kafasıyla ayıyı gösterdi. “Küçükken olsaydı hemen alırdım bunu. Aslında koleksiyonum bile vardı.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Eski, kokuşmuş oyuncak ayıların koleksiyonunu mu yapıyordun?”

Güldü. Bu kez onu güldüren Seth değil ben olduğum için sevindim. “Hayır ama bir yerleri eksik doldurulmuş hayvanları biriktiriyordum. Mesela bıyıkları olmayan bir kedi veya burnu olmayan bir yavru köpek.”

“Onlarla ne yapıyordun?” diye dalga geçtim. “İşkence edip organlarını filan mı çıkarıyordun?”

Ellerini gözlük vitrinlerinin bulunduğu masaya dayadı. “Hayır, onları çöpe atmak istemedim sadece. Bir yerleri eksik olsa bile onları seviyordum.” Gözlüklere daldı. Bu sözcüklerin bana ne büyük bir anlam ifade ettiğinden habersizdi.

Yavaş yavaş elimi masaya koydum ve onun eline doğru kaydardım. En sonunda elimi onun elinin üstüne koydum. O hiçbir şey olmuyormuş gibi davranırken göğsü kalkıp iniyordu. Parmağımı elinin kıvrımlarında gezdirdim. Gözkapaklarım kapanmaya başlamıştı.

“Hangisine bakıyorsunuz?” Bileklerinde boncuklar, altında uzun bir etek olan yaşça bizden büyük bir kadın yanımıza geldi.

Elimi çektim. Gözlüklere bakmak için Callie’nin omzuna doğru eğildim. “Hangisinden alalım?”

Kafasını yana salladı. Saçları yanaklarıma değiyordu. “Yıldız şeklindeki parlak mavi nasıl?”

“Bence güzel.” Söylediğine pek dikkat etmiyordum. Çünkü o sırada saçlarını koklamakla meşguldüm.

Benim neyim vardı böyle? Tuhaf hisler göğsümü sıkıştırdı. Bu hislere engel olmamı tembihlemişlerdi. Göğsüme bıçak saplanmış gibi canımı yakıyordu. Tek istediğim gitmek ve bu duyguları kendi bildiğim şekilde sonlandırmaktı.

Luke, “*Batının Kötü Cadısı*’ndan* sonra devam ediyor muyuz?” derken ben de Callie’nin yanlışlıkla düşürdüğü gözlüğü arıyordum.

* Oz Büyücüsü’nün iki kötü cadısından biridir. (ç.n.)

“Biz derken?” Doğrudum. “Bunun birlikte yaptığımız bir şey olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca Callie’yle bir şey yapmaya da çalışmıyorum. Biz sadece arkadaşız.”

Yorumumu görmezden gelerek başparmağıyla çakmağını yaktı. “İstiyorsan kızla istediğin şeyi yapabileceğin bir ortam yaratabilirim.”

“Daisy’yle daha yeni ayrıldım farkındasın, değil mi?”

Gözlerini devirdi. “Bu konuda gerçekten çok üzüldün, perişan oldun.”

Gözlüğü çöp kutusunun yanında buldum. Aldım ve üstündeki çimleri temizledim. “Callie’yle ne yapacağımı bilmiyorum.”

Yakamadığı sigarasını ağzından alıp baktı. “Paketimi nereye koyduğumu hatırlamıyorum.” Ceplerini yokladı. Sonra yere bakarak olduğu yerde daire çizdi.

Luke’un bir şeyler, özellikle de sigara kaybetme konusunda tuhaf bir huyu vardı. Nikotin onun sakinleştiriciydi. O olmadan Luke deliriyordu. “Ya şu paketi ne halt ettim...” Yakındaki bir banka yürüdü ve elinde paketle geri dönerken iç geçirdi. Pakedi cebine tıktı ve gözlerini kapattı. Sanki bir kolunu kaybetmiş gibi hareket ediyordu. “Bir düello yapabiliriz.”

Gözlüğün saplarını açıp kapattım. “İkinci sınıftan beri yapmamıştık bunu.”

“Yani sen Daisy’yle çıkmaya başladığından beri,” dedi. “Dostum, o günleri özledim.”

Çeşitli yönlerde dönen oyuncaklara baktım. “Callie’yi o tribünlerin altına gelmeye ikna edemem. Doğru olmaz.”

Luke yakında çalan rock şarkısına eşlik etmek için bacağının üstünde parmaklarıyla ritim tutuyordu. Bakışları köşedeki büyük oyun parkına yöneldi. “Bekle. Bir fikrim var.”

“Fikrinin detaylarını paylaşıyor muyuz?” dedim. “Bu işe gözü kapalı girmek istemiyorum.”

“Kendini en üst seviyeye göre ayarla.” Çıkış kapılarına doğru yürüdü. “Beş dakika içinde döneceğim. Tek yapman gereken işaretimi beklemek. Teşekkür hediyesi olarak eve döndüğümüzde o kimsenin dokunmasına izin vermediğin motosiklete binmeme izin verirsin.”

“Lanet olsun, hayır...”

Kapılardan çıkarken el sallayarak gözden kayboldu. Kafamı salladım. Kendimi suçlu hissederek Callie’ye ve oyuncak ayısına döndüm. Ama derinlerde bir yerde Luke’un planını uygulayacağımı biliyordum. Çünkü şu an bunu her şeyden daha çok istiyordum.

Callie

Seth ayıya son dokunuşlarını yaparken Luke dudaklarında yanmayan bir sigarayla geldi. Ceketinin kapüşonunu başına geçirmişti ve ön cebi kabarıktı.

“Bu ne yahu?” Ayının elindeki mukavva tabelaya baktı. Ayının kafasında parlak bir taş, gözünde gözlük vardı ve boynuna da boncuklardan bir kolye dolanmıştı. Luke tabelayı yüksek sesle okudu. “*Sevecen bir yuva, yiyecek, su ve biraz kucaklaşma karşılığında şirinlik yapabilirim.*” Parmaklarıyla ayının kulağına bir fiske attı. “Bu ne böyle?”

Kalemin ucunu ısırarak güldüm. “Biri onu beğenip alsın diye böyle yaptık. Böylece kimse onu yurda götürmek zorunda kalmayacak.”

Luke, Kayden’a baktı. Kayden omuz silkti. “Eğlenceli olur diye düşündüm. Hem de bana faydası dokundu. Bir ara Callie yurda götürmem konusunda ısrara kalktı da.”

Luke alnını kırıştırdı. Sigarayı ağzından aldı ve ayının ağzına koydu. “İşte böyle daha iyi oldu.”

Kayden gözlerini devirdi ve ellerini cebine soktu. “Ee, listemizde sırada ne var? Mecazi olarak konuşuyorum tabii ki. Sizin listenizden bahsetmiyorum.”

Omzumun üstünden dönen, sallanan, uçan araçlara baktım. “Birkaç araca daha binebiliriz sanırım.”

“Aslında benim daha iyi bir fikrim var.” Luke fikrini belirtmeden uzaklaştı. Üçümüz bakıştıktan sonra onun peşinden gittik. İplerden, rampalardan, ağlardan ve parmaklıklardan oluşan büyük bir oyun parkına gitti. Üç seviye vardı. En alttakinin küçük bir kapısı vardı. Sanırım burada amaç en yükseğe çıkmak, sonra tekrar inmekti.

Luke kapıdaki sürgüye uzanırken, “Açık değil bence,” dedim.

Eli cebinde omzunun üstünden baktı ve kapıyı ayağıyla itti. “Aa bak sen şu işe. Şimdi açıldı.” İçeri girdi ve onu takip etmemizi işaret etti. “Hadi gelin. Burası dev bir çocuk parkından farksız. Ayrıca kutlama yapacağız.”

Seth ve ben aynı anda, “Neyi kutluyoruz?” diye sorduk.

Sırıttı ve Kayden’a baktı. “Kötü Cadı’nın sonunun gelmesini.” Oyuncağın perdeden olan girişine doğru giderken *Oz Büyücüsü*’nden bir melodi mırıldanmaya başladı.

Yakın zaman önce böyle bir deneyim yaşadığım için ilk ben girdim. “Kötü Cadı kim?”

“Sana açıklamasına müsaade edeceğim galiba.” Luke perdeye kafasını sokmadan önce Kayden’a baktı.

Omzumun üstünden Kayden’a baktım. “Neden bahsediyor?”

Kayden kapıya yaklaşırken omuz silkti. “Luke, ben ve Daisy ayrıldık diye çok sevindi.”

“Aaa.” Gülümsememeye çalıştım. En sonunda dudakımı sert bir şekilde ısırarak zorunda kaldım. “Üzüldüm.”

“Üzülme.” Kolunu omzumun üstünden uzattı ve perdeyi benim için açtı. “O kadar da önemli değil.”

Aslında önemli olmalıydı. Çok uzun zamandır birlikte-lerdi. Ama Kayden söylediklerinde ciddi-ydi.

Kafamı eğdim ve içeri girdim. Perde kafamın üstüne çarpınca nefesimi tuttum. İçersi zifiri karanlıktı. Çığlık ve müzik sesleri beni sardı.

“Nerdesiniz?” Ellerimle önümü araştırdım. Dirseklerim birbirine çarpıyordu. “Kimse yok mu?”

Bir çakmak çakıldı. Ateşin arkasında Luke’un yüzü görüldü.

“İşte oldu.”

Seth yanıma geldi. Karanlıkta bir gölgeden ibaretti. Parmaklarını önünde tutuyordu. “Ee, ruh çağırma seansı yapıyor muyuz?”

Luke, Seth’e sen kafayı yemişsin der gibi baktı. Kayden da yanıma geldi. Yakınlığının ve parfümünün kokusunun farkındaydım. Bu beni geri-yordu ama sonsuz sayıda olasılık mevcut olduğu için de heyecanlıydım.

Kayden, “Ee yaratıcı planın ne?” diye sordu. Nefesi enseme vuruyordu. “Kırıp dökecek miyiz?”

“Biz...” Çakmak Luke’un elinden düştü ve karanlık ortamı esir aldı. “Kahretsin! Çakmak ısındı.”

Saniyeler geçti. Seth telefonunu çıkardı. Ekran yüzlerimize mavi ışık yansıttı. Luke çakmağını yerden alıp eşofmanının cebine atarken başını salladı. Sonra kendi cep telefonunu çıkardı. Luke elini diğer cebine attı ve altın rengi sıvıyla dolu bir şişe çıkardı.

“Tekila mı? Bunu nerden buldun?” Kayden’in parmakları sırtımın alt kısmına sürtünüp geçti. İç geçirmemek için kendimi tuttum.

“Stantlardan birinde duran bir adamdan aldım.” Kapağı açtı ve düşünceli bir yüzle içindekini kokladı. “Ee, partiye kim hazır bakalım?”

Seth üçümüze baktı. “Nasıl bir partiden söz ediyoruz? Çünkü bilet gişesinin orda bir işim vardı ama ayı olayı dikkatimi dağıttı.”

Heyecanla, “Sahiden mi?” diye sordum. Gözlerini kapatarak onayladı.

Onu kucaklamak istiyordum ama sonraya sakladım. Hem o zaman detayları da öğrenirdim. Braiden’den beri kimseyle görüşmemişti. Sonunda hayatına devam etmeye hazır olmasını umuyordum.

Luke şişeden bir yudum aldı. Yutarken omuzları kıpırdadı. “Ben bir düello yapmak istiyorum.”

Kayden, “Bu gece düello filan yok,” diyerek yüzünü buruşturdu. Ama sesindeki neşe seziliyordu. “Sabah erkenden antrenman var. Ayrıca düellolar hep acı içinde biter.”

Başımı ona doğru çevirdim. “Acı mı?”

Seth dramatik bir şekilde iç geçirerek, “Tanrım,” dedi. “Şu düello olayı neymiş açıklayın artık.”

“Çok uzun hikâye.” Kayden bizi bir el hareketiyle geçiştirdi ve Luke’a baktı. “Sadece yapmak istemeyeceğiniz bir şey olduğunu bilin.”

Luke alay eder gibi bir sesle, “Son seferde sen kaybettiğin için kızgınsın,” dedi. “Ayrıca eminim Callie kabul edecektir. Minik bir kız için oldukça sert görünüyor.”

Luke bir yudum daha alırken, “Hey,” diye itiraza başladım. “O kadar da minik değilim.”

Kayden yan tarafıma hafifçe vurunca irkildim. “Aslında oldukça miniksin ama bence çok sevimli.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yavaş yavaş nefes aldım. Nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Kayden biraz pişman bir ifadeyle, “Sakin ol, Callie,” dedi. “Düello olayını yapmak istiyorsan yaparız. Ama uyardı deme.”

Ben normalde meraklı biri değildim. Yapmam gerekeni yapmış ve kendime sadık kalmıştım. Ama merak içimde büyüyordu.

“Sizin düello olayınızın ne olduğunu öğrenecek kadar meraklıyım,” dedim. Kayden halinden çok memnun görünüyordu. Gülmemeye çalışırken dudaklarının kenarları seğiriyordu. Halbuki az önce düelloya karşı çıkıyordu.

Luke bir yudum tekila daha aldı ve şişeyi Kayden’a uzatırken dudaklarını koluna sildi. “Genelde bir engel parkuru belirleriz. Koşmak, zıplamak filan.” Eliyle üstümüzdeki ağı işaret etti. “Ama burda hazır yapılmış var.”

Kayden kolunu arkamdan geçirip şişeyi Seth'e uzatırken, "Ee, yarış mı yapacağız yani?" diye sordum. "Kazanan ne alıyor peki?"

Seth başını geriye doğru eğdi ve tekiladan uzun, gürültülü bir yudum aldı. "Vay, iyiymiş."

Kayden, Luke'la baktı. "Kazanmanın verdiği zafer duygusunu."

Luke yukarı baktı. "Yukarı çıkıp aşağı ilk inen kazanır."

"Bu defa kazanan diğerine bir kıyak yapsın bence." Kayden etrafımdan dolaştı ve omuzlarıyla beni yana itti. "Mesela diğerine istediğinde kamyoneti ödünç vermek gibi."

Luke, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Ben kazanınca eve gittiğimizde henüz garajından ayrılmamış o motosiklete bindiğim sürece sorun değil."

Kayden ses tonunda belirgin bir yükselmeye, "O abimin," dedi.

Luke, "Sen bir kere binmiştin," diye itiraz etti.

"Ve bu yüzden başım belaya girdi." Sesi kesik kesikti. Havada gerilim vardı.

Luke bakışlarında meydan okumayla bir yudum daha alırken Kayden soluk verdi. "Aşırı testosteron" kavramını duymuştum ama şu ana kadar hiç şahit olmamıştım.

"Tamam anlaştık." Kayden şişeyi Luke'un elinden çekti. Başını geriye atarak ağız dolusu bir yudum aldı. "Ama kazanmana izin vermeyeceğim."

"Göreceğiz." Luke şişeyi geri aldı. Dudaklarını şişenin ağzına dayadı ve bir yudum daha aldı.

"Bakın ne diyeceğim." Seth telefonuna bakarak çıkışa doğru yöneldi. "Ben gidip konuştuğum kişiyi bulacağım."

“Olmaz.” Kayden onu durdurdu. “Burda durup kazananı belirlemen lazım.”

Seth onu başından savarak el salladı. “Olmaz. Callie yapsın.”

Kayden başını salladı. “Callie de oyunda, unuttun mu?”

Kendimi nasıl bir oyunun içine soktuğumu merak ederek sindim. “Belki de burda kalsam iyi olur.”

Kayden yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı. Kahverengi saçının önündeki tutamlar alınımı gıdıkladı. “Bize minik olmadığını kanıtlayacaktın hani?”

Ağ ve iplere şüpheyle baktım. “Bunu nasıl yapacağım ki? İkiniz dururken ben nasıl kazanacağım?”

Yeşil gözlerinde hain bir pırıltıyla yumruğunu göğsüne dayadı. “Mükemmel kick boks yeteneklerinle tabii ki.”

Luke kendini tutamayıp gülünce yere biraz tekila döküldü. “Ne?”

Kayden yumruğunu indirdi. Gözlerinde baskın bir ifadeyle dudağını ısırdı. “Ne diyorsun? Yapabilir misin?”

Yapamayacağımı düşünmeme rağmen başımla onayladım. “Tamam. En yukarı sizden önce çıkmaya çalışacağım, değil mi?”

Kayden çenesini ovdu. “Kesinlikle.”

Onların peşinden en alt basamağa gittim. Ellerini yana açarak sıraya geçmişler ve pozisyonlarını almışlardı. Onların arasında kendimi minicik ve kısa hissettim.

Seth perdelerin yanında durdu ve saatine baktı. “Sadece başla dememi mi istiyorsunuz?”

Kayden bakışlarını önümüzdeki tünelden ayırmadan başıyla onayladı. “Evet, ne zaman olursa. Hazırız.”

Seth tekrar saatine baktı ve iç geçirdi. “Yerlerinize. Hazır. Başla.”

Luke, Kayden’ı itip tünele doğru koşarken ben yana çekildim. Kayden toparlandı, adımlarını düzeltti. Hızla koştu ve karanlıkta kayboldu. Seth’e baktım ve o bana kıcıımı kaldırmamı işaret etti.

Başımı eğerek hızlı hızlı yürüdüm. Benden çok önde olan ayak seslerini dinledim. Koştum. Tünelden geçtim ve ahşap bir merdivenden çıktım. Karanlık beni rahatsız etmişti. Diğer seviyeye yaklaşıncı araçların ışığı içeri süzüldü.

Kayden’in sesini duydum. Bağırıyordu. Köprüye doğru tempomu artırdım. Köprünün yan tarafları ağdı ve tırabzanları iptendi. Karşı tarafa geçmek için tahtalar vardı. Bir adım atınca yer ayağımın altında sallandı. Ortamda sessizlik hâkim oldu ve heyecanım arttı.

Kendi kendime, “Niye girdim ki bu oyuna?” dedim. Sonra kendi sorumu cevapladım. “Çünkü Kayden o seksi bakışlarla baktı.” Dengemi sağlamak için avuçlarımla ağa tutunarak bir adım attım.

Kayden birden, “Callie,” diye fısıldadı. “Sen ne yapıyorsun?”

Omzumun üstünden baktım. Ayağımın altındaki köprü sallanınca ipe tutundum. “Nerdesin?”

“Burdayım.” Sesi yakından geliyordu.

Karanlığa doğru baktım. Sonra köprüden indim. Ağın diğer tarafında beni izliyordu. Muhtemelen kendi kendime konuştuklarımı ve ona seksi dediğimi de duymuştu.

“Ne zamandır ordasın sen?” Sesim yüksek çıkmıştı.

Hafifçe güldü. Bu, titrememe sebep oldu. Titreme karnıma ulaştı ve orada yakıcı bir sıcaklığa sebep oldu. Bu his dengemi bozdu. Yanaklarım ısındı.

“Bakışlarımın seksi olduğunu düşünüyorsun.” Diğer taraftan karanlığın içinden bana bakarken parmakları ağa dolandı.

“Bunu duydun mu?” Rezilliğimi gizlemek için başımı eğdim.

“Callie.” Sesi esrarlı ve boğuktu. Daha önce hiçbir erkek benimle bu ses tonunda konuşmamıştı.

Çenemi kaldırdım ve yoğun bakışlarıyla buluştum. “Kusura bakma. Yalnız olduğumu düşünmüştüm.” Ağırılık noktamı değiştirdim ve zeminin dengesizliği yüzünden ileri doğru savruldu. Duvara uzandım, parmaklarımı ağa geçirdim. Elim onunkine değdi. Yüzlerimizin arasında santimler vardı. Nefesini ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Birazcık ona doğru eğilsem dudaklarımız birleşecekti.

“Olduğun yerde kal,” diye fısıldadı ve parmaklarını ağdan çekti.

Karanlıkta hareket edişini izledim. Köprüden indi ve köşeyi döndü. Zemin adımlarıyla hafifçe sallandı. Kayden tırabzana tutundu ve doğruca bana doğru yöneldi.

Bana ulaşınca ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama havadaki yoğunluk ve uzun bacaklarının kararlı hareketleri daha önce tecrübe etmediğim bir şey yapacağını düşünmeme sebep oluyordu.

Ona bakmak için yüzümü çevirdim. Parmaklarımı ağın boşluklarından geçirdim ve sırtımı duvara dayadım.

Kollarım kafamın yanında bükülmüştü. Karanlıkta yüzünün sadece silüetini görebiliyordum. Ama ara sıra dışarıdan gelen ışıklar gözlerine yansıyordu.

Şiddetli bir şekilde soluk alıp veriyorduk. Göğüslerimiz kalkıp iniyordu. Önüme gelince durdu.

“Bir şey itiraf etmem lazım.” Bir elini başımın yanına koydu ve ağı tutundu. “Bunların hepsi bir düzmeceydi.”

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. “Nasıl yani?”

“Bütün bu düello olayı. Seni burda yalnız yakalamak için yaptım.” Diğer elini de başımın yanına koyup ağı tutundu. Kollarının arasında esir kalmıştım. “Çok özür dilerim.” Kalbim göğsümün içinde dans ediyordu.

Gözlerini kapatarak eğildi. Bir an için kaçmaya niyetlendim. Son ana kadar gözlerimi açık tuttum. Dudakları dudaklarıma değince soluk aldım. Dili ağzımın derinliklerine dalınca dizlerimin bağı çözüldü. Düşmemek için ağı tutundum.

Tereddüt etmeden veya düşünmeden ellerimi ağdan çektim, göğsünden yukarı doğru kaydırıp boynuna doladım. Sıcak nefesine tutku ve tekila karışmıştı. Göğsünü benimkine bastırmıştı. Sıcak avuçları sırtımdan aşağı doğru inerken dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Dilini ağzımın daha derinlerine daldırdı. Kalçalarımı kavradı ve ayağımızın altındaki zemin sallanırken beni daha da yakınına çekti.

Bu benim ilk gerçek öpüşmemdi. Benden alınıp başkasının elinde olmayandı. Bunun daha korkutucu olacağını düşünmüştüm ama vücudumdaki sinirler ağzımdaki dilinin yarattığı heyecanla sürükleniyordu.

Elleri kalçamdan popomun kenarına ulaştı. Panikle-meye başlayarak irkildim ama o öpücüğü derinleştirdi. Dili daha hızla ve kararlı bir şekilde hareket ediyordu. Parmak-larını saçlarıma doladı. Ağzıma daha rahat ulaşabilmek için başımı geriye doğru çekti. O an kendimi kaybettim. Parmaklarını uyluklarımın altına doğru kaydırды. Bacakla-rımı sıkıca tutarak beni yukarı kaldırıp sırtımı ağdan duvara yasladı. Bacaklarımı beline doladı. Bileklerimi birbirine dolayarak kendimi sabitledim.

Bacaklarımın arasındaki sertliği hissedince alt dudağı-m titredi. İnsanın aklını başından alacak kadar güzel ama aynı zamanda ölümüne korkutucuydu.

Kayden

Callie benim düşündüğümünden de acemiydi. Parmakları saçlarımda gezinirken elleri titriyordu. Dudaklarına dilimle masaj yaparken alt dudağı titriyordu. Ondan uzak durma planım tamamen başarısız olmuştu. Ama bu karar, Luke kızlarla öpüşmek için onları tribünlerin altına götürerek yaptığımız düello olayını öne sürdüğünde verilmişti.

Dudaklarımın onunkilere değdiği an, titreyen bacakları ama kendine güvenen sesiyle bilardo salonuna gelip beni kurtardığı geceyi aklıma getirmişti. O zaman içimde bir şeyler değişmişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama Callie'yi istiyordum. Bu duygu çok güçlüydü. Onu kimseyi daha önce istemediğim kadar çok istiyordum. Ama bu durum bağlılık anlamına gelirdi. Ve perişan hayatımda aradığım şey bu değildi.

Vücudunu keşfederek dilini emdim. Şu ana kadar duyduğum en seksi şekilde inledi. Parmakları boynumun yanlarında gezindi ve gömleğimin yakasını kavradı. Ağzımı ağzından ayırdım ama ağzının kenarına, çene-sine, boynunun kavisine yumuşak öpücükler kondurdum. Aletimi ona doğru bastırmıştım ve sıcaklığını pantolonumdan bile hissedebiliyordum. Harika bir histi.

Elim göğsüne doğru kayıp göğsünü kavrayınca inle-meyle karışık bir yalvarış koyverdi. “Aman Tanrım...” Küçük bedeni kollarımda titredi. O anda ve orada kendimi kaybedecektim. Daha önce kimseyle böyle hissetmemiştim. Bu, hayatın kurallarına aykırıydı.

“Callie!” Bir yerden Seth’in sesi geldi. “Gitmemiz lazım!”

Onu bırakmaya ve dünyayla yüzleşmeye hazır değildim. Burada, bu sessizliğin içinde kalabilmeyi dileyerek belini kavradım. Başımı eğmiş, boynuna doğru ağır ağır nefes alıp veriyordum. Nefes alıp verişlerini düzenlemeye çalışırken göğsü yüzüme doğru kalkıp iniyordu.

“Kayden.” Sesi yumuşak ve tedbirliydi. Sanki bir şeylerin yanlış gittiğini sezmişti. “Sanırım dönmemiz gerek.”

Başımı salladım. Burnumdan nefes aldım ve başımı göğsünden çektim. Bacaklarını yere indirdim. Köprüden konuşmadan geçtik. En sona ulaşip da perdeden geçince Seth ve Luke’un, pasaklı tişörtlü, yırtık pantolonlu birkaç adamla bizi beklediğini gördük.

Uzun olan yere bir şey tükürerek, “Burda olmamanız lazım,” dedi.

Yanlarından geçip otoparka doğru yönelirken, “Biz de tam gidiyorduk,” diye mırıldandım. Bütün bunları geride

bırakmak isteyerek mümkün olduğunca uzun adımlar atıyordum.

Kamyonete ulaştığımda gece göğsüme karabasan gibi çöktü. Bütün o kurlar, oyunlar, ona dokunduğum zaman hissettiklerim ve verdiği tepkiler. Her şeyi birden hissetmiştim. Bunlardan kurtulmam gerekiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

*Madde 43 Korkularınla Yüzleş ve
Onlara Defolup Gitmelerini Söyle.*

Callie

Lunaparktan sonra yurda Seth'le birlikte döndüm. Kayden hastalanacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden geceyi sonlandırıp Luke'la birlikte yurda dönmesi gerektiğini söylediğinde çok fazla soru sormadım.

Odama vardığımızda kırmızı atkı yine kapı kolunda asılıydı. Kaşlarımı çattım. Seth ve ben serin havada bahçeden geçip onun boş odasına yürürken konuşmadık. Yatağına oturdu ve botlarını çıkarmaya başladı. Ben de spor ayakkabılarımı çıkardım.

Yaşadığım her bir dakikayı hatırlayarak odanın ortasında dikildim. Kayden'in ellerinin bana dokunuşu, dudaklarının teması, bunların nasıl harika bir his yarattığını...

"Yüzündeki bu tuhaf ifadenin sebebini anlatacaksın?" Seth botlarını köşeye fırlattı ve ellerini başının altına koyarak yatağına uzandı.

Ben de yanına uzandım ve yanağımı yastığa dayadım. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Göz ucuyla baktı. “Tabii ki. Kafayı çekmiş gibisin.” Yan tarafına dönüp başını dirseğine koydu. “Bir dakika. Orda bunu mu yapıyordunuz yoksa? Kafayı mı çekiyordunuz?”

Koluna vurdum. “Hayır... Biz... Öpüşüyorduk.”

Güldü. “Sanki yanlış bir şeymiş gibi söyledin.”

Tırnaklarımı yiyerek omuz silktim. “Yanlış olmalı gibi geliyor. Birisinin beni son öpüşünde böyle hissetmiştim.”

Kafasını salladı ve iç geçirdi. “Çünkü son sefer yanlıştı. Ama bu kez öyle değil. Bu kez doğrudu ve bunu ikiniz de istediniz, değil mi?”

Yavaşça başımı salladım. Gülümsemek için kendimi tuttum ama başaramadım. “Çok güzel bir öpücüktü.”

Doğruldu ve dizlerinin üstüne oturdu. Ellerini bacaklarının üstüne koydu. “Tamam, anlat bakalım nasıl gittiğini. Ne yapıyordunuz? Nasıl başladı?”

Doğrudum ve ahşap yatak başlığına yaslandım. “Bütün bu düello olayının beni oraya götürmek için bir oyun olduğunu söyledi.”

Kahverengi gözlerini devirdi. “Eh yani. Bir şeyler karıştırdıklarını anlamıştım.”

“Sahiden mi?” Kendimi aptal gibi hissetmiştim. “Ben de klasik erkek davranışı diye düşündüm.”

“Yok, orası öyleydi,” diye beni doğruladı. “Rahatla, hepsi eğlence amaçlıydı. Zaten bütün gece seni öpmeye çalıştı.”

Yastığı kucağıma aldım. Olayı zihnimde tekrar tekrar canlandırımdım. “Evet ama dönüşte Kayden biraz soğuk görünmüyor muydu?”

Seth omuz silkti. "Yorgun görünüyordun. Soğuk değil."

Saçımdan lastiği çektim. Saçlarımı dağınık bir topuz haline getirip lastikle tutturdum. "Senin konuştuğun şu adamla ne oldu peki?"

Cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Ekrana parmağıyla vurarak numarayı gösterdi. "Numarasını aldım."

"Senin adına çok sevindim." Yatak başlığına yaslandım. "Onunla görüşecek misin?"

"Belki." Telefonu, yatağın ucundaki masaya koydu ve duvardaki fotoğrafa bakarak yeniden yatağa uzandı. "Tanrım, harika bir geceydi."

Vücudumu kaydardım ve yatağa uzandım. Gözlerimi tavana diktim. "Gerçekten öyleydi."

O an gerçekten böyle hissediyordum.

Gecenin bir yarısı kan ter içinde uyandım. Nerede olduğumu bilmiyordum. Yanımda yatan sıcak bedenden ağır bir soluk alıp verme sesi duyuluyordu. Karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak doğruldum. Battaniyelere sarılmış, hararetle bir şekilde nefes alıp veriyor ve rüyamdan sıyrılmaya çalışıyordum.

"Callie, beni dinle," dedi. "Birilerine bu olayı anlatırsan başın belaya girecek. Canını yakmak zorunda kalacağım."

Minik bedenim titredi. Kaslarım ağrıyordu. Vücudum ve beynim yaralanmıştı. Yatak odamın tavanına bakarken gözyaşlarım süzülüyordu. Ellerim yanlarımda cansız bir şekilde duruyordu. Parmaklarım battaniyeyi kavramıştı.

"Callie, beni anlıyor musun?" Yüzü kızarıyordu. Ses tonu sertti.

Konuşamıyordum. Başım la onayladım. Battaniyeleri daha sıkı tuttum.

Üstümden kalktı, pantolonunun fermuarını çekti. Kapıya doğru giderken parmağını dudağına götürdü. “Bu ikimiz arasında küçük bir sır.”

O kapıdan çıkıp gittikten sonra nefes almaya çalıştım ama akciğerlerim çalışmıyordu. Nefes alamıyordum. Battaniyeden kurtularak yataktan sendeleyerek çıktım ve banyoya koştum. Kafamı klozete doğru eğdim. Midem bomboş kalana kadar içimdeki her şeyi çıkardım. Ama hâlâ kendimi kirli hissediyordum. Kusurlu, bozuk, pis hissediyordum. Bu beni öldürüyordu. İçimi kemiriyordu. Bunu çıkarmam gerekiyordu.

Bundan kurtulmak için çaresiz bir şekilde parmağımı boğazıma soktum. Boğazım kanayana kadar öğürdüm. Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Yerdeki kan lekesini görünce omuzlarım titredi. Hemen dışarıda gülüp saklambaç oynayan çocukların seslerini dinledim.

Tırnaklarımı yanağıma sürterek nefes almaya çalıştım. “Git başımdan. Git başımdan,” diye fısıldadım. Seth gürültülü bir şekilde horluyordu.

Yataktan kalktım ve ayakkabılarımı aramaya başladım. Yüzeye çıkmaya başlayan şeylerden kurtulmam gerekiyordu. Ayakkabılarımı bulamıyordum. İçerisi çok karanlıktı. Saçlarımı yolup çılglık atma dürtüsüyle saçlarımı çekiştirdim.

Sonunda pes ettim ve yalınayak bir şekilde odadan çıktım. Koridor boştu. Koridorun sonuna, banyoya gittim. En sondaki kabine kendimi kilitledim, soğuk fayansın

üstünde diz çöktüm ve kafamı klozete doğru eğip parmağımı boğazıma soktum.

İçimde ne varsa kusunca kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Midem bomboş kalana kadar devam ettim. Kontrolümü tekrar kazanırken sakinleştim.

Kayden

Callie'yle lunaparkta öpüştüğümüzden sonraki sabah, zihnim bir sürü şeyle dolu bir halde uyandım. Yataktan çıktım. Birkaç tişört ve pantolondan oluşan bir çanta hazırladım. Fermuarı kapattım ve çantayı omzuma astım.

Luke yatağında yüzüstü yatıyordu. Omzunu sarstım. Yumruklarını sıkmış bir halde döndü. Yüzüme yumruk atmaya hazırdı. "N'oluyor ya?"

"Hey, senden bir şey isteyeceğim." Şifonyerin üstünden telefonumu ve cüzdanımı aldım.

Sakinleşti. "Ne? O çanta ne?"

"Kamyonetini almam lazım." Çantayı omzumda daha yukarı attım. "Birkaç günlüğüne."

Olayın farkına varamamış bir halde gözlerini kırıştırdı. Komodinin üstünden saatini aldı. "Saat kaç?" Gözlerini ovuşturdu ve bana baktı. "Saat sabahın altısı. Kafayı mı yedin sen?"

"Burdan bir süre için uzaklaşmam gerek," dedim. "Kafamı toplamam lazım."

İç geçirdi. Doğrulup oturdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," dedim. Geri dönmemin saçma olduğunu biliyordum ama tek düşünebildiğim buydu. Bildiğim başka

bir yer yoktu. Burada kalmaksa mücadele edemediğim şeylerle mücadele etmem demekti. Callie daha iyisini hak ediyordu. “Gidip annemi kontrol ederim diye düşündüm. Her şey yolunda mı diye.”

Alnını ovuşturdu ve dağların arkasından yükselen güneşe baktı. “Kamyonu alırsan ben burda tıkılıp kalacağım biliyorsun, değil mi? O zaman ne yapacağım? Bütün haftasonu burda mı kalacağım?”

“Sen de başkasınınkini alırsın.” Anahtarlara bakındım. Gidip masadan aldım.

“Sanırım Seth’den isteyebilirim.” Kaşlarını çatı. “Lanet olsun. Bu önemli olsa iyi olur.”

Karnım kasıldı. “Öyle. Aslında ölüm kalım meselesi diyebilirim.” Başka bir şey söylemeden kapıdan çıktım. Bandajlar tişörtümün altında gizlenmişti ama ben acıyı hissedebiliyordum. Tek hissedebildiğim buydu.

Eve geri dönmekten hoşlanmıyordum ama kampüste kalırsam Callie’nin yakınlarında olacaktım ve bu ikimiz için de sağlıksızdı. Bildiğim tek şeyi yapmıştım. Kafamı toplamayı umarak eve dönmüştüm.

Ama arabayı iki katlı evimize park ettiğimde bütün anılar beynime hücum etti. Yumruklar, dayaklar, bağırışlar, kan. Bunların hepsi tenimin altındaki damarlar ve vücudumdaki yaralar gibi benimle bağlantılıydı. Bu evin içinde yaşanan her şey; sahip olduğum tek şeydi.

Kamyonetin kapısını açma cesaretini bulmam için zaman gerekmişti. Dışarı adım atınca botlarım su birikintisine girdi. Geri yaslanarak ön koltuktan çantamı aldım

ve kapıyı kapattım. Çantanın askısını omzuma atarak kırmızı ve yeşil bitkilerle çevrili patikada yürüdüm. Ağaçlar yapraklarını döküyordu. Komşunun oğlu çimin üstündeki yaprakları tırmıkla temizliyordu.

Babam nefret ettiği için her sene annem birilerine bu yaprakları temizletiyordu. Ölü ve anlamsızlar ayrıca kötü görünüyorlar diyordu babam.

Ön verandanın merdivenlerini çıkarken çocuğa el salladım. Sinekliğin önünde donup kaldım. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Her şey bıraktığım gibiydi. Antre-deki fotoğraflarda veya tırabzanlarda zerre kadar toz yoktu. Yerler cilalanmıştı. Pencereledeki camlar silinmişti. En uzak köşedeki duvarda asılı olan bir aile portresinin yanına gidip incelemeye başladım.

Annem ve babam ortamızda oturuyordu. İki abim ve ben de onların çevresinde ayakta dikiliyorduk. Gülüm-süyor ve mutlu bir aile gibi görünüyorduk. Ama babamdan kaçarken yüzünü masaya çarptığı için Tyler'ın bir dişi eksikti. Babamdan kaçarken çıktığı ağaçtan düşen Dylan'ın bileğinde bir sargı vardı. Fotoğrafta görünmese de yere yanlışlıkla mısır gevreği döktüğüm için yediğim dayak yüzünden kaval kemi-ğimde beyzbol topu büyüklüğünde bir morluk vardı.

Bizim çürüklerimizi niye kimsenin sorgulamadığını merak ettim. Belki de bu yüzden sürekli spor yapıyorduk. Uygun yaşa gelir gelmez futbol, t-ball* gibi sporlara başlı-yorduk. Biraz büyüdüğümüzdeyse basketbol ve Amerikan futboluna yöneliyorduk. Bunlar annemin övünüp durması için iyi bahanelerdi.

* Temelde beyzbola benzeyen ve çocukları beyzbola alıştırmayı amaçlanan bir spor. (ç.n.)

Beynim bu fikri algılayacak kadar büyüdüğünde birilerine söylemeyi düşünmüştüm. Ama korku ve utanç beni durdurmuştu. Ayrıca zaten küçük yaşta kendimi kapatmıştım. O acıdan sonra acı sadece acıydı işte. Alışkındım. Bu, hayatın kolay kısmıydı. Bunun dışında her şey, mutluluk, kahkaha, aşk... İşte bunlar karmaşıktı.

Callie

Seth'le birlikte odama doğru yürürken, "Kayden'ı göreceğim için gerginim," diye itiraf ettim. Bu sabah ikimizin de dersi yoktu. Rahat rahat konuşabilelim diye baş başa kahvaltıya gitmeye karar vermiştik.

Neyseki kapı kolunda kırmızı atkı yoktu ve Violet odada değildi. Ama her yere soda şişeleri bırakmıştı ve masanın üstünde iğrenç görünen bir sandviç vardı.

Violet'in dağınık yatağına bakan Seth, "Sana bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu. "Lütfen her yere dezenfektan sık."

"Öneri kabul edildi." Şifonyerden ekose bir gömlekle kot pantolon aldım. "Koridora çıkar mısın, üstümü değiştireyim?"

Başıyla onaylayarak kapıya doğru gitti. "Ama acele et, açlıktan ölüyorum."

Seth dışarı çıkınca pamuk şekerle karışık sigara kokan tişörtümü çıkardım. Kayden beni öptüğünde hissettiklerimi hatırlayarak kokuyu içime çektim. Sonra tişörtü yatağa attım ve kollarımı ekose gömleğe geçirdim. Kot pantolonumu giydim. Saçımı toplamak için elime bir fırça

aldım ama korkularımı ve Seth'in bu sabah korkularımı def etmemi söyleyişini hatırlayarak duraksadım.

Dün akşamki olaydan sonra Seth'in odasına gidip yatağa girmeden önce bunun bir daha gerçekleşmeyeceğine dair kendime söz verdim. Sabah kalktığımda kendimi daha iyi hissediyordum.

Lastiği çektim ve saçlarımı açtım. Çantamı alırken, "Bunu yapabilirsin," diye mırıldandım. "Biriyle öpüştün. Bu ne ki."

Kapıdan dışarı adım attığımda gülümsüyordum. Ama Seth'in Luke'la konuştuğunu ve her ikisinin de mutsuz görüldüğünü fark edince gülümsemem yok oldu. Luke siyah bir kot pantolon ve siyah dar bir tişört giymişti. Biraz fazla siyah olmuştu ama ona yakışıyordu.

Seth bakışlarımı yakalayınca yüz ifadesi sempati ve şefkatle doldu.

Onlara doğru yürürken kaşlarım çatıldı. "Ne oldu?"

Luke bana dönerken bakışlarında suçlu bir ifade vardı. "Callie, n'aber?"

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Pek bir şey yok. Seth ve ben kahvaltıya gidiyorduk."

"Evet, biz de bundan konuşuyorduk." Luke benden uzaklaşması şartmış gibi koridorda ilerledi. "Seth'den arabasını isteyecektim ama başkasından isteyeyim artık."

"Niye ki? Senin kamyonet nerde?" diye sordum. Koridorun ortasında donup kaldı. Omuzları kaskatı kesildi.

"Kayden alıp başka bir yere götürdü onu." El salladı. "Sonra görüşürüz." Aceleyle uzaklaştı ve üniformalarını giymiş bir grup amigonun arasında gözden kayboldu.

Kafam karışmıştı. Seth'e döndüm. "Bu da neydi?"

Dalgın bir şekilde baktı. Sonra iç geçirdi ve kolunu koluma doladı. "Konuşmamız gerek."

Ayaz ve bulutlu bir sonbahar gününe adım attık. Kampüsün hareketliliği etrafımızı sardı. Sarı ve turuncu yapraklar kuruyan çimlerin üstüne dökülmüştü.

"Neden köpeğimin öldüğünü söylemek üzereymişsin gibi baktığını söyleyecek misin?" diye sordum. Kaldırım taşlarından otoparkın asfalt zeminine geçmiştik.

Arabasına geçmeden önce sola ve sağa baktı. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bunu nasıl algılayacağını bilmiyorum." Kolumu bıraktı ve ikimiz de arabanın farklı yönlerine yöneldik.

Arabaya binip kapıları kapatınca anahtarı kontağa taktı. iPod'undaki çalma listesini inceledi. "Kayden, Luke'un kamyonetini almış." iPod'u gösterge panelindeki yerine koyduğunda bir pop şarkısı çalmaya başladı. "Birkaç günlüğüne eve gitmiş."

Emniyet kemerimi omzumdan geçirdim. "Ee? Sen niye tuhaf davranıyorsun?"

Arabayı geri vitese taktı ve omzunun üstünden bakarak park yerinden geri geri çıktı. "E çünkü sana bir şey söylemedi." Direksiyonu düzeltti ve arabayı yola doğru yönlendirdi. "Bir dakika. Sana söyledi mi gideceğini?"

"Yoo. Ama neden söylesin ki? Birbirimizi nerdeyse hiç tanımıyoruz."

"Callie dün akşam öpüştünüz ve sen onun göğsünü yoklamasına izin verdin."

"Hey! Bunu sır olarak söylemiştim."

Parmaklarını direksiyondan çekti. "Sakin ol. Sadece bunun senin için ne kadar büyük bir adım olduğunu söylemeye çalışıyorum. Önemli bir adım. Bunu başka biriyle yapamazdın."

"Kayden'dan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Ama bu bana her şeyi söylemesini gerektirmez ki. Ben kız arkadaşı filan değilim."

"Ee ne olmuş değilsen?" Seth müziğin sesini kısıtı. "Öylece gideceğine bir şeyler söylemeliydi. Onu görmek isteyeceğini muhtemelen biliyordu. Sen onun en karanlık sırrını biliyorsun, Callie. Bu da birini tanımanın en zor kısmıdır."

Psikoloji 101 dersinden öğrendiklerini söylüyordu. Kollarımı kavuşturdum ve pencereden bakarken yaprakların caddede savrulmasını izledim.

O gün içinde ilerleyen saatlerde odama geldiğimde kafamdakileri dökmek ihtiyacıyla elim ağrıyana kadar yazdım. Ama bunları yalnızca boş bir kâğıda anlatmaya cesaret edebiliyordum. Yazıda suçlamalar yoktu, yargılama, utanç yoktu. Yalnızca özgürlük vardı. Kalem kâğıda değdiğinde ben o an için canlıydım.

Değiştığım gün, bir yara gibi. O hep orada, zihnimde bir anı, her zaman hatırlayacağım, hiçbir zaman silemeyeceğim bir şey. Doğum günü partimden sonraki haftaydı. Kendimi banyoya kilitledim ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca aynaya baktım. Görüntümü seviyordum. Saçlarımın uzunluğunu seviyordum. Örgü için mükemmel uzunluktaydı. Yaşıma göre her zaman küçüktüm ama artık daha küçük

olmak, görünmez olmak istiyordum. Artık var olmak istemiyordum.

Çekmecedен makası aldım. Düşünmeden kahverengi uzun saçlarımı kesmeye başladım. Güzel görünmesi için uğraşmadım bile. Sadece kestim. Bazen gözlerimi kapattım ve hayatımda da yaptığım gibi kaderin devreye girmesine izin verdim.

Her makas darbesinde, “Ne kadar çirkin o kadar iyi,” diye fısıldıyordum.

Kesme işi bittiğinde kendime bakmadım. Geceleri iyi uyuyamıyordum. Gözlerimin altında mor halkalar vardı. Sürekli kusmamın sebep olduğu susuzluktan dudaklarım çatlamıştı. Kendimi çirkin hissediyordum. Bu düşünce yüzümde küçük bir gülümseme oluşturmdu. Çünkü biliyordum. Bir daha kimse bana bakmayacak ve yanıma gelmek istemeyecekti.

Üstümde abimin ceketi ve bulabildiğim en bol pantolonla mutfığa girdiğimde annemin yüzündeki bütün renk çekildi. Babam masada kahvaltı yapıyordu. Kafasını kaldırdı ve gözlerinde dehşetle bana baktı. Abim ve Caleb yüzlerini buruşturarak baktılar.

Abimin gözleri irileşmişti. “Sana ne oldu böyle?” diye sordu.

Cevap vermedim. Gözlerimi kırıştıtararak öylece dikildim ve daha da küçük olabilmeyi diledim.

Annem, “Aman Tanrım, Callie,” diye soludu. Gözleri o kadar iriydi ki mermer benzıyordu. “Ne yaptın sen böyle?”

Omuz silktim ve kapı kolundan çantamı aldım. “Saçımı kestim.”

“Sen... Sen...” Derin bir nefes aldı. “Çok çirkin görünüyorsun, Callie. Yalan söyleyecek değilim. Kendine yazık etmişsin.”

Ona, senin sandığından daha zavallı bir haldeyim demek istiyordum. Ama bana iğrenerek bakmaya devam etti. Sanki var olmamamı diliyor gibiydi. Ben de aynen böyle hissediyordum. Kimseye söyleyemeyeceğimi bilerek her şeyi içime atmıştım. Ona anlatırsam bana daha fazla nefret ve tiksintiyle bakardı.

Bu değişikliğin ilk yıllarında beni anlamaya çalışmıştı. Bu konuda hakkını yiyemezdim. Sorular sormuş, beni birkaç danışmana götürmüştü. Onlar, daha fazla ilgi istediğim için böyle davrandığımı söylemişlerdi. Yaşadığımız yer küçük bir yerdi ve adamın hiçbir şeyden anladığı yoktu. Ben de anlaması için yardım etmeyi denememiştim. İçimde yaşadıklarımı bilmesini istememiştim. O anda, bütün iyi ve masum şeyler bozulmuş ve güneşte kalmış yumurta gibi çürümüştü.

Annem mutlu şeyleri severdi. Haberlerde kötü şeyler görmekten nefret eder, haberleri izlemezdi. Gazete okumaz, dünyadaki acılardan konuşmayı sevmezdi.

“Dünya kötü şeylerle dolu diye bunların benim moralimi bozmasına izin verecek değilim.” Bana her zaman böyle derdi. “Ben mutluluğu hak ediyorum.”

Ben de utancımın beni ele geçirmesine, bitip tüketmesine, binlerce parçaya bölmesine izin vermiştim. Olanların hepsini kendime saklarsam sonsuza kadar içimde kalacak bu kötü, çirkin, çarpık pisliği öğrenmek zorunda kalmazdı. Hak ettiği gibi mutlu hayatını yaşamaya devam ederdi.

Sonunda bana sorular sormaktan vazgeçti ve terapistin dediği gibi herkese ergenlik dönemi sıkıntıları çektiğimi söyledi.

Komşumuz beni bahçedeki cüce şeklindeki biblolarını çalmakla suçlayınca ona benim o kadar kötü bir çocuk olmadığımı söylediğini duydum. Bir gün büyüyüp odama kapanarak, gizli şeyler yazarak, koyu göz kalemleri çekerek ve çuval gibi kıyafetler giyerek geçirdiğim aptal zamanıma dönüp bakacağımı ve bunları yapmamış olmayı dileyeceğimi söylemişti. Yalnız geçen bu zamanlarımdan pişmanlık duyacağımı, bunlardan ders alacağımı ve bir sürü arkadaşı olan ve dünyaya gülümseyen güzel bir kadına dönüşeceğimi söylemişti.

Ama pişmanlık duyduğum ve her zaman duyacağım şey, on ikinci doğum günümde odama girmemdi.

Onuncu Bölüm

Madde 49 Kendine Gerçeği Söyle.

Kayden

İki gündür evdeydim. Ama neredeyse kaçtığım yere dönecek duruma gelmiştim. Babam bana henüz vurmamıştı ama tıpkı çocukluğumdaki gibi ondan korkuyordum.

Mutfağa girdi ve, “O iğrenç kamyoneti niye evin önüne park ettin?” diye sordu. Bugün işi olmamasına rağmen üstünde takım elbise vardı. Önemli biri gibi görünmeyi severdi.

“Çünkü garaj doluydu.” Dolabı açtı ve bir kutu mısır gevreği çıkardı. “Onu ordan çekmen lazım. Her yeri yağ yapmış.”

“Tamam.” Tostumdan küçük bir ısırık aldım. “Bulurum koyacak bir yer.”

Önüme geldi. Donup kaldım. Yeşil gözleri sert, çenesi taş gibiydi. Yüz ifadesi duygusuzdu. “Sanırım bir şeyi unuttun.”

Ekmeği zorla yuttum. “Tamam, efendim, koyacak bir yer bulurum.”

Bir süre daha gözdağı verircesine baktıktan sonra geri çekildi. “Ayrıca gelip şu tezgâhtaki kırıntıları da temizle.”

Kapıya doğru giderken burnumdan nefes aldım. “Tamam, efendim.”

Bulaşık makinesinden bir kâse aldı. Aceleyle dışarı çıktım. Neden ona vuramıyordum ki? Küçükken bunu birkaç kez düşünmüştüm ama yirmi kat daha kötü bir şekilde karşılık vereceğinden korkuyordum. Büyüyüp uzadığımda bir şeyler içimde ölmüştü. Artık umursamıyordum. En sonunda sınırı aşmasını ve her şeyin bitmesini umarak bana vurmasına, beni dövmesine izin verdim.

Bu durum, neredeyse her şeyi bitirmek üzereyken Callie’nin gelip beni kurtardığı geceye kadar böyle sürmüştü.

Telefonum çaldı. Cebimden çıkardım. Ekranda Daisy’nin adı çıkmıştı.

Ön verandanın basamaklarından inerken, “Ne var?” dedim.

Arkadaşlarının yanındayken kullandığı tiz sesiyle, “Hey,” dedi. “Ee bir numaralı erkeğim nasılmış bakalım?”

“İyi.”

“Ne oldu? Benimle görüştüğün için heyecanlanmadın mı?”

“Ben seninle zaten görüştüm,” dedim. “Artık bir çift olmadığımızı açıkça ifade ettiğinde. Ya da Luke bana senin başkasıyla görüştüğünü söylediğinde.”

“Tanrım, bu çocuk bana karşı çok zalim,” diye tersledi. “Sanki ayrılmamızı istiyor gibi. Onunla neden arkadaş olduğunu hiçbir zaman anlamadım. O sana benzemiyor bile.”

Çimleri geçip kamyonete doğru giderken, “Ne istiyorsun, Daisy?” diye geveledim. Tosttan kalan son lokmayı da ağzıma attım.

“Söz verdiğin gibi mezunlar gününe gelmeni istiyorum.”

“O sözü verdiğimde birlikteydik.”

Dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Biliyorum bana kızgınsın. Ama kavalitem yok ve Mzunlar Günü Kraliçesi olmaya aday gösterildim. İsteyeceğim son şey adımlı okuduklarında yalnız olmak.”

“Sana eşlik etmek isteyen bir sürü erkek olacağından eminim.” *Ve tabii pantolonunu çıkarmak isteyen.*

“Ama ben senin eşlik etmeni istiyorum,” diye itiraz etti.

“Lütfen, Kayden. Buna ihtiyacım var.”

Telefon titredi. Çimlerin bittiği yerde durdum ve mesajı görmek için hemen diğer ekrana geçtim.

Callie: İyi olup olmadığını öğrenmek istedim.

Luke eve gitmek zorunda kaldığını söyledi. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Tatlı mesajını okuyunca kafamı salladım. Benim için endişe ediyordu. Daha önce hiç kimse benim için endişe etmemişti.

Toprağa tekme atarak, “Lanet olsun bunu yapamam,” diye mırıldandım. “Seninle olamam.”

Daisy, “Evet, olabilirsin,” dedi. “Tek yapman gereken beni yedide almak.”

Sözlerim ona değildi ama fark etmezdi. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. “Tamam. Seni alacağım. Ama sonra partiye gitmeyeceğim.”

Telefonu kapattık. Midemde iğrenç bir his oluşmuştu. Kamyonetle yola düşünce neredeyse basıp kampüse gidecektim. Ama kafamı eğip ellerimdeki yaralara bakınca, kamyoneti park edecek bir yer bulmaya batıya yöneldim. Sonra eve dönecek ve Daisy’yi baloya götürecektim.

Callie

Seth, “Bugün cumartesi,” dedi. Saçlarına biraz jöle sürdü. “Dışarı gel. Seni burda asla yalnız bırakmam.”

“Sorun değil.” Defterimi bulmaya çalışarak bir yığın kitabı kaldırdım. Açıkçası Kayden mesajıma cevap vermediği için moralim biraz bozuktu. Muhtemelen meşguldü. “Kayden meselesini fazla kafaya takıyorsun.”

Sandalyesini çevirdi ve bilgisayar başına geçti. Facebook sayfasını gözden geçirdi. “Son iki gündür yavru köpek bakışlarıyla bakan ben değildim.”

Kitap yığınını düşürdüm ve ellerimi kalçalarımaya koydum. “Notlarımı nereye koymuştum ben?”

“Odanda bıraktın ya,” dedi. “Hatırlasana şeyde...” Sustu ve bir anda ekranı kapattı. Sonra bana bakmak için sandalyesini çevirdi. Kahverengi gözleri irileşmişti. “Harika bir fikrim var. Neden ikimiz dışarı çıkmıyoruz? Ben Greyson’ı ekebilirim. İzlemek istediğin şu filme gideriz.”

Yatağına yattım. “Asla olmaz. Bu kadar zaman sonraki ilk randevunu mahvetmeyeceğim.”

“Lütfen, Callie. Benimle gel ve eğlen.”

Dirseklerimin üstünde doğruldum. “Neyin var senin? Tuhaf davranıyorsun.”

“Çünkü ben tuhaf biriyim.” Bana bakmadan sandalyeden kalktı ve dolabın kapısını açabilmek için kutuları ayağıyla yana itti. “Bir şey söylemem lazım. Üzülebilirsin ama bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Tamam. Neymiş?”

Dolaptan bir askı aldı ve ceketini çıkardı. “Ne yapalım biliyor musun, çıkalım ve çılgın bir şeyler yapalım.”

Yataktan kalktım ve ayakta durdum. “Seth, lütfen neler olduğunu söyle. Beni endişelendiriyorsun.”

Askıyı asmak için dolaba doğru eğilirken iç geçirdi. “Lütfen bunun gelişimini mahvetmesine izin verme ama Facebook’ta dolaşırken Kayden’in kendini Daisy McMillian ile mezunlar günü dansında etiketlediğini gördüm.”

Canım yanana kadar dilimi ısırdım. “Tamam.”

Ceketinin fermuarını çekti. Masanın üstünden anahatarlarını aldı. “Ee çıkmadan önce üstünü değiştirmek ister misin?”

Çantamı yatağının üstünden aldım. “Sanırım odama gidip ders çalışacağım.”

“Callie ben...”

“Seth, iyiyim merak etme. Şimdi randevuna git ve ikimizin yerine bolca eğlen.”

Beni ikna etmeye çalışmasına izin vermeden odadan çıktım. Kayden konusunda nasıl hissetmem gerekti-

ğini bilmiyordum. Hayatımda bir şeylerin değişeceğini düşünmüştüm. Havadaki olasılıkları sezebildiğimi düşünmüştüm.

Sanırım yanılmıştım.

Kayden

Gecenin bir yarısı üstümde smokin ve elimde çantayla yurttaki odama girdim. Işığı yakınca Luke uyandı, gözlemini kırptırdı ve kafasını salladı.

“Pekâlâ, beni uyandırmayı bırakacağın bir sistem geliştirmemiz lazım.” Smokinime baktı. “O zaman etiket doğrudu yani? Gerçekten onunla gittin mi?”

“Hayır, onu evden aldım. Benzin parasını ödemeye gittiğimde telefonumu alıp kendisi yapmış.”

“Dansa gitmedin mi yani? Ne yaptın ki? Öylesine giyinip hazırlanmak mı istedin?”

Boynumdaki papyonu çıkardım. “Hayır, otoparka kadar gittim ama sonrasında bir aydınlanma yaşadım.”

Luke saate göz attı. “Onlar insanların hayatını değiştiriyor diyorlar.”

Ceketimi çıkardım ve yere attım. “Evet, bu defaki öyle olabilir. Bu konuda eminim çok sevineceksin.”

“Neden?”

“Çünkü bir kısmı Daisy’nin kaşar olduğunu fark etmemle ilgili.”

Sırıttı. “Sonunda. Bayağı bir sürdü yalnız. Jetonun geç düşüyor farkındasındır.”

Yatağa oturarak ayakkabılarımı çıkarmaya başladım.

Aydınlanma olayı aslında basitti. Onu okula götürürken Daisy sürekli manikürcünün tırnaklarını mahvettiğini söyleyip duruyordu. Saçmalamaya devam etti. Ben de onunla ilgili küçük detayları fark etmeye başladım. Konuşurken burnunu nasıl kırıştırdığı veya saçlarının kuruluğu gibi. Sürekli sesini o aptal tona sokuyordu. Bacağıma dokunduğunda elini tutup kucağımdan fırlatmak istedim.

Herkese hakaret etmeye devam etti. Ben de konuyu değiştirmeye çalıştım ve bir espri yaptım. Gülmedi ve bana bir an benimle ne yaptığını merak eder gibi baktı. Ben de onunla ne yaptığımı düşünmeye başladım.

Onu okula bıraktım ve vitesi park konumuna getirdim. “İyi eğlenceler.”

Bakakaldı. “Ne? Sen gelmiyor musun?”

Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle kafamı salladım. “Aslında en baştan burda olmamam gerekiyordu.”

Arabadan inmeden önce beni aklına gelen her şeyle tehdit etti. Eve gittim, çantamı aldım ve kampüse doğru yola çıktım. Omuzlarımdan bir yük kalktığını hissetmiştim.

“Haklısın. Jetonum geç düştü.” Ayakkabılarımı alıp dolaba koydum. “Ben yokken Callie’yi gördün mü? Kamyonetinde bir küpe buldum. Sanırım onun.”

Bir anlığına sessiz kaldı. Sonra yatağında döndü. “Sana Callie’yle ilgili bir şey sormam lazım. Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?”

Omuz silktim. Cevabı gerçekten bilmiyordum. “Güzel ve ilginç biri.” Kafam karışık bir halde tekrar omuz silktim. “Niye bana bu kadar tuhaf bir soru soruyorsun?”

“Bu gece otoparkta Seth’le karşılaştım,” dedi. “Callie’nin senin Daisy’yle mezunlar gününe gittiğini öğrendiğini söyledi.”

Ceketimi aldım ve asmak için dolaba yöneldim. Ama söylediklerinin ne anlama geldiğini anlayınca hareketlerim yavaşladı. “Üzgün olduğunu söyledi mi?”

Luke, “Seth’in kendisinin üzgün olduğu kesindi,” dedi. “Bana on dakika boyunca filan bağırdı.”

Askıların ucunu ceketin kollarından geçirdim. “Gidip onunla konuşmam lazım.” Çantamdan bir tişörtle pijama altı çıkardım. Luke üstümü değiştirirken gizli yaralarımı görmesin diye dolaba doğru yürüdüm.

“Bu konuda bol şans.” Luke esneyerek yatağa çöktü. “Çünkü Seth’in seni bir daha onun yanına yaklaştırmayacağından eminim.”

Bunu duyunca kalbim sıkıştı. Her ne kadar kendime sürekli ondan uzak durmayı tembihlesem de bunun gerçekten olması ihtimalini düşünmek canımı yakmıştı. Hayatımda ilk kez duygularım konusundaki bir gerçeği kabul ediyordum. Evet, Callie’ye karşı bir şeyler hissediyordum. Ama bu duygularla ne yapmam gerektiği konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Ertesi gün erkenden uyandım çünkü gece uyuyamamıştım. Sürekli bilaro salonunda olduğum ve babamın beni dövdüğü o kâbusu görmüştüm. Bu kez Callie onu durduruyordu ve yumruklar tekrar tekrar yüzüme çarpıyordu.

Giyindim ve caddenin karşısındaki dükkândan kahve almaya gittim. Dönüşte kaldırımın sonunda Callie’yi

gördüm. Elinde bir kitap vardı. Bana doğru yürürken bir yandan kitabı okuyordu. Yanından geçen insanlar ve arabalardan bihaberdi. Saçları yana doğru örülmüştü. Birkaç tel yüzünü çevreleyecek şekilde serbest bırakılmıştı. Ceketinin fermuarı yarısına kadar çekilmişti. Dar pantolonu, onun ne kadar kırılgan olduğunu ortaya koyuyordu.

Caddedeki yol gösterici tabelanın yanında durup onu bekledim. Son ana kadar bana bakmadı.

Benimle arasında mesafe bıraktığı gerçeğinden endişe duymamaya çalışarak, “Hey,” dedim. Kahvemden bir yudum alarak ona doğru yavaşça ilerledim. “Ne okuyorsun? Kendini kaptırıp gitmişsin.”

Bana baktı. Kıpırdandım. Kitabı kaldırdı ve kitabın adının yazdığı yere hafifçe vurdu.

“*Sister Carrie*.”

Kaldığı yere parmağını koyarak kitabı indirdi. “Amerikan Edebiyatı dersim için. Ve bu ders bir saat içinde başlıyor. Dün akşam okumam gerekiyordu ama kitabı bulamadım.”

“Anladım.” Sesindeki soğukluk nedeniyle söyleyecek bir şey bulamıyordum.

Başparmağıyla trafik ışığının düğmesine bastı. “Ev ziyaretin güzel geçti mi?”

Konuyu açmasını bekleyerek, “Normaldi,” dedim.

Parmağını çantasının altındaki kola taktı ve omzunda daha yüksek bir yere astı. Önündeki yaya geçidini izliyordu. “Güzel.”

* Theodore Dreiser’in, on sekiz yaşındaki bir köylü kızının büyük şehre taşınması ve yaşadığı olaylar sonrasında aktris oluşunu anlattığı kitap. (ç.n.)

Sessizlik büyüdü. Callie kitabına döndü. Sessiz bir şekilde okurken dudaklarının hareket edişini izledim. Yumuşak ve neredeyse hiç dokunulmamış olduğunu bildiğim dudakları. Onu daha önce neredeyse hiç kimsenin öpmediğini anlamıştım. Bu beni ona daha çok çekiyordu. Bu kişi olmam için bana güvenmişti. Gerçi şu an muhtemelen böyle düşünmüyordu.

“Bence konuşmamız gerek,” dedim. “Sana anlatmak istediğim şeyler var.”

Trafik işaretindeki ışık değişince ona baktı. “Şu an konuşamam. Kahve almam gerek. Ayrıca dersten önce kütüphaneye uğramam lazım.”

Yola adım attı. Kolundan tuttum. “Callie, sana bir açıklama borçluyum.”

Kasları kaskatı kesildi. Önce kolundaki elime sonra bana baktı. “Hayır, değilsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Çıktığımızı filan düşünmemiştim.” Kolumdan kurtuldu ve caddede ilerledi.

Ona yanıldığını, her şeyimi ona borçlu olduğumu söyleyecektim ama sanki benden kaçmaktan daha fazla istediği bir şey yokmuş gibi koşmaya başladı.

On Birinci Bölüm

*Madde 3 Bir Kereliğine Yapman Gerekeni Değil
Canının İstedliğini Yap.*

Callie

Onu görmezden geliyordum. Kendime binlerce kere onun yanlış bir şey yapmadığını söylemiştim ama tarih dersinde Seth'in bana büyük bir memnuniyetle söylediği gibi "dengesizdim". Ayrıca Kayden ile bağlarımı koparma sebebimin onun giderken benim "güvenimin" bir kısmını da götürmesi olduğunu söylemişti.

Çantamı yerden alırken, "Neden havada tırnak işareti yapıp duruyorsun?" diye sordum.

Profesör Jennerly sınıfın ön tarafından bize baktı. Sonra ellerini arkaya kavuşturmuş bir halde sınıfı adımlayarak dersine devam etti.

Seth sıraya doğru eğildi. "Çünkü psikoloji kitabımdan alıntı yapıyorum."

"Psikoloji kitabın benim sorunumdan mı bahsediyor?" Çantamı sıraya koydum ve fermuarını açtım.

“Nokta atışı diyemem. Ama seninkine yakındı.” Kalemin arkasını ağzına aldı. Sandalyesinde doğruldu.

Kitaplarımı çantama koydum. Toparlanmayı bitirdiğimde ders de bitmişti. Merdivenlere yönelmeden önce sınıfın boşalmasını bekledik.

Siyah-beyaz kırçilli saçları ve kalın çerçeveli gözlükleriyle uzun bir adam olan Profesör Jennerly bizi kapının yanında bekliyordu. “Gevezelik edin diye yapmıyoruz bu dersi,” dedi. “Siz ikiniz konuşmak istiyorsanız dersime girmeyin.”

Seth, “Çok özür dileriz,” dedi. Bana bakarak gözlerini devirdi. “Bir daha asla olmayacak.”

Kalabalık koridorda yürüdük. Pencereilerin dışında, uzakta metal rengi futbol sahası uzanıyor ve güneşte parlıyordu.

Seth, “Onu düşünüyor musun?” dedi.

Bakışlarımı pencereden ayırdım ve koridorun yarısını dolduran bir grup erkeğe baktım. “Kimi düşünüyor muyum?”

Kaşlarını çatarak kafasını yana eğdi. “Callie, ya onu unut ya da git konuş. Onu istemeye devam edip görmezden gelemezsin.”

“Onu istemiyorum ki,” diye yalan söyledim. Kaşlarını çatınca iç geçirdim. “Tamam ya tamam. Evet, onu düşünüyorum. Hem de çok. Ama aşacağım. Zaten onu nerdeyse hiç tanımıyorum.”

“Ama yine de ikiniz çok şey paylaştınız,” dedi. Kapıyı açmak için avucunu kapıya dayadı. “Sen onu kurtardın. O senin güvendiğin ilk erkek. İlk gerçek öpücüğünü onunla yaşadın.”

“Ben ilk sana güvendim.” Esinti saçlarımdan süzülürken sakızımı bulmak için çantamı kurcaladım.

“Aynı şey değil.” Kapıyı bırakınca kapı çat diye kapandı. “Ben senin arkadaşınım. Kayden senin için arkadaştan öte.”

“Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.” Sakızı aldım ve bir kısmını yapıştırdığım paketinden çıkardım. “Ona karşı ne hissettiğimi veya bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Aslında bazen hiçbir konuda ne yapması gerektiğini bilmeyen küçük bir kız gibi hissediyorum.”

Tepelerinde güneş parlayan ağaç dallarının yarattığı gölgeye yürürken bana şefkatle baktı. “Belki de yapman gerekeni değil canının istediğini yapman gerekiyordur.”

Bakışlarımda suçlamayla parmağımı ona doğrulttum. “Bunu da listeden aldın.”

Başını arkaya atarak hain bir ifadeyle güldü. Saçları gözünün önünden çekilmişti. “E çünkü bugünün sözü de ondan. Jetonun düşmedi mi?”

Gülerek kafamı salladım. “Kahretsin. Bugün mesajlarımı kontrol etmeyi unutmuşum. Herhalde ordan kaybettim.”

Kolunu omzuma doladı. “Soru şu: Ne yapmak *istiyorsun*? Gerçek anlamda ne istiyorsun?”

Sorduğu soruyu düşünerek bankın önünde durdum ve uzakta görünen stadyuma baktım. “Eğlenmek istiyorum.”

Kayden

“Gerçekten parti havamda değilim.” Tişörtüme biraz parfüm sıktım ve kapağını kapattım. “Kalıp uyusam daha iyi olacak. Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Bunalımda olduğundandır.” Luke şifonyerin çekmece-sini açtı ve gömleklerini kurcalamaya başladı. Sonra uzun kollu bir tanesini seçti. “Hem de konusunu bile açamaya-
yacağım biri yüzünden. Açınca beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyorsun.”

Parmaklarımı saçımda gezdirdim. “Bu koca bir yalan.”

Gözlerini abartılı bir şekilde açarken pantolonunun belinden bir kemer geçirdi. “Yürüsek olur, değil mi? Böylece arabayı kim kullanacak derdi de olmaz.”

“Partinin kampüs içinde üç blok uzaklıkta olduğunun farkındasın, değil mi? Arabayla gitmek zaten saçma.”

“Şu uzaktaki binalardan birinde sanmıştım?”

Mesajlarıma baktım. Sonra yandaki tuşa basarak ekranı kilitledim. “Hayır, burdan birkaç sokak üstte.”

Bilgisayar sandalyesinin arkasında asılı olan ceketini aldı. “Oo, bu daha da iyi oldu.”

Kapıyı kilitleyip çıktık. Vakit geçti. Yıldızlar çıkmıştı. Sokak lambalarının ışıkları binalara vuruyordu. Dar elbiseler ve yüksek topuklar giymiş bir grup kız da bizimle aynı yöne gidiyordu.

Arkalarından yürümeye başladık. En uzun olanın kalçasına bakarken Luke’un beynindeki çarklar dönüyordu. “Bir düello şimdi ne güzel giderdi.”

“Ya da doğrudan gidip kıza asılabilirsin. Bu her zaman işe yarar.”

“Sen yardımcı pilotum olduğun zamanlarda.” Tepkimi ölçerek baktı. “Ne dersin?”

İstemediğim halde omuz silktim. “Seninle birlikte partiye gelirim, ne olacak.”

Gözlerini devirdi. “Tamam. Sen öyle istiyorsan öyle olsun.”

Kızlara yetiştik. Luke kestiği kızla konuşmaya başladı. Sarı kıvrırcık saçlı ve kırmızı elbiseli kısa kız benimle konuşmaya başladı. Ama ben ne dediğinin doğru dürüst farkında değildim. Callie’yle ilgili düşüncelerle meşguldüm. Onunla olmayı seçersem neler yapıyor olabileceğimi düşünüyordum.

Kendi kendime, “Şu an partiye gidiyor olmazdım,” diye mırıldandım. “O kesin.”

Benimle konuşan kız kafası karışmış bir halde gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Çok güzel bir akşam diyorum.” Güldü ama kaşları çatılmıştı. Partinin gerçekleştiği üç katlı apartmanın yakınındaki jakuziden gürültü geliyordu. Herkes içeri girebilsin diye kapıyı açık tuttum.

Luke içeri girerken espri yaptı. Diğer iki kız da onunla birlikte içeri girerken fısıldayıp kıkırdıyordu. Bu durum beni sinirlendirmişti. Kapıyı çalarken içeri girip bunları başımdan savmak için sabırsızlanıyordum.

Partiyi futbol takımından Ben veriyordu. Pek tanımasam da iyi bir çocuktü. Ama çocuk kapıyı açınca en yakın arkadaşımıymışım gibi davrandı.

“Kayden, dostum.” Yumruk çakmak için elini uzattı.

Yumruğumu onunkine vurdum. Kaşlarımı kaldırdım. “Selam, dostum.”

Omzumun üstünden kızlara ve Luke’a baktı. “Misafir getirmişsin.” Sırıttı ve içeri girebilmemiz için yana çekildi.

Apartman bizim yurttan çok daha büyüktü. Müzik çalıyordu ve köşedeki katlanabilir masada poker oynanı-

yordu. Alkol şişeleri, bardaklar, cipsler ve diğer yiyeceklerle birlikte mutfak tezgâhında sıralanmıştı. Kanepelerin arasında insanlar dans ediyordu.

Bakışlarım kahverengi saçları bir tokayla tutturulmuş, siyah bir kot, bağcıklı çizme ve mor askılı tişört giymiş bir kıza kilitlendi. Bir çocukla konuşuyor, gülüyor ve sanki kendini müziğe kaptırmış gibi kalçasını sağa sola sallıyordu.

“Callie.” Kaç kez göz kırparsam kırpayım gerçek gibi gelmiyordu.

“Bir şeyler içmek ister misin?” Partiyeye kadar birlikte yürüdüğüm kız alt dudaklarını ısırarak bana bakarken saçını parmağına dolamıştı.

Kafamı reddedercesine salladım. Dikkatimi tekrar Callie’ye yönelttim. “Belki daha sonra.”

Seth’le dans ediyordu. O da kendini müziğe kaptırmıştı, kalabalıkla birlikte şarkıya eşlik ediyordu. Sonra ellerini havaya kaldırarak güldüler.

Luke yanıma gelerek, “Bunların burda ne işi var?” diye sordu. “Hiç de onların yapacağı bir şeye benzemiyor.”

Seth bizi fark etti ve eğilerek Callie’nin kulağına bir şeyler söyledi. Callie kafasını çevirdi ve bize baktı. Yüzü aydınlandı. İnsanların arasından geçerek bana doğru gelmeye başladı. Seth de arkasındaydı. Bir an için uyuyakaldım da rüya mı görüyorum acaba diye düşündüm. Çünkü beni gördüğü için çok sevinmişe benziyordu.

Yanıma gelince kollarını boynuma doladı. Nefesinde votka kokusu almıştım. “Kayden burdaymış,” dedi. O kadar sıkı sarıldı ki canım yandı.

Elimi beline koyarken soluk alıp verişim hızlandı. “Sarhoş musun sen?”

Gözlerime bakarak geri çekildi ve başıyla onayladı. “Birazcık.”

Seth kalabalığın son üyelerini de geçip sonunda girişte bize ulaştı ve, “Hayır, sarhoş oldu,” diye açıkladı. Gömleğinin kollarını kıvrırdı. “Kafası tam anlamıyla bir milyon.”

Elimi belinden çekmedim. Callie yüzünü göğsüme dayadı. “O kadar çok içmiyor sanıyordum?”

Odanın köşesindeki bir çocuk Seth’in dikkatini çekti. Çocuk çok kısa kestane rengi saçları olan bir kızla konuşuyor ve içkisini yudumluyordu. “Evet, içmiyor ama bu gece içti. Ona biraz göz kulak olabilir misin? Biriyle konuşmam lazım.”

Parmaklarımı belinde gezdirerek başımla onayladım. “Tabii ki.”

Parmağını bana doğrultarak, “Ellerini de kendine sakla,” diye uyardı. “Yarın hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoş. Bu da ona dokunmanın yanlış olduğu anlamına geliyor.”

Kafamı salladım. “Sen beni ne sanıyorsun?”

Bakışlarında yargılamayla omuz silkti. “Hiç bilmiyorum.”

Callie yüzünde neredeyse hiçbir şeyin farkında olmadığını gösteren bir ifadeyle gözlerini kırıpıştırdı. “Kızlar siz kiminle geldiniz?”

Sağımda duran kız bana kötü bir bakış fırlattı ve ellerini kalçalarına koydu.

Bakışlarımı Callie’den ayırmadım. “Hadi mutfağa gidelim de sana biraz su alalım.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Susuzluktan ölüyorum.”

Bakışlarındaki masumiyet ve onu mutfığa götürürken gömleğime sarılışı beni huzursuz etmişti. Şu anda bana güveniyordu. Bense her zaman yaptığım gibi bir çuval inciri berbat etmekten korkuyordum.

Ben de mutfaktaydı ve uzun, kahverengi, kıvrırcık saçları olan, dar bir kotla dekolteli kırmızı tişört giymiş bir kızla konuşuyordu. Bizi görünce yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

Çenesiyle Callie’yi işaret ederek, “Bu kim?” diye sordu.

“Callie Lawrence.” Tezgâhtaki yığından bir plastik bardak almak için kolumu ondan çektim. “Burda okuyor. Babası lisedeki koçumdu.”

Callie bileğimden kurtuldu. Ellerini yana açıp dengesini sağlamaya çalışıyordu. Bardağı doldurmak için musluğa uzandım.

“Demek baban koç?” Ben tezgâha dayanmıştı. Konuştuğu kız da içkisini doldurmak için bara doğru ilerledi.

“Evet, yirmi yıldır filan öyle.” Kelimeleri geveleyerek konuşuyordu.

Ben kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ee sana bir şeyler öğretti mi bari?” Sesindeki alaycı ton hoşuma gitmemişti. “Topu nasıl atacağını veya yakalayacağını gösterdi mi?”

Callie çocuğa gözlerini devirirken elimde bir bardak suyla tekrar yanına döndüm. “E herhalde. Mesela sen karşılayıcısın.” Alaycı bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Bu da demektir ki topları sen yakalıyorsun.”

“Bak sen. Tatlılıktan ölüyorsun.” Ben büyülenmiş gibi bir yüz ifadesiyle ona doğru bir adım attı.

Onu durdurmak için elimi göğsüne koydum. “Dur bakalım. O yasak bölgede.”

Ben özür diler gibi baktı. Suyu Callie’ye verdim. Bir dikişte içti. “Özür dilerim. Birlikte olduğunuzu bilmiyordum.”

Bazı nedenlerle –aslında bu nedenlerden bazıları çok saçmaydı– onu düzeltmedim. Ben mutfaktan çıktı. Callie bardağı ağzından çekti ve dudaklarındaki suyu yaladı. Bu da şu an uygulayamayacağım bazı düşünceleri aklıma getirmişti.

Bardağı bana uzatarak, “Pislik birine benziyor,” dedi.

Bardağı kırıp çöpe attım. “Bu denli sarhoş olduğunda cesur oluyormuşsun.”

Yüzüne baktım. Bakışlarını bana kilitlemiş bir halde alt dudağını ısıırıyordu. “Cesur olmam hoşuna gitti mi? Bu beni istemeni sağlar mı?”

Kahretsin. Kafası gerçekten bir milyondur. “Seni eve götürsek?”

Dengesiz bacaklarla tezgâha doğru gerilerken kafasını reddedercesine salladı. Kenarlara tutunarak tezgâha zıpladı. Otururken kafasını dolaba çarptı. “Bilmek istiyorum.” Kafasını ovuşturdu ve dolaba sanki suç işledin der gibi bir bakış fırlattı. “Ben böyle olduğumda bu beni istemeni sağlıyor mu?”

Seth’in içeri girip beni bu nahoş konuşmadan kurtarmasını umarak omzumun üstünden baktım. “Bilmiyorum, Callie.”

Alt dudağını büktü. “Bunun sebebi beni hiçbir şekilde istememen, değil mi?”

İç geçirerek kollarımı tezgâha dayadım. Böylece iki kolumun arasında kalmıştı. “Hayır, ondan değil. Bana güven. Yarın hatırlamayacağın için bu konuşmayı şu an yapmak istemiyorum ondan.”

Yüzlerimizin arasındaki mesafeyi kapatarak eğildi. “Hatırlayacağım. Söz veriyorum.”

Gülmemek için kendimi tuttum. Ellerimi kalçalarına koyma dürtüme karşı koymak için ellerimi yumruk yaptım. “Pekâlâ, gerçeği mi duymak istiyorsun?” diye sordum. Kafasını ileri geri salladı. “Hayır, bu halinden hoşlanmadım. Ben ayık Callie’yi istiyorum. Sohbet edebildiğim ayık Callie’yi. Büyüleyici derecede tatlı olan Callie’yi.” Yüzümü öne eğdim ve ensesine doğru nefes alıp verdim. Çizgiyi aşmıyor, yalnızca çizgiye dokunuyordum. “Nefesimi hissedince titreyen Callie’yi. Onu öpme ve ona dokunma arzusun beni deli ettiği Callie’yi. Bana bir şeyler hissettiren Callie’yi...” Sustum ve geri çekildim. Bakışlarının yarı yarıya kapalı olduğunu görünce rahatladım. Bu, güvende olduğum anlamına geliyordu.

“Yorgunum.” Kollarını başının üstüne doğru uzatarak esnedi. Bir anlığına çıplak karnını görebilmişim. Dümdüz, minik ve sıkı karnını. “Seth’i bulabilir misin, beni eve götürsün?”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Tamam, olur ama benimle de gelebilirsin. Seni burda yalnız bırakmak istemiyorum.”

Başıyla onayladı ve tezgâhtan indi. Onu dengede tutabilmek için kolumu sırtına doğru uzattım. Evi aradık ama

Seth hiçbir yerde yoktu. Luke'u poker masasında buldum. Oynuyor ve babasının ona öğrettiği gibi konuşuyordu.

"Dostum, Callie'yi eve götürüyorum," dedim. Kartlardan kafasını kaldırıp bana baktı. "Seth'i görürsen söyler misin?"

Başıyla onaylayıp yine önündeki kırmızı ve mavi fişlere baktı. "Tamam dostum, söylerim."

Kapıdan çıkıp sessiz koridorda yürürken Callie yüzünü gömleğime gömdü. Ağırlığını bana verdi. Onu merdivenlerden indirdim ve kapıdan çıkardım. Hava ayazdı. Titredi.

Elimi koluna sürterek, "Ceketin nerde?" diye sordum.

Omuz silkti. Kaldırımında sendeleyince kolumla tuttum. Gözleri neredeyse kapalıydı ve iç geçirip duruyordu. Sonunda pes ettim ve kaldırımın ortasında durdum.

Gözlerini kırıştıtarak baktı. "Ne oldu?"

Onu bıraktım ve yavaş yavaş konuştum çünkü olanları anlamak için çaba gösterdiğini biliyordum. "Seni kucağıma alıp taşıyacağım. Tamam mı?"

Ellerime baktı. Sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. "Tamam."

Temkinli bir şekilde ona doğru adım attım. "Kollarını boynuma dola."

Kollarını göğsümden kaydırıp boynuma dolayarak dediğimi yaptı. Kolumu sırtından geçirirken başını göğsüme dayadı. Dizlerimi büktüm ve diğer kolumu bacaklarının altına koyup onu kaldırdım. Kaldırımında yürümeye başladığımda yüzünü göğsüme gömdü. Acele etmiyordum. Onu taşımak, bana ihtiyacının olması, benim onu korumaya ihtiyaç duymam hoşuma gitmişti.

McIntyre binasına ulaştığımda onu kucağımdan indirmek zorunda kalacağım için panik yapmamaya çalışıyordum. “Callie, kimliğin nerde?” diye sordum. “Ben kendiminkini getirmedim.”

“Cebimde,” diye mırıldandı. Cebine uzandı ama kolu yanına düştü. “Çıkaramayacak kadar yorgunum.”

“Tekrar dene olur mu?” diye yalvardım ama o tepkisizdi.

Zihnimi bütün edepsiz düşüncelerden arındırarak onu göğsüme doğru bastırdım ve elimi cebine sokarak çabucak kartı çıkardım. Kartı kilitten geçirdim. Kapı açıldı. İçeri girdik. Asansörle üst kata çıktım ve odasını buldum. Tam kolumu kapı koluna uzatmıştım ki uyandı ve kolumu tuttu.

“Hayır, açma sakın,” dedi. Kapı koluna bağlanmış kırmızı atkıyı gösterdi. “Bu atkı oda arkadaşım... meşgul demek oluyor.”

Sarhoş da olsa cümlelerin aslını söyleyememesine gülmemek için kendimi zor tuttum. “Seni nereye götürmemi istersin?”

Başını göğsüme bıraktı. “Taşımaya devam etsen? Çok dinlendiriciymiş.”

“Seth’in odasına götürsem?”

Gözkapakları kapandı. Sıcak nefesi gömleğime vuruyordu. “Kendisini getirmen gerek...”

Omuzlarım çöktü. Vücudunu göğsüme bastırdım ve sağımdaki koridora döndüm. Dışarı çıkınca çimlerden geçtim ve kendi yurduma, Downy binasına gidip odama çıktım.

Kulağına, “Callie, kapıyı açarken seni indirmem gerekecek,” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. Dikkatli bir şekilde yere indirdim. Gözkapakları kapalı bir halde duvara yaslandı. Kilide şifreyi girdim ve kapıyı açtım. Işıkları yakarak kapının önüne çıktım ve onu içeri taşıdım. Yatağın üstünde diz çökerek onu nazikçe yatağa yatırdım. O yan tarafa doğru dönerken ben de ayağa kalkıp ne yapacağımı düşündüm. Luke'un yatağında uyuyabilirdim ama odaya geldiğinde bana çok kızardı.

“Sen nerde uyuyacaksın?” Botlarımı bir köşede çıkarırken beni izledi.

“Ben de bunu düşünüyordum.” Tereddüt ederek ona baktım. “Yanına uzansam sorun olur mu?”

Gözleri biraz irileşti. Sonra biraz da tereddüt ederek duvara doğru kaydı. Kendi tarafıma uzandım ve aramızda mesafe bıraktım. Gözleri kapanmıştı.

“Seth'den başka kimseyle aynı yatakta yatmadım,” diye mırıldandı. “Biri yanımda yatarken uyuyamıyorum.”

Yataktan kalkmaya yeltendim. “Sorun değil. Gidip yatacak başka bir yer bulurum.”

Parmakları koluma sarıldı. “Bir yere gitmene gerek yok. Seninle kendimi güvende hissediyorum.”

Duraksadım. “Emin misin?”

“Evet. Sen onun yaptığı her şeyin yokmuş gibi görünmesini sağlıyorsun.”

“Callie, neden bahsediyorsun?”

“Önemli değil.” Esnedi ve ellerini çenesini altına koyup dizlerini kıvrarak bana biraz daha yaklaştı. “Yorgunum.”

Uzanıp alnına düşen saçlarını çekerken elim titriyordu. “Sorun değil. Uyuyabilirsin.”

Kafasını salladı ve saniyeler sonra nefes alıp veriş sesi beni sardı. Hiç düşünmeden uzandım ve alnını hafifçe öptüm. Sabah olduğunda ne halt yiyeceğimi merak ediyordum.

On İkinci Bölüm

*Madde 12 Korktuğun Bir Konuda
Ne Kadar İleri Gidebildiğine Bak.*

Callie

Gözlerimi açtığımda başım ikiye ayrılıyor ve beynim zonk-luyor gibi hissediyordum. Kendi odamda olmadığımı farkındaydım. Yerde her tarafta erkek kıyafetleri vardı. Televizyonun yanındaki bir rafta Play Station duruyordu. Üstümdeki battaniyeler Kayden'in parfümü kokuyordu. Doğrulunca gözlerimi kocaman açtım ve dün gecenin ayrıntılarını hatırlamak için beynimi zorladım. Seth'in bana ne yapmak istediğini sorduğunu ve benim ona eğlenmek istediğini söylediğini hatırlıyordum. Beni dışarı çıkarmıştı ve sarhoş olmuştuk. Bundan sonra her şey çok pusluydu ama ben yıldızlara bakarken birinin beni taşıdığını hatırlar gibiydim.

Sağımdaki kapı gıcırdadı. Kayden elinde iki kahve bardağıyla içeri girdi. İnce kollarını sergileyen siyah, kapü-

şonlu bir gömlek giymişti ve pantolonu kalçalarında düşük bir şekilde duruyordu.

Uyanık olduğumu sonradan fark etti. “Bir an için bütün gün uyuyacaksın sandım.”

Güneş ışığı pencereden süzülüyordu. Yatağın üstünde, duvarda asılı olan saate baktım. “Kahretsin, akşam yemeği vakti gelmiş nerdeyse?” Yemek düşüncesiyle midem kazındı.

Kahveyi uzattı. Memnuniyetle aldım. “Seth latte sevdiğini söyledi.”

Bir yudum alırken başımla onayladım. Tadı mükemmeldi. “Tanrım, başım çatlıyor.”

Kendi bardağını komodinin üstüne koydu. “Çok içtiğinde böyle olur genelde.”

Bardağı yüzümden uzaklaştırdım. “Kayden... Ben... Neler olduğunu hatırlamıyorum.”

Yatağın üstüne, yanıma oturdu. Ağırılığıyla yatak çöktü. “Ben gecenin yalnızca yarısına şahit olma şerefine eriştim ama Seth senin çok votka içtiğini söyledi. Ben’in partisinde karşılaştığımızda kafan bir milyondur.”

İrkildim. “Tuhaf bir şeyler yaptım mı?”

“Pek değil. Seth’in izini kaybettiğim ve kapıda kırmızı bir atkı asılı olduğu için burda uyumak zorunda kaldın.”

“Sen nerde uyudun?”

Gerildi. Suçlu görünüyordu. “Senin yanında.”

Dudaklarımdan kahvenin köpüğünü sildim ve pencereden berrak mavi gökyüzüne baktım. “Yanlış hatırlamıyorsam beni taşımak zorunda kaldın?”

Başıyla onayladı. “Ayakta zor duruyordun. Halimden şikâyetçi değildim.”

Battaniyeyi üstümden çektim ve ayağımı yatağın kenarına doğru uzattım. “Gidip bir duş alıp bir şeyler yemem lazım. Ama sanki içimde ne varsa çıkacakmış gibi hissediyorum.”

Bir elini bacağıma koydu ve parmaklarını dizime doladı. “Aslında benimle bir yere gelmeni isteyeceğim. Sana söylemem gereken önemli bir şey var... O gece bilardo salonunda olanlarla ilgili.” Bakışları yoğundu. Sesi sertti.

“Tamam,” dedim. “Şimdi olması şart mı? Önce duş almam mümkün mü? Kendimi leş gibi hissediyorum.”

Güldü. “Duş alabilirsin. Seni dışarda banklarda bekleyeceğim.”

Aniden ona sarılma dürtüsü hissetmiştim. Ayağa kalktım. “Tamamdır, oyalanmam.” Kapıya yöneldim ama kapı koluna uzanacakken duraksadım. “Kayden, dün bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim.”

“O kadar önemli bir şey değil.” Durakladı. “Ödeşebilmemiz için bundan daha fazla gece lazım.”

Kayden

Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım. Yatakta yatarak Callie’nin soluk alıp verişini dinlemiş ve kendi soluk alıp verişimi ona uydurmaya çalışmıştım. Bir kısmım onun hep böyle uyumasını istiyordu. Böylece ben de yanında uzanmaya devam edebilirdim.

Güneş dağların üstünde kendini göstermeye başlayınca ona gerçeği söylemenin zamanının geldiğini düşündüm. Nasıl bir şeye bulaştığını bilmesi gerekiyordu. Sonra beni

isteyip istemediğine karar verebilirdi. Çünkü ben ondan uzak duramıyordum.

Birlikte ilk kez çıktığımız dağa doğru yol alırken çok gergindim. Kamyoneti ağaçların oraya park ettim. Kamyonetten indik. Mavi gökyüzünün altında yürümeye başladık.

Daha önce çıktığımız tepenin zirvesine bakarak, “Oraya gerçekten tekrar tırmanacak mıyız?” diye sordu. Saçları sırtına yayılmıştı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Yolun kenarındaki bir kayaya çıktım ve manzaraya baktım. “Bugün sakinmiş.” Oturdum ve yanıma işaret ettim. “Gelip yanıma otursana.”

Bana doğru geldi. Onu yukarı çekmek için elimi uzattım. Yanıma oturdu, ellerine yaslandı ve önümüzdeki tepeleri seyretti. Bir an, bütün her şeyi hissederek gözlerimi kapattım. Ona söyledigimde ak mı kara mı belli olacaktı.

Vazgeçmeden önce, “Babamın beni dövdüğü ve senin birden ortaya çıktığın akşam,” diye başladım. “Bana vurduğu ilk sefer değildi.”

Şaşırmamıştı. “Sana kaç kez vurdu?”

Bir yaprağın önümüzde süzülmesini izledim. Engin arazide bir aşağı bir yukarı uçuyordu. “Bilmiyorum. Yedi yaşında filan saymayı bıraktım.”

Hiddetli bir şekilde nefes aldı. Bana bakabilmek için kafasını eğdi. “Küçükken de mi vuruyordu?”

Önemi yokmuş gibi omuz silktim. “Bu onun huyuydu, anladın mı? Daha çok sarhoşken yapardı ama ayıkken de

yaptığı oldu. Davranışlarımızı beğenmiyordu. Bize ceza verip duruyor, bağırıyor ve vuruyordu.”

Gökyüzündeki bulutlara bakarken uzun bir süre sessiz kaldı. “O gece onu bu kadar kızdıracak ne yapmıştın?”

“Elimi incitmişim.” Parmaklarımı esnettim. Bunu bilerek yaptığımı söylememiştim. Buna daha hazır değildim. “Bunun benim futbol kariyerimi etkileyeceğinden korktu.”

Tekrar sessiz kaldı. “Niye bu konuda hiçbir şey yapmadın? Birine söylemedin? Mücadele etmedin?”

İşte o soru. İşte beklediğim soru. Durumun ne kadar berbat olduğunun farkına varıyordu. “Bilmiyorum. Sanırım ilk başta neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Bu konuda bir şey yapabilecek kadar büyüdüğümdeyse umursamadım. İçimde bir şeyler ölmüş gibiydi.” Omuz silktim. Kendimi ona bakmaya zorlayarak tekrar omuz silktim.

Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Ama bakışlarında yargılama yoktu. “Sana vurmasını umursamadın mı?”

Gözlerimi kapattım ve soğuk havayı içime çektim. “Sana söylemek istediğim de bu. Ben duygular konusunda iyi değilimdir. Muhtemelen duygusal olarak bomboş olacağım ve bir sürü saçma şey yapacağım. Benden uzak durman gerek.”

Bir an sessizlik oldu. Herhalde gitmiştir diye düşünerek gözlerimi açtım. Ama beni izliyordu. Nefes alıp verişiyile göğsü yükselip alçalıyordu. Bana baktı. Sonra kıpırdandı, bana doğru yaklaştı. Gerildim. Dizlerini kaldırdı, bacaklarını kucağıma koydu. Kollarını boynuma doladı ve başını

omzuma dayadı. Bana sıkıca sarıldı. Gözlerim irileşti. Ellerimi ondan uzak tutmaya çalışırken bütün bedenim kasıldı. Ne yapacağımı ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Bir süre sonra sıcaklığı ve kokusu beni sardı. Ellerimi beline koydum. Gözlerimi kapatarak sahip olduğum her şeyle ona sarıldım.

Callie

Size sırlarını anlatacak kadar güvenen kişilere güvenmeniz kolaylaşıyor. Onlar size kalplerini açıyorlar. Karşılığında sizin de onlara kalbinizi açmanız gerek.

Kayden bana kalbini açtı. Ben de ona açılmak istedim ama yapamadım. Yapmak istedim ama yapamadım. Kayden'i o kadar çok istiyorum ki kendimle ne yapacağımı bilemiyorum.

Onu istiyorum. İstiyorum. İstiyorum.

Ne kadar yazarsam yazayım hâlâ gerçek gibi gelmiyor. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor çünkü bunların gerçekleşeceğine hiçbir zaman inanmamıştım.

Kapı çalındı. Yataktan kalkıp kapıyı açmaya gittim. Kayden kolunun altına sıkıştırdığı futbol topuyla kapının önünde dikiliyordu. Ama üstünde üniforma değil, güzel bir kot pantolon ve gri tişört vardı. Saçları taktığı beyzbol şapkasının altından çıkmıştı.

“Senden bir şey isteyeceğim.” Bana babasından bahse-delî birkaç hafta oluyordu. O zamandan beri arkadaşça sık sık görüşmüştük. Ama bu akşam bakışlarında farklı, daha parlak bir şey vardı.

“Tamam...” Geri çekilerek onu içeri davet ettim. Bakışları yatağımın üstündeki açık deftere kaydı. Hemen atıldım ve defteri yastığımın altına koydum.

“Bu o günlük mü?” Topu diğer kolunun altına geçirirken sırtıttı.

“Bunu görmemiş gibi davranabilir misin?” Ellerimi öne uzattım ve üst üste koydum. “Lütfen ama lütfen?”

Gülümsedi. “Orda benimle ilgili şeyler de yazıyor mu?”

Yanaklarıma akın eden kanı gizlemek için gözümü kaşıyormuş gibi yaptım. “Hayır.”

“Callie, kızardın,” diye alay etti. Elimi yüzümden çekmek için bana doğru bir adım attı. “Saklama bunu. Bence çok sevimli.”

Gözlerimi devirdim. Bu daha çok kendimeydi çünkü yorumu yanaklarımı daha da kızartmıştı. “Ne isteyecektin?”

“Gelip antrenman yapmama yardım etmen lazım.” Her şeyi inceleyerek odada dolaştı. Bir yandan da elindeki topa oynuyordu. “Luke bir haftadır görüştüğü şu kızla meşgul. Bana yardım edemeyecek.”

“Yardım edebilirim,” dedim. “Ama antrenmana uygun giyinmemiş gibisin.”

“Pek de antrenman denemez.” Bana döndü. “Sadece atış çalışacağız.”

Yapılı vücuduna bakarak, “Ve bu konuda sana yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“O akşam mağazada gördüm seni. Yetenekliden de ötesin. Ayrıca o partide Ben’e futbol bilginin muhteşemliğiyle hava atıp duruyordun.”

“Hava filan atmadım. Attım mı?”

Başıyla onayladı. “Attın.”

O partide başka neler söylediğimi merak etmiştim. Bazen ona, benden sakladığı bir şeyler söylediğimi hissediyordum.

“Tamam.” Masanın üstünden anahtarlarımı aldım ve Converse’lerimi giydim. “Elimden geleni yapacağım.”

Kapıya doğru dönerken güldü. O da benim gibi öpüştüğümüz geceyi düşünüyor mu diye merak ettim.

Stadyuma vardığımızda ışıklar yeşil sahayı aydınlatıyordu. Tribünler boştu. Bir tek çöp bidonlarını boşaltan hademe vardı.

Sahanın ortasına yürüdük. Bütün tribünlere bakarak olduğum yerde döndüm. Çevremdeki devasa boyutlu şeyler yüzünden kendimi minicik hissetmiştim. Gökyüzü karanlıktı, yıldızlar çıkmıştı ve ay bütün olarak kendini göstermişti.

Ben ceketimi çıkarırken Kayden topu havaya atıp tutuyordu. “Mağazadaki günden beri senin tekrar atış yapmanı merakla bekliyorum. Şans eseri miydi acaba diyorum.”

Ellerimi kalçalarıma koydum ve ona doğru baktım. “Bu hakaretler nerden çıktı?”

“Sana gaz vermeye çalışıyorum.” Elinde topla geri geri koşmaya başladı. “Bu daha iyi oynamanı sağlayacak.” Topu bana fırlattı. Deri avucuma değince irkildim.

“Oo çok acıttı.” Bileğimi tutarak canım yanmış gibi yaptım.

Kolları yanına düştü ve bana doğru yürümeye başladı. “Callie, ben çok...”

Kolumu uzattım ve elimden geldiği kadar sert şekilde ona attım. Koştı ve tam zamanında zıplayarak topu yakaladı.

Ayakları tekrar yere basınca kafasını salladı. “Hile yapıyorsun.”

Omuz silktim. İnkâr etmedim. “Bana böyle öğrettiler. Babam oyunları çok ciddiye alır.”

“Bilmem mi. Hata yaptığım zaman beni kaç kez azarladı haberin var mı? Ama bu iyi bir şey tabii.” Topu yan tarafıma attı. Yakalamak için çevik hareket etmem gerekmişti. “Hep tetikte durmamı sağladı ve beni teşvik etti. O olmasaydı muhtemelen bu bursu alamazdım.”

Topu ellerime aldım. “Kabalık etmek istemiyorum ama burs almasaydın ailen okul parasını ödemez miydi?”

Yutkunarak, “Babam ödemezdi,” dedi. “Bize her zaman o evden kendi çabalarımızla çıkacağımızı, başaramazsak da orda kalacağımızı söylerdi. Orda kalmak istemedim.” Konuşmak için ağzımı açacaktım ki ellerini çırpıttı ve önüne doğru uzattı. “Hadi, buraya at.”

Topu ona attım. Sırtarak kolayca yakaladı. “Tamam. Bu sefer ben sana atacağım ve sonra seni yakalamaya çalışacağım.”

Gözlerim irileşti. Ağzım bir karış açıldı. “Ciddi misin?”

Topu havada yukarı fırlattı. “Futbol konusunda şaka yapmam. İleri koş bakalım. Bu sana beni geçmen için avantaj sağlar.”

Sahada ilerledim. Hâlâ gerçekten beni yakalayıp yere devireceğinden şüpheliydim. Sayı çizgisine iyice yaklaştığımda durdum ve ona baktım. “Gerçekten beni yere

mi devireceksin? Yoksa daha iyi oynamam için mi yapıyorsun?”

Aramızda biraz mesafe vardı ama yüz ifadesindeki aldaticılık barizdi. “Güven bana, şaka yapmıyorum. Aslında bugünü iple çekiyordum diyebilirim.”

Sesindeki sertlik kalp atışlarımı hızlandırdı. “Tamam. At bakalım topu. Ama ben kazanacağım.”

Bir an şaşırdı. Ayakları hızlandı. Geri çekildi. Kollarını ileri savurdu. Top havada bana doğru dönmeye başladı. Ellerim havada koşarken ayaklarım hızlı hareket ediyordu. Son anda biraz zıpladım ve topu havada yakaladım. Ayağım yere bastığında hâlâ tereddüt ediyordum. Beni yakalayıp yakalamayacağından emin değildim.

Dengemi bulur bulmaz bana doğru koştu. Koştu derken *depar attı* demek mümkündü. Parmakuçlarımda döndüm ve koşmaya başladım. Neyseki sayı çizgisine yakındım. Yoksa benim minik bacaklarımın onun uzun bacaklarını geçebilmesinin imkânı yoktu.

Beni yakalamaya çalışırken gülüyordu. Ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Gözlerim en sondaki sarı direklere ve geçmem gereken beyaz çizgiye odaklanmıştı. Ayağım çizgiyi geçince kollarım havada bir şekilde ona döndüm.

Kayden hızını yavaşlattı. Kafasını salladı. “Pekâlâ, seni küçümsemiş ve en baştan biraz fazla avantaj vermiş olabilirim.”

Sırtarak topu yere attım. “Erkekler sayı yaptığında ne yapıyordu ya?” Derin derin düşünüyormuş gibi yaparak parmağımı çeneme koydum. “A, evet.” Geri adım attım. Ellerimi önümde sallayarak küçük bir dans hareketi yaptım.

Güldü. Gülünce gözlerinin kenarları kırışıyordu. “Vay, içinde kendini beğenmiş bir taraf varmış meğer.”

Topu aldım, boş elimle sarı direğe tutundum. Etrafında dönmeye başladım. Kendimi canlı ve hafif hissediyordum. Bir an için gözlerimi kapattım ve serin meltemin yanaklarımda gezinmesine izin verdim. Anı yaşıyordum. Gözlerimi açtığımda Kayden ellerini cebine sokmuş bir halde ağır adımlarla bana doğru geliyordu.

Yavaşladım. Hâlâ direğe tutunarak arayı kapatışını seyrettim. Hiçbir şey söylemiyordu. Karmaşa ve yoğunluk barındıran gözleri bana odaklanmıştı. Bana ulaşınca direğe yaslandım. Ondan fışkıran arzu karşısında soluk alıp verişimi düzenli tutmak için çaba gösteriyordum.

Elimden topu aldı ve omzunun üstünden sahanın dışına fırlattı. “Şu aptal şeyden kurtulalım.”

Düzensiz bir sesle, “Beni buraya bu yüzden getirmiştin hani?” dedim. O dudaklarını yalarken bakışlarımı dudaklarından ayıramıyordum. “Antrenman yapmana yardım etmem için?”

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Şapkanın güneşliği arkaya gelsin diye ters çevirdi. Bana doğru eğildi. Sırtım direğe dayanıyordu. Dudakları benimkilerin üstüne gelip bekledi. Elini başımın üstüne, direğe dayadı ve beni öptü.

Öpüşme dudaklarımızın yumuşak, hafif bir şekilde sürtünmesiyle başladı. Sonra diğer eli de direği kavradı ve vücudunu benimkine bastırdı. Bacaklarımız birbirine dolandı, göğüslerimiz birbirine çarptı. Dilinin ucunu

dudaklarımda gezdirdi. Ağzımı açtım ve dilini ağzıma sokmasına izin verdim.

Boğazımdan hırıltılı bir ses çıktı. Önce utandım ama bu ses onu daha da cesaretlendirmişe benziyordu. Birbirine dolanan dillerimizden arzu ve sıcaklık yayılıyordu. Ellerinden biri tişörtümün hemen altını, belimi kavradı. Sinirlerim karmakarışık oldu.

Diğer elini vücudumun yan tarafında gezdirdi. Başparmağı kaburgalarımın izini sürüyordu. Sonra elini kalçama götürdü. Parmaklarının tutuşunu sıkılaştırarak beni kaldırdı. Nefes nefese bir halde bacaklarımı mengene gibi sımsıkı beline doladım.

Başım dönüyordu. Korkuyordum. Ama ondan değil. Onun yaptığı her şeyden korkuyordum. Bunu istiyor muydum? Cevabım evetti. İstiyordum. Hem de çok istiyordum.

Parmaklarını tişörtümün altına kaydırıp parmak uçlarını karnımda gezdirirken vücudumun kaygılı bir şekilde titrediğini duymamasını umdum. Alt dudağımı ısırınca kendimi tutamayıp inledim.

Yüzlerimizin arasında az bir mesafe bırakacak şekilde geri çekildi. Gözbebekleri sahanın ışıkları altında büyük ve parlaktı. Düzensiz nefesi yanağıma vuruyordu.

“Callie, ben...” Duraksadı. Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Seni zorlamak istemiyorum.”

Tecrübesizliğimi yüzümden okuyor gibiydi. Utancımı saklamaya çalışarak dudağımı ısırdım. “Sorun değil.”

Tereddüt etti. “Emin... Emin misin?”

Kafamı hızlıca salladım. “Evet.”

Daha fazla tereddüt etmeden dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücüğünün vücudumda sebep olduğu ateşle soluk verdim. Dilini tekrar ağzıma soktu. Eli tişörtümün altındaydı. Avucu karnıma dokunuyordu. Bu hayatımın en korkutucu ama bir yandan da en harika deneyimiydi. Bunu asla unutmak istemiyordum.

Hızlı hızlı soluk alıp verirken bir cesaretle ben de ellerimi onun tişörtünün altına soktum. Ellerim pürüzlü yara izleri bulunan şekilli karın kaslarında gezinirken irkildi.

Ellerimi tişörtünün altından çıkarmamı isteyeceğini düşünüp üzüldüm ama bunun yerine onun elleri yukarı, sutyenimin kopçasına doğru ilerledi. Dudaklarımız ayrıldı. Ağzımın kenarına, çeneme, nabzımın attığı boynuma öpücükler kondurdu. Elleri sutyenimin üstünden göğüslerimde gezinmeye başlayınca başım kontrolsüzce yana düştü. Derin bir nefes alarak kâbusun beni bulmasını bekledim ama tüm düşünebildiğim vücudumu daha fazla keşfetmeseydi. Güvendiğim, izin verdiğim biri tarafından dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum.

Parmakları sutyenimin içinde hareket etmeye başladı. Parmağı göğüs ucuma deyince içim titredi. Ateş vücudumu sardı. İçimdeki her şeyle birlikte ona tutunarak vücudunun yanlarını kavradım. O benim yaralarımı hissederken ben de onun yaralarına dokunuyordum.

Boynumun bittiği yeri emince vücudum ona doğru büküldü. İnleyerek, “Callie,” diye fısıldadı. “Durmamı istiyorsan söylemen yeter.”

Durmasını istemiyordum. Hiçbir zaman durmasını istemiyordum. Harika bir duyguydu. “İstemiyorum...”

Sağır edici bir tık sesi duyuldu. Saniyeler içinde sahanın bütün ışıkları kapandı ve karanlık bizi sardı. Donup kaldım. Ağzını boynumdan çeken Kayden'a tutundum.

Parmaklarımın ona tutunduğu yerde göğsünün yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Bir anlığına sessiz kaldık.

Sonra Kayden gülmeye başladı.

Başımı çevirip gözlerimi kısarak baktım. "Bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadım.

Kafasını salladı. "Bekle."

Elini göğsümden çekti. Beni yere indireceğini düşündüm ama kollarını belimin altına doladı ve ağırlığımı taşıyabilmek için parmaklarını birbirine kenetledi. Beni taşıyarak karanlıkta yürüdü. Ben de belinin etrafına doladığım bacaklarımı iyice sıktım. Yüzünü görebilmek istiyordum. Böylece ne düşündüğünü anlayabilecektim.

Ayakları çimlerin üzerinde hareket ediyordu. Sonra betona geçti. Saniyeler sonra bir tünelden geçmiş ve bir otoparka ulaşmıştık. Otopark arka sıradaki birkaç araba haricinde boştu ve elektrik direkleri tarafından aydınlanıyordu.

Parlaklık gözlerimi aldı. "Neden kapandı ışıklar?"

Omuz silkerken zümrüt gözleri parladı. "Kazara mı oldu, yoksa bizi sahadan çıkarmak için bilerek mi yaptılar merak ediyorum."

Ellerimi boynunun arkasında birleştirmek için kollarımı ayarladım. "Orda oynamaman mı gerekiyordu?"

"Teknik olarak evet." Gülümsemesi genişledi. Sanki anın tadını çıkarıyor gibiydi. "Ama yaptığım için çok memnunum."

Başımı omuzlarına dayadım ve kokusunu içime çektim.

Bir süre sessiz kaldı. Sonunda ona bakmak için geriye doğru eğildim. Bir şey kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. Sonra beni yere bıraktı ve parmaklarını parmaklarıma doladı.

“Rüzgâr bizi nereye götürecek görelim mi?” diye sordu.

Elindeki elime baktım. Sonra bakışlarımı ona çevirdim.
“İyi fikir.”

On Üçüncü Bölüm

Madde 9 Yağmurda Dans Et.

Madde 13 Anı Yaşa.

Madde 17 Kendin Ol.

Kayden

Kabul ediyorum. Her şeyi planlamıştım ve işler olmasını umduğum gibi gitmişti. Callie'ye babamdan bahsettiğimden beri arkadaş olarak yakınlaşıyorduk. Bu iyi bir şeydi. Tabii ondan fazlasıyla etkilendiğim kısım hariç. Bu ise kütüphanedeki yoğun bir anım sırasında farkına vardığım bir şeydi.

Kütüphanedeki o gün İngilizce sınavına çalışmam için bana yardımcı oluyordu. Gelirken üstünde ceket vardı. Notlarından bazılarını okurken ceketini çıkardı. Ceketinin içinde beyaz bir tişört vardı. Tişörtünden sırtının hatları belli oluyordu. Meme uçları kumaştan kendini belli ediyordu. Muhtemelen farkında değildi çünkü Callie böyle şeyleri kasten yapacak türde bir kız değildi. Hatta bunu ona söylesem yanakları kızarmış bir halde kaçardı.

Callie bana şaşkın bir şekilde bakarak, “Kayden?” diye sordu. “Dinliyor musun? Aklın başka yerde gibi görünüyor.”

Kolumu masaya dayamış bir halde sandalyeme yaslanmıştım. Ağzımdaki kalemimin ucunu ısıırıyordum. “Evet, biraz öyleydi.”

Yorgun bir şekilde iç geçirdi. “Tekrar okumamı ister misin?”

Pek de dikkat etmeyerek başımla onayladım. “Olur.”

Kitabı okumaya başladı. Benim aklım yine çok farklı düşüncelere kaydı. Bütün vücuduna dokunmak veya içine girerken altımda inlemesine sebep olmak nasıl olur acaba gibi düşünceler. Denesem izin verir miydi merak ettim. Arkadaş olayı işe yarıyor gibi görünüyordu. Beni güldürüyor, gülümsetiyordu. Eğleniyordum. Kötü düşünceler ve problemler uzun zamandır olduklarından daha fazla kontrol altındaydı artık.

Her şeyi akışına bırakmışım gibi görünüyordu ama kitabı okurken dudaklarını izledikçe o dudakları ısırma isteğim artıyordu.

Bakışlarını kitaptan ayırdı. Kızgın görünmeye çalışıyordu. “Beni dinlemiyorsun, değil mi?”

Kendimi tutamayıp sıırıttım ve başımı salladım. “Pek dinliyorum diyemem. Kusura bakma. Dikkatim dağıldı.”

Kuşkulu bir şekilde, “Neden dağıldı?” diye sordu. “Bu konuda konuşmak ister misin?”

Gülmemek ve zihnimde dolaşan capcanlı görüntüleri en ince ayrıntısına kadar kulağına fısıldamamak için kendimi sıkmam gerekti. “Hayır, sorun yok. Bana güven. Dinlemek istemeyeceğinden eminim.”

Neden bu kadar mutlu olduğumu çözmeye çalışırken alını kırıştı. “Ara verelim mi, ister misin?”

“Yoo, sen okumaya devam et. Ses tonun hoşuma gidiyor.”

Gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısırıldı. Bu, az daha çizgiyi aşmama sebep olacaktı. Sevimli futbol planımı uygulamaya koyabilmek için onunla biraz daha zaman geçirmem gerektiğine karar verdim.

Sahada ışıklar kapandıktan sonra odama döndük. Benimle gelmeyi böyle hevesle kabul etmesine şaşırıyordum. Odaya giderken duygular bana fazla gelince neredeyse vazgeçip geri dönecektim.

İki yatağın arasındaki küçük alanda gezindi. Eşyalarına baktı. Bir DVD’yi eline aldı, arkasını okudu. “Bütün maçlarını kayıt mı ettin?”

Şapkamı çıkarıp yatağa atarken yüzümü buruşturdum. “Hayır, babam yaptı o işi. Maçtan sonra izletmeyi severdi, böylece yanlış yaptığım her şeyi ortaya dökebilirdi.”

DVD’yi bıraktı ve bana döndü. “Üzüldüm.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, “Hayır, üzülen benim,” dedim. “Bu konuları seninle konuştuğum için.”

Bana doğru yaklaşırken bakışları bana kilitlendi. “Ben, benimle konuşmanı istiyorum zaten. Cevapları duymak istemesem sana soru sormam. Sadece o gece gördüğüm şeyi unutmuyorum. Unutabileceğimi de sanmıyorum.”

Sarhoş olduğu geceyi ve ona bir şey yapan birinden bahsedişini hatırladım. “İstersen sen de bana anlatabilirsin. Ben de harika bir dinleyiciyim.”

Yüzünü pencereye döndü. Göğsü kalkıp iniyordu. “Biliyor musun, burasının bizim ordan daha sıcak olmasına şaşırdım.”

Bir şeyler saklıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapattım. Omuzları kasıldı. Israr etmek için ağzımı açacaktım ki kafasını çevirdi ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle baktı. Sanki çok korkmuş gibiydi. Ben daha ne yaptığını bile anlayamadan yaslanıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Tişörtümün ucunu yakalayıp ona karşılık vermemi beklerken vücudu titriyordu.

Bu gece daha ileri gitmeyi planlamamıştım ama dudakları galip gelmişti. Hiç düşünmeden ağzımı açtım ve dilimi ağzına soktum. Dilim onunkini yiyip bitiriyordu.

“Aman Tanrım,” diye inledi. Ellerimi beline koydum ve onu daha yanıma çektim. Dudaklarımı onunkilerin üstünde gezdiriyordum. Her miliminin, her noktasının tadını çıkarıyor, ezberliyordum.

Birden bu yoğun öpüşme umutsuzluğa dönüştü. Bizi döndürdüm ve yatağa doğru yönelttim. Bacaklarımız birbirine geçmişti. Yatağın üstüne düşerken ellerim onu yakaladı. Onu sırtüstü yatırdım. Ben de ağırlığımı kollarıma vermiştim ama sıcaklığını hissedebileceğim ve her nefes alıp verişinde göğsü benimkine değecek kadar yakınlık sağlamıştım.

Biraz açıldım ve ellerimle vücudunu keşfetmeye başladım. Karnının yumuşak tenine, kaburgalarına, göğüslerim alt kısmına dokundum. Ne yaptığımın farkına bile varamadan yine elimi sutyeninin içine sokmuştum. Parmakla göğüs ucunu okşadım. Nefes aldı ve bacaklarını

belime doladı. Harika bir histi. Çok çok harika bir histi. Durmam gerekiyordu, yoksa parçalara ayrılabilirdim.

Yana dönmeye çalıştım ama vücudu bana uydu ve bacakları kalçamda kenetlendi. Kasıklarım bacak arasına baskı yapıyordu. Parmaklarımı beline saplarken bedeni öne doğru eğildi. Kasıklarına sürtünmeye başladı. Başı arkaya düştü. Berrak gözleri açıldı ve vücudu titremeye başladı.

Kahretsin. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Bacağımı hareket ettirmeye başladım ve dudaklarını dişlerimin arasına almak için eğildim. Göğsünü elimle kavrarken dudağını hafifçe ısırdım. Omuzlarıma tutundu. Bütün bedeni titriyordu.

Dursa mıydım? Daha önce bu noktaya hiç gelmediği belliydi. Hazır olmadığı bir aşamaya gelmek için onu zorlayan kişi olmak istemiyordum.

“Callie,” dedim. Ama parmakları omuzlarımı sımsıkı tutuyordu. Tırnakları tişörtün kumaşının üstünden tenime ulaşıyordu. İnledi. Sona yakın olduğunun farkındaydım. Elimi bacaklarının arasına koydum ve okşadım. Vücudu canlandı.

Dakikalar sonra bedeni rahatlamış bir halde gözlerini kırıştırdı. O düşüncelerini tekrar kontrol altına almaya çalışırken ben büyülenmiş bir halde onu izliyordum. Kendine gelince yüzü düştü. Omzumun üstünden bakmaya başlayınca göğsüm sıkıştı.

“Hey?” Parmağımı gözünün yanındaki doğum lekesinde gezdirdim. “İyi misin?”

Gözlerini kırıştırarak baktı. Ağlamamak için kendini tuttuğunu fark etmiştim. “Evet, iyiyim.” Kollarımdan çıktı

ve uzaklaşmaya başladı. “Bana birkaç dakika izin verir misin?”

Endişelenmişim. Bakışlarını esir alan keder geri dönmüştü ve bu kez daha fazlaydı. “Nereye gidiyorsun?”

“Ben...” Sustu. Ayağa kalkıp sutyenini ve tişörtünü tekrar giydi.

Doğrudum ve koluna uzandım. “Callie, çok özür dilerim. Yapmamam gerekiyordu...”

Kapıyı açtı ve hiçbir açıklama yapmadan gitti.

“Kahretsin.” Yatağa çöktüm ve ellerimi yüzüme gömdüm. Bu gibi durumlarda kaçmaya çalışan genellikle ben olurdum. Bu yüzden onun neden kaçtığını merak etmişim.

Callie

Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani aslında vardı. Kayden’in bacağına sürtünerek ve sonrasında Kayden’in eliyle okşaması sonucu ilk orgazmımı olmuşum. Harika bir histi. Zihnim başka hiçbir şeyin farkında olmamıştı ama bittiğinde bütün her şey sanki kırık tuğlalar gibi omuzlarıma binivermişti. Birden Kayden’in yüzü yerine *onun* yüzünü görmüştüm.

Yataktan kalkıp odadan kaçır gibi çıkarken Kayden bana endişeyle bakıyordu. Banyoya gider gitmez kapıyı kilitledim ve tuvaletin önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Klozetin kapağını kaldırdım. Midemde bir acının yandığını hissettim. Bunu çıkarmak istiyordum. Hem de çok. Kafamı eğdim, parmağımı boğazıma soktum ve sert bir

itişle her şeyi dışarı çıkmaya zorladım. Omuzlarım sarsıldı. Parmağımı ısırmıştım ve kusmuk boğazımı acıtmıştı. Parmağımı boğazımdan çekip arkaya yaslanırken gözlerim sulandı, burun deliklerim yandı. Parmağımın ucundaki az miktarda kanı tuvalet kâğıdına sildim.

Sırtımı soğuk fayans duvara yasladım. Başım geriye düştü. Yüzümdeki kusmuğu ve teri tişörtümün koluna silerken sıcak gözyaşları akıyor ve yanaklarıma dökülüyordu. Nefes almaya çalışırken göğsüm kesik kesik kalkıp iniyordu.

Gözlerim yaşlarla dolarken, “Ben böyle olmak istemiyorum,” diye fısıldadım. “Ben bu şekilde olmak istemiyorum.” Saçlarımı çekiştirdim ve dişlerimi sıkarak çılgılık attım. Bunu bana yapan adamdan sahip olduğum bütün güçle nefret ediyordum. “Senden nefret ediyorum... Nefret... Nefret ediyorum...” Gözyaşlarım beni esir aldı. Gözlerimde ve kalbimde yaş kalmayana kadar ağladım.

Kayden’i, bana dokunduğu zaman hissettiklerimi düşünmeden edemiyorum. Tekrar yapmak istiyorum. Keşke bunu o ilk seferle, unutmayı dilediğim o ilk seferle bağdaştırmayı bırakabilsem.

O anıyı, neler olacağını önceden tahmin edebilmiş olmayı umarak binlerce kez düşündüm. Ben gerçekten bana bir doğum günü hediyesi vereceğini düşünmüştüm.

Onun peşinden koridora, oradan da odama gitmem hiç zor olmadı. Yere ve yatağıma baktım. Hediyeyi arıyordum.

Arkamı dönerek, “Hani nerde?” diye sordum.

Kapıyı kilitliyordu. Kapıyı neden kilitliyordu?

*

Bir hafta geçmiş ve ben ne yapıp edip Kayden'ı görmezden gelmeyi başarmıştım. Telefonlarına çıkmıyordum. Ortak derslerimize gitmiyordum. Odama geldiğinde kapıyı açmıyordum. Kendimi kötü hissediyordum ama onunla yüzleşmeye utanıyordum. Bu yaptığımdan sonra arkasına bakmadan gideceğini sanmıştım ama böyle olmamıştı.

Haftanın sonunda, Kayden'ın biyoloji dersinde olduğunu bildiğim bir zamanda, depresyon konusunda yazmam gereken bir makaleyle ilgili birkaç kitap bakmak için kütüphaneye gittim. Tatil yaklaştığı için kampüs çok sakindi. Babam ve annem Şükran Günü'nde büyükanneyle büyükbabamı ziyaret etmek için Florida'ya gideceği için tatilde eve gitmeyecektim. Onlarla gitmem için gereken uçak bileti parasına da gücüm yetmiyordu.

Bir rafa bakarken telefonum cebimde titredi. "Selam, senin derste olduğunu sanıyordum?" diyerek telefonu açtım.

Seth, "Benim de aynısını sana söylemem gerekmiyor mu?" dedi.

"Bugün ara verdim."

Üstü kapalı bir şekilde, "Neye ara verdin?" diye sordu.

"Hayata." Parmağımı kitapların isimlerinin üstünde gezdirdim. Eskimiş sırtlarına dokundum. "Ayrıca, bu arada da ödevlerde açığımı kapatıyorum. Arka planda çalan müziğe bakılırsa sen de *Pretty Little Liars*'ın tekrarlarını izliyorsun."

"Bak, bütün zamanımı odada geçirmeyi planlayan ben değilim," diye itiraz etti. "Aslında ben de seni görmeye gelecektim. Neredesin?"

Doğrularak iç geçirdim. “Depresyonla ilgili şu kitabı bulmaya kütüphaneye geldim. Katalog kütüphanede diyor ama rafta yok.”

“Hangi bölümdesin?”

“Arka köşede, stadyumu gören pencerenin yanında.” Kayden’i düşününce boğazımda oluşan yumruyu yuttum.

“Bir süre daha orda olacak mısın?” diye sordu. Bu sırada televizyon kapanmıştı. “Şimdi çıkıyorum odadan.”

Parmak uçlarımda durarak en üst rafa yetişmeye çalıştım. “Muhtemelen. Zaten en üst rafa bakamayacak kadar kısayım.”

“Peki, Callie Hanım, parlayan zırhının içindeki bir şövalye yolda size doğru geliyor.” Kapattı. Telefonu cebime koydum.

Kütüphanenin koridorlarını birkaç kez dolaşp merdiven aradım. Sonunda pes ettim ve başladığım yere döndüm. Ayağımı ikinci rafa koydum, sağa sola baktım ve rafa tırmandım.

“İşte burda.” Kitabı raftan aldım. Kafamı kaldırıp baktığımda birden Seth’in parlayan zırhının içindeki şövalye yorumu anlam kazandı. Kayden tam karşımda duruyordu. Üstünde kot pantolon ve siyah bir kapüşonlu vardı. Saçları darmadağınktı.

“Selam.” Omuzları kaskatıydı ve sesi sertti. “Benden kaçıyorsun.”

Kitabın sayfalarıyla oynayarak, “Evet,” diye itiraf ettim. “Özür dilerim. Birkaç sorun vardı.”

“Özür dilemene gerek yok, Callie.” Kolunu raflardan birine yasladı ve ağırlığını ona verdi. “Ben sadece neler

olduğunu bilmek istiyorum. Ben... Ben seni buna zorlamış mı oldum?”

Kafamı salladım. “Bunlardan hiçbiri senin hatan değil. Yemin ederim. Ben... Ben yaşadığım her şeyi istedim.”

Omuzları gevşedi. “E o zaman niye kaçtın?”

Bakışlarımı ayağımın ucundaki bir noktaya dikerek, “Bu biraz karmaşık,” dedim.

Vücudunu öne doğru eğdi ve bakışlarımla buluşmak için yüzünü alçalttı. “Bana anlatabilirsin. Belki yardımcı olabilirim. Karmaşık şeyleri anlama konusunda üstüme yok.”

“Bu birinin yardımcı olabileceği bir şey değil,” dedim. “Bu benim aşmam gereken bir şey.”

Ağır ağır soluk verdi. “Bunu kesinlikle anlıyorum.”

“Sana böyle yaptığım için çok özür dilerim. Öyle kaçır gibi gitmemem ve geçen hafta seni görmezden gelmemem gerekiyordu. Ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Kendimi aptal gibi hissettim. Bir daha yapmamaya çalışacağım.”

“Bir daha yapmamaya çalışacağın bir başka sefer olacak mı?”

Ne söylediğimin farkında değildim. “Bilmem ki. Sen ne istiyorsun?”

Hafifçe güldü. “Sanırım ne istediğimi açıkça belli ettim. Her şey sana bağlı. Ne istiyorsun, Callie?”

Bakışlarım uzun bacaklarında, sert göğsünde gezindi ve benim cevabımı duymaktan başka bir şeyi umursamayan gözlerinde durdu. *Onu istiyorum. Onu istiyorum.* Bunu günlüğüme pek çok sefer yazmıştım çünkü bu doğrudu.

“Ben...” En uygun sözcükleri bulmaya çalışarak durdum. “Seninle daha çok zaman geçirmek istiyorum.”

Gülümsemesi genişledi ve duruşu gevşedi. Eklemlerini çıkılttı. “Bir an için korkuttun beni.”

Gülümsemeden edemedim. “Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordum.”

Bakışları omzumun üstünden pencereye kaydı. Dışarıda güneş tepelerin arkasından alçalırken gökyüzü pembeye dönmeye başlamıştı. “Beş dakika içinde stadyumda olmam gerekiyor ama benim için bir şey yapar mısın?”

Kitabı kolumun altına sıkıştırdım. “Tabii. Neymiş o?”

“Gelip beni izler misin?” diye sordu. “Beni cesaretlendirecek birine ihtiyacım var.”

“Amigoların görevi değil mi bu?” diye şaka yaptım.

“Amigoları çok abartıyorlar.” Yüzüme doğru uzandı. Tereddüt etti. Sonra başparmağını alt dudağımda gezdirdi. “Ayrıca bana çok şans getireceğini hissediyorum.”

Dokunuşundan sonra gözkapaklarımı açık tutmak için kendimi zorlamam gerekti. “Pekâlâ. Orda olacağım.”

Gökyüzü griydi ve ışıklar sahayı aydınlatıyordu. Popomun altındaki metal bank dondurucudan da soğuktu. Etrafımda bir sürü insan vardı. Bağırıyorlar, gülüyorlar ve ellerini havada sallıyorlardı. Bu beni sabırsızlandırıyordu ama bu konu üstünde çalışıyordum.

“Ee futbolun insanları bu kadar çıldırtan nesi var?” Seth iri gözlerle sahayı izliyordu. Sonra levhadaki dijital zamanlayıcıya baktı. “Gerçekten bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Hiç de anlamadım. Hatta ben şeyden önce

hiç maça bile gitmemiştim... Braiden'ı izlemeye gitmeden önce. Ama hâlâ anlamıyorum yani."

Omuz silkerek, "Belki de erkekleri dar taytlar içinde koşarken görmek eğlencelidir," diye önerdim.

"Bir şey diyeyim mi? Harika bir noktaya parmak bastın." Kahverengi gözleri sahayı taradı ve oyuncuların sıralandığı yerde durdu. Ceketinin kapüşonunu başına geçirdi.

Kayden'ı fark etmek kolaydı çünkü en uzunlardan bir tanesiydi. Tabii ki kahverengi-sarı formasının arkasında "Owens" yazması da onu ele veriyordu. Sanırım kafasını kaldırıp birkaç kez bana bakmıştı ama yine de emin olmak zordu.

Beş dakika sonra Seth huzursuz oldu. Parmaklarını salladığı dizine vurmaya başladı. "Kalkıp dans etmem filan lazım gibi geliyor. Bu partiyi kutlamak istiyorum."

Elimi havada salladım. "İstediğin kadar dans et."

Kafasını yanındaki şişman, şapka ve kapüşonlu bir ceket giymiş, yüzünü fısıklara gömmüş bir adama doğru salladı. "Dans edersem şu adam ne yapar çok merak ediyorum."

Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırarak güldüm. "Herhalde o fısıkları sana fırlatır."

Yüzünü buruşturdu. Sonra abartılı bir şekilde karnını ovuşturdu. "Oo, o zaman iyi. Zaten açlıktan ölüyorum."

Zamanlayıcıya baktım. "Sadece iki dakika kalmış."

"Biz mi kazanıyoruz, onlar mı?"

"Skor 28-3."

Bir "yapma ya" bakışı atarak elini yana kaldırdı. "28 olan kim peki?"

Parmağımı göğsüme çevirdim. "Biziz. Açık ara farkla yeniyoruz."

Önümüzde hamburger yiyen bir kadını gözetleyerek kafasını sağa sola çevirdi. “Tanrım, çok açım.”

Merdivenleri işaret ederek iç geçirdim. “O zaman git de bir şeyler ye. Orda standlar var.”

Merdivenlere şüpheyile baktı. “Sen de gelir misin? Sporcular biraz gergin oluyor da.”

Gülerek ayağa kalktım. Seth de beni takip etti. Yanlışlıkla insanların ayaklarına basınca en az on kez özür diledim. Merdivenlere ulaşınca açık alan bulduğum için rahatlayarak nefes verdim ve Seth koşa koşa aşağı inerken onu takip ettim.

“Gitmiyorsunuz, değil mi?” Kalabalığın gürültüsünde bir ses duydum.

Kayden kenarda dikiliyor ve üniformasının içinde aşırı derecede seksi görünüyordu. Zümrüt gözleri bana kilitlenmişti.

Parmaklarımı soğuk parmaklığa dolayarak eğildim ve kafamı salladım. “Hayır, Seth’e yiyecek bir şeyler alacağız!”

Göz kırpıp gülerek, “Güzel, şansını da yanında götürmeni istemiyorum!” diye bağırdı.

Dudaklarımda kocaman şapşal bir sırıtış belirmesin diye kendimi tuttum. “Merak etme! Geri geleceğim!”

Dudaklarını kaskının altında yavaş yavaş hareket ettirerek, *Maçtan sonra beni bekle*, dedi. Büyülenmiş bir şekilde başımla onayladım. Sonra geri dönüp yürüyerek takımına katıldı.

Dikkatimi tekrar koridora verdim. Neredeyse Seth’e çarpacaktım. “Arkamdan geliyorsun sanmıştım.” Korku luktan destek aldım ve geri çekildim.

Seth bana anlaşılmaz bir şekilde bakıyordu. “Buna inanamıyorum.”

Bir adamın yolundan çekilerek yana kaydım. “Neye inanamıyorsun?”

Dehşet içinde kafasını salladı. “Ona âşıkısın.”

Gözlerimi devirdim. Neredeyse gülecektim. “Hayır değilim. Oyun bitmeden yiyecek bir şeyler alabilir miyiz artık? Yoksa kalabalıkta ezileceğiz.”

Kafasını sallayarak merdivenlerden indi. Hâlâ aynı saçma şeyi düşünüyordu ama yanılıyordu. Ben Kayden’a âşık değildim. Ben onu doğru dürüst tanımıyordum bile. Aşk içinse zaman, güven ve benim anlayamadığım bir sürü başka şey lazımdı.

Seth beni soyunma odasının hemen dışındaki tünelde bıraktı. Bu akşam Greyson’la randevusu vardı. Sıçraya sıçraya yürüyerek arabasına gitmişti. Kalabalık azaldıktan sonra betona oturdum ve mesajlarıma baktım.

Annem: Tatlım. Son birkaç saattir sana ulaşmaya çalışıyorum. Şükran Günü’nde eve gelecek misin diye soracaktım. Biliyorum, son anda söylemiş oldum. Sana evde olmayacağımızı söylemiştik ama planlarımız değişti. Evde olacağız. Ara beni.

Eve, anılara ve yalanlara gitme düşüncesiyle iç geçirdim. Telefonumu ceketimin cebine koydum. Yağmur yağmaya başlayıp kaldırımları ve caddeleri doldurmaya başlayınca dikkatimi havaya verdim. Yağmur damlalarının arasında

sokak ışıkları yanmaya başladı. Gözlerimi kapatarak kokuyu içime çektim.

“Lanet olsun.” Gürültüde Kayden’in sesi duyuldu.

Gözlerimi açtım. Tam önümde duruyordu. Gri uzun kollu bir tişört, koyu renk pantolon ve bot giymişti. Saçları nemliydi ve bakışları yağmura odaklanmıştı. Ayağa kalktım ve pantolonumun arkasındaki tozu temizledim.

“Şanslı olduğun konusunda haklıymışım,” dedi. “Karşı takımı ezip geçtik.”

Kafamı salladım. “Bu sizin sayenizde oldu bence. Benim değil.”

Bacakları bana doğru hareketlendi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. “Hiç de bile. Senin sayende. Senin izlediğini bildiğim için hiç oynamadığım kadar iyi oynadım çünkü seni etkilemeye çalışıyordum.”

“Seni daha önce de maçlarda izledim biliyorsun, değil mi?”

Kafasını yana doğru salladı. “Ne zaman?”

Omuz silktim. “Ailem evden daha çok çıkmam gerektiğini düşündüğü için babam bazen beni antrenmanlara götürürdü. Tribünlerin altında durur ve sizi izlerdim.” Hüzünlü bir şekilde baktı. Ellerimi tişörtümün kollarına soktum ve konuyu değiştirdim. “Yağmur konusunda ne yapacağız? Luke arabayı getirmedi, değil mi?”

Bakışları çatıdan süzülen yağmura yöneldi. “Hayır. Her zaman yürüyerek geliriz. Birinden rica edebilirim. Sanırım arabayla gelen birkaç kişi vardı.”

Yağmurun betona vuruşunu izledim. Seth burada olsaydı beni yağmur altında dans ettirirdi, biliyordum. “Listede

yağmurda dans etmek zorunda olduğumu söyleyen bir madde var.”

Dikkatini tekrar bana verirken kaşları çatıldı. “Oraya çıkıp dans etmek mi istiyorsun?”

Ona baktım. Kararımı vermiştim. “Hayır ama yurda kadar koşacağım. Seninle orda buluşuruz.”

Onun cevap vermesine fırsat vermeden tünelden çıktım. Kollarımı başımın üstüne koymuştum ve soğuk damlalar ceketimden geçip yüzümden süzülürken titriyordum. Kaldırımdan yürürken ayakkabılarım su birikintilerinde geziniyordu. Kendimi canlanmış ve diri hissediyordum. Gök gürüldedi ve yağmur hızlandı. Ama ben ellerimi yana bıraktım ve anın tadını çıkardım.

Kayden

Oyunda çok fena gaza gelmiştim. Callie’nin orada olması, beni yargılamak için değil yalnızca benim için orada olması babamın her zaman yarattığı baskıyı hafifletmişti. Oyuna tekrar eğlenceyi getirmişti ve ben her zamankinden daha iyi oynamıştım.

Üniformamı çıkardıktan sonra soyunma odasından çıktım. Callie yüzü yana dönük ve gözleri kapalı bir halde yerde oturuyordu. Bir an onu izledim. Aralık dudaklarını, her gök gürüldeyişinde kıpırdayan uzun kirpiklerini, nefes alıp verirken kalkıp inen göğsünü seyrettim. Sonunda tünelin sonuna baktım. Kahretsin, çok yağmur yağıyordu.

Sucuk gibi olmadan yurda nasıl gideriz diye düşünürken listede yağmurda dans etmek olduğuyla ilgili bir

şeyler söyledi ve yağmura daldı. Su birikintilerinin içinden geçerek ellerini sanki hayatının en harika anlarını yaşıyormuş gibi yana açıp kaldırımında koşmaya başlayınca afalladım.

“Aman ya!” Peşinden gittim. Su vücuduma buz gibi çarptı. Yağmur o kadar çok yağıyordu ki Callie’yi görebilmem zordu. Kolumu yüzüme siper ettim ve çenemi indirdim.

Caddeye gelince arabalara bakmak için yavaşladı. Soluk soluğa bir halde ona yetiştim.

“Delirdin mi?” diye sordum. Yağmur damlaları her yerdeydi. “Dışarısı buz gibi.”

Şaşıarak sıçradı. Yağmur vücudundan süzülüyordu. Saçları yanaklarına ve boynuna yapışmıştı. “Peşimden geldiğini bilmiyordum. Gerek yoktu.”

Parmaklarımı onunkilere doladım. Caddeden karşıya geçtik. Yağmur kıyafetlerimizi ıslatıyor, saçlarımızdan damlıyordu. Kolumu kafasının üstünde tutarak onu mümkün olduğunca yağmurdan korumaya çalıştım. Benim yurduma doğru yürürken caddeden arabalar gelip geçiyordu. Yurdun önündeki ağaçlara doğru yönelince Callie’yi yurdun girişine doğru yönlendirdim ama elimi bıraktı ve sağanak yağmurda kendini ağaçların altına attı.

Buz gibi yağmur damlaları ağaçların dallarından düşüyor, yüzüme ve boynuma ulaşıyordu. “Callie, ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

Gözlerini kapattı, kollarını yana açtı, başını geriye eğdi ve olduğu yerde dönmeye başladı. Islak kıyafetleri vücuduna yapışıyordu. Yağmur yüzüne yağıyor ve

açılıp sırtına dökülen saçlarından süzülüyordu. Ceketi omuzlarından düştü. Yağmur kollarının çıplak tenine vurmaya başladı.

Bakışlarımı ondan ayıramayarak ona doğru ilerledim. Hareketleri, yağmurun vücudunu sarışı. Beni büyülemişti. Başımı eğerek ağacın siperliğinden çıktım ve ona katıldım. Nedenini anlayamıyordum ama onun yanında olmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu canlandırıcı ama bir o kadar da korkutucu bir duyguydu çünkü daha önce kimseye ihtiyaç duymamıştım.

Çamurlu çimlerin ortasında, onun tam karşısında durdum. Kirpikleri yağmur damlaları altında kıpırdadı ve gözkapakları açıldı. Kafasını kaldırmaya başladı ama yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu olduğu yerde tuttum. Başımı eğdim ve ağzımı onunkine yaklaştırdım. Alt dudağındaki yağmuru emerek ağır ağır tadına baktım. Nefesinin sıcaklığını ağzımda hissedebiliyordum.

“Kayden,” diye mırıldandı. Parmakları sırtımdan yukarı çıkıp saçlarıma ulaşırken gözleri kapalıydı.

Parmaklarımı ıslak saçlarına dolarken ağzımı açtım ve dilimi onun ağzının derinliklerine gömdüm. Diğer elim boynundan aşağı uzanıp kalçalarına giderken ıslak kıyafetlerinde sıcak izler bırakıyordum. Onu kaldırdım. Bacaklarını belime dolarken kesik kesik nefes aldı. Birbirimize kenetlendiğimiz için vücutlarımızın sıcaklığı, ıslak kıyafetlerimizin yarattığı soğukluğu ısıtıyordu. Onu sıkıca tutarken kollarımı kalçasının altında sıkıca birleştirdim ve yağmur bizi yıkarken onu şiddetli bir şekilde öptüm. Çimlerin üstünde yürümeye başladım. Arada bir gözlerimi

açıyor ve odama gitmek için doğru yolda olup olmadığını kontrol ediyordum.

Şansım yaver gitti. Biz yurdun girişine ulaştığımızda içeri biri giriyordu. Kapıyı ayağımla tuttum ve onu indirmek zorunda kalmadan bizi koridora ulaştırmayı başardım. İçeride insanlar vardı. Bizi meraklı bir şekilde izliyorlardı ama durmadım. Bu, geri çekilirim mahvolacağım o anlardan biriydi.

Ellerim vücudunda dolaşırken her şeyi hissediyordum. Kalbimin göğsümde gümbürdeyişini, saçlarımdaki ellerinin nefes alıp verişimi hızlandırışını, onu odama getirmemin verdiği heyecanı, ona daha fazla dokunma, onu inletme arzumu, bana sınıksız tutunuşu, bana güvenişi, bana ihtiyaç duyuşu...

Daha önce hiç kimse bana ihtiyaç duymamıştı çünkü kimsenin bu kadar derinime inmesine izin vermemiştim.

Callie

Yapmam gerektiği gibi yağmurun altında dans ediyordum. Hava soğuktu ama yine de kendimi çok iyi hissediyordum çünkü bu benim seçimimdi. Olduğum yerde daireler çizerken Kayden bakışlarında korku ve tutkuyla bana doğru yürüdü. Bu bakış beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı. Bu bakışın arkasında beni bekleyen şey için hazır mıydım bilmiyordum ama öğrenmek istiyordum. Islak yanaklarımı kavradı ve beni her anı ezberliyormuş gibi öptü. Mükemmel bir öpücüktü. Bu yüzden ilk öpücüğümmüş gibi davrandım ve onu istediğim şekilde öptüm.

Beni kaldırdı. Dudakları benimkilere kilitlenmiş bir halde beni odasına taşıdı. Ona tutundum. Kendime daha ileri gidebileceğimi, sadece ona güvenmem gerektiğini söyledim.

Nasıl yaptıysa beni indirmeden odasının kapısını açmayı başardı. İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Dudaklarıma doğru gülerek yolunun üstünde önüne çıkan bir şeye tekme attı. O da bir pat sesiyle duvara çarptı. Ayaklarımı yere indirdim. Tişörtümün altına soktuğu avuçları buz gibiydi. Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirdikten sonra geniş omuzlarına, oradan da tişörtünün ucuna indirip karın kaslarına dokundum.

Dokunuşumla irkilince elimi geri çektim. “Özür dilerim,” dedim.

Gözlerini kırıştıtarak baktı. Sonra omzuna uzandı ve tişörtünü başının üstünden çıkarıp yere attı. Onu bir kez, bilaro salonunda üstsüz görmüştüm. Ama bu farklıydı. Işık düz göğsü, kolları ve sıkı karnındaki büyük küçük her bir yarayı gözler önüne seriyordu. Bazıları tırnak kadar küçükken bazıları daha büyüktü. Bir tanesiyse önünde boylu boyunca uzanıyordu.

Düşünmeden uzandım, gözlerimi kapattım ve dudaklarımı göğsünün ortasına, kalbinin tam üstüne dokundurdum. Nefesim nazıkçe tenine vuruyordu.

Kasları kaskatı kesildi. “Callie,” dedi. “Ben...” Ben her bir yaraya dokunmaya çalışarak göğsüne öpücükler kondurmaya başlayınca sustu. Öpücüklerimle yaralardaki anıları da silmek istiyordum ama bu kadar kötü anıların kaybolmayacağını biliyordum.

Dudaklarım köprücük kemiğine, boynuna, çenesine ulaştı. Ne yaptığımı veya ne hissettiğimi bilmiyordum ama bu duygu yeni ve güçlüydü, vücuduma adrenalin gönderiyordu. Dudaklarına ulaştığımda bir öpücük kondurup geri çekildim.

Bakışları kendinden emin, nefes alıp verşi düzensizdi. İstirap yüzünü esir almıştı ama sonra yüz ifadesi yumuşadı. Ellerini enseme koydu. Parmakları tenime batıyordu. Eğildi ve beni öyle bir tutkuyla öptü ki vücudumdaki bütün üşümeyi alıp götürdü.

Bizi yatağa doğru yönlendirdi. Ceketimi omuzlarımdan sıyırdı ve tişörtümün ucuna uzandı. Kollarımı kaldırıp tişörtümü çıkarmasına izin verirken kendime bununla baş edebileceğimi, Kayden'in beni incitmeyeceğini söyledim.

Bu büyük bir adımdı ve beni çok korkutmuştu. Ama düşüncelerim su yüzüne çıkmadan dudaklarını yine dudaklarıma yapıştırdı. O sutyenimin kopçasını açarken ben kollarına tutundum. Sutyen askılarım kollarımdan düştü. Çıplak tenlerimizin birbirine değdiğini hissedince nefesim kesildi. Harika bir histi ama bir yandan da kötüydü. İstedğim ama gerçekleşebileceğini düşünmediğim her şeydi.

Dudaklarını dudaklarımdan çekip boyun çukuruma doğru indi ve göğsümde duraksadı. Ağzı göğüs ucuma ilk kez değdiğinde gözlerimi sımsıkı kapattım. Dilini göğüs kıvrımında gezdirince içimdeki bu enerjiyi nereye yönlendireceğimi bilemeyerek elimi yumruk yaptım. Dudaklarımdan yalvaran bir çığlık döküldü. Bacaklarım tutmuyordu. Belimi kavradı. Beni dengelemeye çalışırken avuçları tenimi kavuruyordu. Bir yandan göğsüme

öpücükler konduruyordu. Bacaklarımın arasında yakıcı bir his kendini gösterince çılgılık attım. Kalbim göğsümde gümbürderken saçlarını kavradım.

Ben ayaklarımın üstünde durmaya çalışırken Kayden, “Çok güzelsin,” diye mırıldandı.

Beni hareketsiz tutarken, “Çok güzelsin,” diye mırıldandı. Kurtulmaya çalıştım ama dizlerini kaval kemiklerime bastır-mıştı ve parmakları bileklerime dolanmış, kollarımı başımın üstünde tutuyordu.

Sözcükler dışarıdaki yağmur ve yıldırım gibi kendini gösterdi. Gözlerim aniden açıldı ve kollarımı göğsüme kapatarak geri çekildim. “Ö-özür dilerim, b-bunu yapama-yacağım.”

Şoke olmuş bir halde gözlerini kırıştırdı. “Sorun ne?”

Yeri tarayarak olduğum yerde döndüm. “Bir şey yok. Sadece tişörtüme ihtiyacım var.” Yerdeki kıyafetlerden bir kısmını tekmeleyerek yoldan çektim. Ciğerlerim sıkışıyor, oksijenimi kısıtlıyordu. “Tişörtüme ihtiyacım var.”

Parmakları koluma dolanınca irkildim. Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. “Sorunun ne olduğunu söyle,” diye yalvardı.

“Bir şey yok.” Gözyaşlarım süzülürken elinden kurtuldum. “Gitmem gerek.”

Ellerini omuzlarıma koydu ve beni yüzüne bakmaya zorladı. Ona bakmayı reddederek bakışlarımı yere diktim. Parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü kaldırdı.

Gözyaşlarımı fark edince gözleri irileşti. “Aman Tanrım, o kadar ileri gitmemi senin de istediğini düşünmüştüm. Özür dilerim.”

“Seninle veya söylediğinle bir ilgisi yok.” Yüzümü çevirdim ve göğsümü kollarımla kapatarak kapıya doğru geri geri gittim.

“O zaman sorun ne?” Bana doğru geldi. Bir cevap almak için umutsuzca bakışlarımı inceliyordu. “Callie, beni korkutuyorsun. Lütfen sorunun ne olduğunu söyle.”

Geri çekilerek kafamı salladım. Omuzlarım utanç içinde çöküyordu. “Sana söyleyemem. Gitmem gerek.”

Midemdeki günah kendini göstermeye, bana sahip olmaya, beni kontrol etmeye başlayınca üstsüz çıkmaya hazır bir halde kapıya doğru yalpaladım. Hemen önüme geçti ve vücuduyla yolumu kapadı.

“Burdan bu halde çıkamazsın,” dedi. Bakışları çıplak göğsümü taradı.

Karnımı tutarak, “Burdan çıkmam gerek,” dedim.

“Yanlış bir şey yaptığımı hissediyordum. Seni incitecek bir şey mi yaptım?”

Hiçkırıklarımın tıkanınca omuzlarım sarsıldı. “Sen bir şey yapmadın. O yaptı.”

“Kim yaptı?” Bana doğru yaklaştı. Kendimi tutamıyordum. Onun gözünün önünde parmağımı boğazıma sokmak üzereydim.

Onun etrafından dolanmaya çalışarak yana çekildim. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı. “Burdan çıkmam gerek.”

Parmaklarını belime doladı. “Burdan bu şekilde gitmene izin veremem. Sadece bana söyleyecek kadar güven yeter.”

“Hayır! Kaldıramazsın.”

“Callie.” O deliriyordu. Ben deliriyordum. Durum karmançormandı. “Bana anlatacağın her şeyi kaldırabilirim.”

Dizlerimin bağı çözülürken kafamı salladım. Beni kollarıyla yakaladı. “Hayır, kaldıramazsın.” Kusma dürtüsü boğazımı yakıyordu. Kulaklarım çınlıyordu, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. Normalden daha hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordum. Başım dönüyordu. “Hiç kimse on iki yaşında bir kızın tecavüze uğrayış hikâyesini dinlemeyi kaldıramaz. İçimde tutmam lazım... Tutmam lazım...” Artık geri alamayacağımı bilerek sustum.

Utanarak kollarından çıktım ama elime sarıldı. Kolumdan tuttu ve beni kendisine çekti. Omuzlarım sarsılıp gözyaşlarım çıplak göğsünü ıslatırken başımı tuttu ve saçlarımı okşadı.

On Dördüncü Bölüm

Madde 34 Birinin Kayden'in Sana Yaklaşmasına İzin Ver.

Kayden

Ona sonsuza kadar sarılma imkânım olsaydı yapardım. Ağzından böyle bir şeyin çıkacağını hiç tahmin etmemiştim. Sakladığı kötü bir şey olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum. Bu beni derinden yaralamıştı ve yumruğumu yatak başlığına tekrar vurmamak için kendimi zor tutmuştum. Beni durduran tek şey de kollarımı ondan çekmek istemememdi.

Uzun süre ağladı. O her hıçkırdığında ben neredeyse ikiye bölünüyordum. Dikişlerin patlaması gibi bir şeydi. Sonunda başı göğsüme yaslanmış ve vücudu bana doğru kıvrılmış bir halde uyuyakaldı. Boş odaya bakarak çıplak sırtını okşadım. Birinin ona böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini merak ediyordum.

Kaldırabilir miydim bilmiyordum. Orada yattıkça öfke beni yiyip bitirirken daha da körükleniyordum. Ellerimi

esnettim, tırnaklarımı tenime geçirerek hareket etmemek için mücadele verdim.

Callie uyandı ve şişmiş, kan çanağı gözlerle bana baktı.

Alnındaki saçları çekerken, “İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim.” Sesi kısık, yanakları kırmızıydı. Gözbebekleri irileşmişti.

Doğru sorunun ne olacağından, hatta doğru soru diye bir şeyin varlığından emin olamayarak duraksadım. “Callie, bana söylediğin şeyi başka kim biliyor?”

“Hiç kimse.” Nefes alıp vermeye çalışırken çıplak omuzları kalkıp indi. “Seth hariç.”

Parmaklarım hâlâ saçlarındaydı. Tereddüt ettim. “Annen bile mi?”

Bakışlarındaki keder beni öldürecekti. “Sadece sen ve Seth.” Yüzünü saklayarak başını eğdi.

Ona kim olduğunu sormak istiyordum. Böylece onu yakalayıp öldüresiye dövebilirdim. Zihnimden binlerce düşünce geçti ama Callie’yi hakkında varsayımlar yapacak kadar iyi tanıımıyordum. Ona sorabilirdim ama şu an sorarsam üzülebilirdi. Bunu biliyordum çünkü ben hayatımın çoğunu bu halde geçirmiştım.

“Sanırım seni giydirsek iyi olur.” Kafamı kaldırdım ve komodinin üstündeki saate baktım.

“Özür dilerim. Senin muhtemelen yapacak işlerin vardır. Ben de burda oturuyor, seni tutuyorum.” Kollarımdan çıkmak için başını yana eğdi ama kollarımı tekrar ona sardım.

Yüzünü kendi yüzüme doğru yaklaştıırken, “Bunu söylememin tek sebebi Luke’un birazdan gelecek olması,” dedim. “Giyinip gitmeni istediğimden değil.”

“Hımm.” Biraz rahatladı. Yüzünü eğince saçları göğsüne yayıldı.

Hafif hafif yağmur kokan saçlarının bir kısmını yana çektim ve nazikçe dudaklarından öptüm. Geri çekildiğinde şaşırmış gibi görünüyordu.

“Kayden... Ben... Ben...” Doğru sözcükleri bulmak için uğraştı. “Bana acıdığın için benimle olmak zorunda değilsin. Sana söylemeye niyetim yoktu. Bir an çıkıverdi ağzımdan.”

Şaşkınlık içinde baktım. “Seninle birlikteyim çünkü seninle olmak istiyorum.”

Yutkundum. “Sana anlattığım şeyden sonra bile mi?”

Parmağımı yanağında gezdirdim. “Callie, sana karşı bir saat önce ne hissediyorsam şu an da aynı şekilde hissediyorum. Hiçbir şey değişmedi.”

Gözlerini kırpıştırarak ağlamamaya çalıştı. “Emin misin? Çünkü bazen... Bazen karmançorman oluyorum. Yaşadığım şey bir anlık bir şey değildi. Bazı şeyleri hatırlayınca böyle oluyorum.”

Başımınla onayladım. Ödüm kopmuştu. Şu anda her şeyden daha çok, onunla olmak istiyordum. Sadece onun hatırına bunu kaldırabilmeyi umuyordum.

Callie

Bunu böyle bir bomba gibi patlatmak istememiştim ama vücudumdaki o iğrenç histen kurtulabilmek için ondan uzaklaşma gerekliliği baskın gelmişti. Kızıp gitmeme izin vermesini umarak söyleyivermişim. Ama o tam tersini

yaptı. Ağlamama, parçalanmama izin vererek bekledi. Bana kendisinin farkında olduğundan da fazlasını vermişti. Bunu Kayden'a yüksek sesle söylemek beni özgürleştirmişti. Sanki hayatımın bir parçasını geri almış gibiydim. Umarım böyle kalırdı.

Ben kalkıp doğrulunca beni bırakmadı. O da benimle birlikte doğruldu. Beni bir anlığına bıraktı ve üstümden eğilip yerdeki sutyenimi aldı. Kollarımı askılardan geçirdim. Kopçayı takarken ellerim titriyordu. Sonra tişörtümü aldı, yüzünü çevirdi ve kafamdan geçirdi. Kollarımı kaldırdım ve tişörtü indirmesine izin verdim.

"Günün geri kalanında ne yapmak istersin?" diye sordu. Sonra pencereden dışarı baktı. "Ya da gece mi demeliydim?"

Tişörtü karnıma doğru indirdim ve saçlarımı tişörtün yakasının içinden çıkardım. "Sanırım odaya gidip ödev yapmam gerek. Yazmam gereken bir sürü makale var."

"Okul birkaç gün içinde bitiyor biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama çok ders kaçırdım, şey yaparken... Seni görmezden gelirken."

Çekmecesinden kırmızı bir tişört aldı ve kafasından geçirdi. Sonra saçlarını düzeltti. "Yurda kadar seninle yürümemi ister misin?"

"İstiyorsan," dedim. Onu benim için bir şey yapmaya zorladığımdan kendimi suçlu hissediyordum. Bu gece için yeterince şey yapmıştı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Geleceğim."

Birlikte çıktık. Elimi tutunca kendimi tuhaf hissettim. Yurt binamın ışıkları uzakta parlıyordu. Bütün düşünebildiğim oraya varmaktı.

“Şükran Günü’nde eve gidecek misin?” diye sordu. Islak çimlerden ve yağmurun bizi sırlıslam ettiği ağaçların altından geçtik.

Omuz silktim. “Aslında öyle bir planım yok ama olabilir. Ailem tatil için Florida’ya gidecekti ama bugün annemden vazgeçtiklerini ve eve gelmemi söyleyen bir mesaj aldım.”

“Birlikte gidelim. Sen, ben ve Luke,” diye önerdi. Su birikintilerinin arasından caddeden geçtik ve kaldırıma çıktık. “Birkaç güne kadar yola çıkacağız.”

Eve gitmemek için pek çok sebebim vardı. Bunlardan bir tanesi hayatımı mahvetmiş olan adamın orada olabilecek olmasıydı. “Ben bir düşüneyim. Sana haber veririm.”

Değişik bir gülümsemeyle, “Eğlenceli olurdu,” dedi. “Üçümüz takılırdık ve sana hayatımızın ne kadar eğlenceli olmadığını gösterirdik.”

Çarpık bir şekilde gülümsedim çünkü söylediği şey bana evde geçirdiğim zamanları ve bunlardan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatmıştı. “Olabilir.”

Dudaklarını yaladı. Sanki beni öpecek gibiydi. Bunu yapmasını istememe rağmen bunu yanlış sebeplerden yapabileceği için endişeleniyordum. Yurdumun kapısına yaslandım. “Benimle yürüdüğün için teşekkürler.” Elimi onun elinden çektim ve onu afallamış bir halde bırakarak aceleyle koridora doğru ilerledim. Önünden geçerken banyoya bakmamaya çalıştım ama bütün düşünebildiğim buydu. Bu yüzden geri döndüm.

Banyodaki işim bittiğinde sonunda tekrar nefes alabiliyordum.

Kayden

Callie'nin başına gelenleri düşünmeden edemiyordum. Bana söylerse korkup ondan uzaklaşacağımı sanmıştı ama tam tersi bir etki yaratmıştı. Onunla birlikte olup onu korumayı her şeyden çok istiyordum. Bunu benim için kimse yapmamıştı. Ona kötü bir şey olmayacağından emin olmak istiyordum.

Tatil yaklaşıyordu. Eve gitmeye hazırlanıyordum. Açıkçası dönmek istemiyordum ama başka nereye gidecektim ki? Annemle babam ne kadar kötü olsalar da başka kimsem yoktu. Annem Tyler'ın evde olacağını söylemiş ve neredeyse bana yalvarmıştı. Tyler'ı yıllardır görmemiştim. Onca yıl içtikten sonra şimdi nasıldır merak ediyordum.

Callie ve ben son birkaç günü birlikte film izleyerek ve sohbet ederek geçirmiştik ama tamamen arkadaşçaydı. Bunun sebebi böyle istemem değildi, daha ileri nasıl götürceğimi bilmediğim içindi.

Son dersimden çıktıktan sonra yurda giderken Callie'yi gördüm. Ağaçların arasında geziniyor, kitap okuyordu. Saçları açıktı, gri uzun kollu bir bluz ve siyah kot pantolon giymişti.

Önünde durarak, "Ne okuyorsun, güzel bir şey mi?" diye sordum.

Kafası bir anda kalktı. Hemen kitabı, daha doğrusu günlüğünü kapattı. "Selam, n'aber?"

Deftere baktım ve kaşımı kaldırdım. "Bir gün oraya yazdıklarından bir kısmını bana okutman gerekecek biliyorsun, değil mi?"

Kafasını hızlıca salladı. Defteri göğsüne bastırmıştı. Kan yanaklarına hücum etti. “Asla olmaz.”

Tepkisi daha da çok okumak istememe sebep olmuştu.

Çimenlerin üstünden kaldırıma doğru yürüdük.

Ellerimi cebime sokarak, “Eve gidip gitmeyeceğine karar vermedin mi daha?” diye sordum. “Gelmeni gerçekten çok istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Annem de öyle. Bilemiyorum... Sevmiyorum işte evde olmayı. Bana çok fazla şeyi hatırlatıyor.”

“Bana da öyle,” dedim. “Zaten bu yüzden gidelim ya. Her gün dışarı çıkar birlikte zaman geçiririz. Luke da evde olmayı sevmez. Bizi istediğimiz yere götürebilir.”

Kirpiklerinin arasından şüpheli bir şekilde baktı. “Tamam. Bir düşüneyim.”

“Çok şüpheli konuştun.”

“Üçümüzün birlikte takılması bana çok... İnanılmaz geliyor.”

“Neden ki?”

Omuz silkti. Ayakkabısı çimenlerin kenarındaki çamura değiyordu. “Çünkü daha önce böyle bir şey hiç yapmadık. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ama yalnızca ben burdayken konuştuk. Afton’dan uzaktayken.”

Önünde döndüm. Az daha bana çarpacaktı. “Eve döndük diye seni sepetleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Tekrar omuz silerken omuzları kalktı. Bakışlarını yere dikti. “Bu biraz kaçınılmaz. İnsanlar orda olacak. Senin takıldığın insanların çoğu da benden hoşlanmıyor.”

Parmağımı çenesinin altına koydum ve başını kaldırıp hüzünlü mavi gözlerine baktım. “Daisy’yi mi kast ediyorsun?”

Üzgün üzgün, “Daisy, arkadaşları, birlikte okula gittiğimiz herkes,” dedi. “Ama önemi yok. Benim canım eve gitmek istemiyor sadece.”

Kartı kilitten geçirdi. Binanın kapısını açtım. Boş kordorda yürürken sıcak hava bizi sardı. “E ne yapacaksın? Burda yalnız mı kalacaksın?”

Asansörlere doğru ilerlerken, “Kocaman kız oldum,” dedi. Ben gülümsemeye başlayınca kafasını salladı. “Gerçek anlamda söylemiyorum tabii ki.”

Asansör yükselmeye başladı. Onu benimle gitmeye ikna etmek için bir yol düşünürken sessiz kaldım. Odasının kapısına ulaştığımda paniklemeye başladım. Onu burada tek başına bırakma fikri içimi parçalıyordu.

“Pekâlâ, açık konuşacağım.” Derin bir nefes aldım. Çünkü biraz sonra söyleyeceğim şeyler gerçeğin ta kendisiydi ve hiç olmadığım kadar dürüst davranacaktım. “Senden bu kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum.”

Alt dudağını ağzına alıp ısırıldı. “Düzelirsin eminim.” Elini kapının kilidine uzattı ve şifreyi girdi. Tam kapının kolunu çevirecekti ki bileğini tuttum.

Titrek bir sesle, “Hayır, düzelmem,” dedim. “Sohbetlerimize alışmaya başladım. Ayrıca benim hakkımda gerçek anlamda her şeyi bilen tek kişisin.”

Anlayışlı bir şekilde bakarken omuzları çöktü. “Önce annemle konuşup ona birkaç şey sormam gerekiyor. Yarın haber veririm.”

Kolunu bıraktım ve geri çekildim. Her nedense kendimi daha iyi hissediyordum. “Bu konuyu gerçekten düşüneceğine söz ver.”

Kapı kolunu çevirirken başıyla onayladı. “Söz veriyorum.”
İçeri doğru bir adım attı ama bırakmak istemedim.
Parmaklarım tişörtüne yapıştı ve onu tekrar koridora çekti.
“Sen ne yap...”

İkimizden biri karşı çıkmadan dudaklarımı onunkilere mühürleyerek nefesimizi kestim. Ellerim yüzüne dokundu. Yanağını avucumun içine aldım. Diğer elimi beline koymuş onu kendime çekiyordum. Dilimi ağzına soktum. Amacım hızlı bir öpüşmeydi ama içimdeki açlık ortaya çıkmıştı. Bacaklarımız pes etmişti. Yere düşmeyelim diye duvardan destek almak için elimi uzattım. Hafifçe inledi. Daha ileri gidersem onu bırakmanın çok daha zor olacağını bilerek geri çekildim.

Sırtarak koridorda geri geri gittim. Callie ise gözlerini kırıştıırıp duruyordu. “Unutma, söz verdin.”

Gözlerinde bir şaşkınlık belirtisiyle odaya girdi, defterini yatağa fırlattı ve kapıyı kapattı.

Odaya girer girmez Luke’a, “Yıllığın yanında mı?” diye sordum.

Bakışlarını bir an televizyondan ayırarak, “Evet, sanırım,” dedi. Araba yarışı oynuyordu. Parmakları tuşlara hızlı hızlı basarken kendinden geçmişti. “Niye sordun?”

“Ona bir bakabilir miyim?” Mini buzdolabından bir kutu soda aldım.

Dolabın kapağını gösterdi. Sonra bakışları tekrar ekrana döndü. “Sanırım ordaki dolapta, gizli bölmede.”

Sodayı yatağımın ucuna koydum ve dolabın yanına gittim. Gizli bölmenin kilitlerini açtım, kapağını kaldırdım

ve içindeki kitapları incelemeye başladım. Sonunda yıllığı, yana sokuşturulmuş olarak buldum. “L”ye gelene kadar sayfaları karıştırdım ve “Callie Lawrence”ı buldum.

Fotoğraftaki kız benim tanıdığım Callie değildi. Saçları çenesine geliyordu ve sanki kendisi kesmiş gibi kırpık kırpıktı. Zayıf omuzlarını gizleyen çuval gibi bir ceket giymişti ve güzelim mavi gözlerini yutan simsiyah göz kalemi sürmüştü. Aynı keder yine oradaydı. Peşini bırakmıyordu.

Onu görebilmek için başka sayfalara da baktım ama sanki hiç var olmamış gibiydi. Ayağa kalktım, yıllığı yerine koydum ve bölmeyi kapattım. Lisedeyken ikimiz arkadaş olsaydık nasıl olurdu acaba diye merak ettim. Bir sebepten her şeyin biraz daha kolay ve omuzlarımdaki yükün daha katlanılabilir olacağını düşünüyordum.

Callie

Ertesi sabah, Seth beni defalarca kaburgalarımı dürtükleyerek uyandırdı. Elinde iki bardak buzlu latte vardı, sarı saçları dağınıktı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Yatağımın kenarına doğru eğilerek, “Bir rüya gördüm,” dedi. “Benimle konuşmaya ihtiyacın olabilir miş. Aslında içimden kötü bir his, benden bir şeyler sakladığını söylüyor.”

Haklıydı. Ona Kayden’in önünde kendimden geçtiğimi anlatmamıştım. Son zamanlarda çok mutluydu. Greyson’la görüşüyordu. Ben de olumsuz düşüncelerimle onun moralini bozmak istememiştim.

Doğrudum ve buzlu kahveyi aldım. Birkaç yudumda neredeyse hepsini bitirmiştim. “Bu sabah eve gideceğini sanıyordum?”

Pipetinden kahvesini hüpletirken başıyla onayladı. “Gidiyorum ama Greyson’la birlikte gideceğiz. O yüzden biraz geç çıkacağız.”

Bacaklarımı göğsüme yapıştırdım ve çenemi dizime dayadım. “Onu size götürecek misin?”

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle kafasını salladı. “Asla olmaz. Annemle tanışması için bir erkeği eve götürdüğümü düşün-sene? Ayrıca onu doğru dürüst tanımıyorum.”

Çenemi dizimden çektim ve pipetimi çiğnedim. “Ama sana bir şeyler ifade etmeye başlaması için birini ne kadar süre tanıman gerekiyor ki?”

Yatağıma oturdu ve kollarını dizime koydu. “Bu karar verme konumunda olan insanlar için geçerli. Aslında bu da benim geliş nedenimin bir kısmını oluşturuyor.”

Yalandan somurttum. “Ne yani, geliş sebebin en yakın arkadaşına veda etmek değil miydi?”

Ciddi bir sesle, “Bu nedenin bir kısmı,” dedi. “Diğer sebep de bu sabah Kayden’la karşılaşmış olmam. Genelde çok saçma şeylerden salak sohbetler yapardık ama bu sabah seni sorup durdu. Şükran Günü’nde ne yapacağını ve son zamanlarda seni kontrol edip etmediğimi sordu. Şimdi bana anlatmak istediğin bir şey var mı?”

Kaşlarımı çattım. “Olmalı mı?”

Plastik bardağı yere ayağının yanına koydu ve başını salladı. “Aranızda bir şey mi geçti sizin?”

Tereddüt ettim. “Olabilir.”

Sabırlı bir şekilde açıklamamı bekledi. İç geçirerek birkaç fazla özel detayı atlayarak olanları anlattım.

“Ona anlattın mı?” dedi. Kahverengi gözleri irileşmişti. “Yani ciddi ciddi anlattın? Bunu bana niye daha önce söylemedin? Bu, gerçekleşir gerçekleşmez bana söylemen gereken tarzda bir şey.”

“Çünkü sen mutluydun ve ben bu konuda ne düşündüğümü bilmiyordum. Aslında ağzımdan kaçırdım diyebilirim.” Battaniyeyi üstümden attım, yatağın kenarına geldim ve ayaklarımı sarkıttım. “Kendimi kaybettiğim bir andı.”

“Sana dokunduğu için mi kendini kaybettin?”

“Hayır, o yüzden değil. Bana dokunması hoşuma gitmişti ama söylediği bir şey bana... o olayı hatırlattı.”

Pipeti bardağın içinde döndürdü. “Kayden sorun etti mi? Seni incitmedi veya anlattıktan sonra kendini kötü hissetmene sebep olmadı, değil mi?”

“Hayır, sorun etmedi.” Bardağı elime alınca kenarındaki buharlar tenimi ıslattı. “Ama bana acıdığı için de öyle davranmış olabilir.”

Parmaklarıyla dizinde ritim tuttu. “Ya da birinin seni incitmesinin nasıl bir şey olduğunu anladığı için.”

Islak elimi pijama altına sildim. “Olabilir. Ama benim sorunlarımla boğuşmasını istemiyorum. Onun kendisinin yeterince sorunu var zaten.”

“Ya da belki de senin emin olmadığın şeyler hissetmene sebep olduğu için seni korkutuyordur,” diye önerdi.

Ayağa kalkarken, “Bana yine Psikoloji 101 terapisi mi yapıyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Olabilir. Ama önemli olan nokta sana gerçekten değer veriyor olması. O gün sen kütüphane-
deyken halini bir görmem lazımdı. Hatta seni bulması için
aradım seni. Meraktan deliye dönmüş.”

Şifonyerin üstündeki kutudan bir lastik toka aldım ve
yüzümün çevresinde birkaç tutam saç bıraktıktan sonra
gerisini topladım. “Bunun sebebi muhtemelen ondan
kaçmış olmam, şeyden sonra...” Durdum.

“Orgazm olduktan sonra mı?” diye tamamladı.
“Orgazm. Orgazm. Orgazm. Kötü bir sözcük değil, Callie.”
“Biliyorum.”

İçeceğimin kalanını da içtim, pipetteki kremayı yaladım
ve boş bardağı çöpe attım.

“Peki o zaman.” Dar pantolonundaki kırışıkları düzel-
terek kalktı. “İşte sana önerim: Şükran Günü’nde evinde
ol. Kayden ve Luke ile birlikte git ve biraz eğlen. Burda tek
başına oturma. Bu beni geriyor.”

“Onlarla birlikte gitmek istiyorum,” diye itiraf ettim.
“Ama ya o da ordaysa?”

Telefonumu uzattı. “Annemi ara da sor.”

Telefonu ondan aldım. “Mesaj atacağım.”

Ben: Şükran Günü’nde evde kimler kalıyor
olacak?

Annem: Şu ana kadar hiç kimse. Abin
gelmeyeceğini söyledi. Büyükkannenle büyükbaban
da vazgeçtiler. Lütfen bana geleceğini söyle,
tatlım.

Durdum ve pes ederek offladım.

Ben: Eve geleceğim ama bilet bulabilir miyim bakmam gerek.

Annem: İhtiyacın olursa baban gelip seni alabilir.

Ben: Belki biriyle birlikte gelebilirim.

Annem: Kim?

Ben: Birisi.

Annem: Callie Lawrence, benden ne saklıyorsun? Benim tanıdığım biri mi?

Ben: Bilmiyorum.

Annem: Callie, lütfen söyle. En sevdiğin tatlıyı yapacağım.

Ben: Hazırlanmam lazım. Görşz.

Seth mesajları omzumun üstünden okurken, “Vay,” diye mırıldandı. Kahveli nefesini bana doğru üflüyordu. “Über takıntılıymış.”

“Arkadaşlarım olmasına alışkın değil.” Telefonumun zil sesini titreşime ayarladım ve telefonu cebime koydum. “Muhtemelen bizim ordan biri olduğunu tahmin etmiştir.”

Parmaklarını birbirine vururken yüzünde bir sırıtma belirdi. “Sence kim olduğunu öğrenince ne yapar?”

Yatağımın altından bir çanta çıkarırken omuz silktim ve ellerimi dramatik bir şekilde çırpmaya başladım. “Çıldırır. Zıplayıp durur ve ‘Aman Tanrım! Aman Tanrım!’ der.”

Kıkırdadı. “Ama gidiyorsun eve, değil mi?”

Başımla onayladım ama kalbim sıkıştıyordu. “Evet, gideceğim. Kayden beni götürecekse tabii ki.”

Kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. “Eminim seni götürme fikrine bayılır.”

Gülümsememi önlemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne kadar numara yaparsam yapayım bu fikir bedenimi ürpertiyordu. Yorumunu görmezden gelerek kıyafetlerimi çantaya doldurmaya başladım.

“Bana bir iyilik yap.” Önümde durdu ve yüzünde sert bir ifadeyle gözlerime baktı. “İsterse sana yaklaşmasına izin ver, tamam mı? Aslında otuz dördüncü maddeyi de listeden çıkarabilirsin.”

Ceketimi katladım ve çantanın içine koydum. “O maddede *birinin* sana yaklaşmasına izin ver diyor. Sen varsın ya. Sana izin verdim.”

“E o zaman gidip üstünü çiziyorum ve onun yerine Kayden’i yazıyorum.” Kapıya doğru gitti. Çıkmadan önce durakladı. “Beni her gün ara da seni merak etmeyeyim.”

Selam verip sert bir şekilde, “Emredersiniz, efendim,” dedim. Güldü. “Aynısı senin için de geçerli.”

Seth gittikten sonra toparlanmayı bitirdim ve Kayden’i aramak için yatağın üstüne oturdum.

“Selam,” diye cevap verdi. Arkada bir patırtı sesi vardı.

“Selam. Eve gitmek için hazırlanıyor musunuz?”

“Evet, şu an eşyaları kamyonete taşıyoruz. Aslında ben de sana gelmek için hazırlanıyordum.”

“Neden ki?”

Güldü. “Eve gelmek üzere hazırlanıp hazırlanmadığından emin olmak için.”

Başparmağımın tırnağını ısırdım. “Gideceğimi kim söyledi?”

“Bu sabah Seth’i gördüm. Seninle bu konuda konuşacağına söz vermişti,” dedi. “Konuşacağını biliyordum.”

“Seth de haine dönüşmeye başlıyor,” dedim. Yatağa uzandım ve karşı duvarımdaki postere baktım.

“Callie istemiyorsan gelmek zorunda değilsin.” Duraksadı. “Ama ben gelmeni gerçekten çok istiyorum.”

Bense hâlâ bunu istediğimden emin değildim. “Tamam, beş dakika içinde hazır olurum.”

Telefonu kapattım ve pencereden dışarıya, rüzgârın savurduğu yapraklara, toprağa, çime yağan yağmura baktım. Hayatımın yönü nasıl bu kadar çabuk değişebilmişti? Normalde yapmayacağım şeyler yapıyordum. İnsanlara güveniyor, bir şeyler hissediyor, hayatı yaşıyordum. Bunun ne kadar süreceğini merak ettim.

On Beşinci Bölüm

Madde 21 Bırak Canın Sıkılsın.

Callie

Kayden ve Luke beni eve bırakalı iki gün olmuştu. Neyseki geceydi de annem dışarı fırlayıp beni rezil etmemişti. Kayden'la pek çok kez mesajlaşmıştık ama dışarı çıkıp bir şeyler yapmamıştık.

Yol boyunca sanki vücut olarak orada değildim. Seth ve Luke ile kamyonetteydim ama sanki ben bu olayı yaşayan değil de dışarıdan izleyen kişiymişim gibi gerçeküstüydü. Buna benzer anlar yaşamıştım ama hiçbiri bu kadar iyi değildi. Bunlar kötüydü ve kör olsam da görmesem dediğim imgelerle doluydu.

Şükran Günü'nden birkaç gün önceydi. Annemle mutfaktaydık. Dolaplar yiyeceklerle, ocaklar tencereyle ve lavabo bulaşıkla doluydu. Bej duvarlarda, masanın ortasında, pencere pervazlarında, kapı kasalarında kahverengi ve turuncu yapraklı dekorlar vardı. Annem tatillerde böyle şeyler yapmayı çok severdi.

“Bu kadar değişebildiğine hâlâ inanamıyorum.” Annem güldü. Ben de bir doğrama tahtasında elma soyarken başımı salladım. Saçıma dokundu ve uzunluğuna baktı. “Saçlarını kesmekten de vazgeçmişsin. Çok sevindim. İlk kestiğin günden beri uzamasını istiyordum.”

Kafamı yana salladım ve saçımı elinden uzaklaştırdım. “Beğenip beğenmediğimden emin olamadım,” diye yalan söyledim. Saçlarıma Kayden’ın dokunması hoşuma gidiyordu, ki bütün yol boyu böyle yapmıştı zaten. Ama hepsi bu kadardı. “Hatta tekrar kesmeyi düşünüyorum.”

Ellerini kalçasına dayadı ve ela gözlerini kısarak baktı. “Callie Lawrence sakın böyle bir şeye kalkışma. Çok güzel görünüyorsun, tatlım. Biraz zayıfsın ama sanırım o çuval gibi şeyleri giymediğin için öyle görünüyor.”

Siyah dar tişörtümün ucuyla oynadım. “Her zamanki zayıflığım işte.”

Arkasına uzandı ve önünde elma desenleri olan mutfak önlüğünün düğümünü sıkılaştırdı. “Eh seni biraz şişmanlatacağız o zaman. Yemekleri bol yapıyorum.”

Bıçağı bıraktım ve bir elma daha aldım. “Niye ki? Yani sadece ben, sen ve babam olacaksak?”

“Bu sene Owens’lara gideceğiz.” Çekmecedan bir tahta kaşık aldı. Saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkılaştırdı. “Bir sürü kişi yi davet ettiler. Tıpkı birkaç sene önce yaptıkları gibi.”

Omuz silkti ve radyoda çalan şarkıyı mırıldanmaya başladı. “Yemekten önce saçımızı yaptırsak mı? Güzel olmaz mıydı? Bir güzel giyiniriz de.”

Ona hayır, bu yapmak isteyeceğim son şey demek üzereydim ki telefonum çaldı ve okunmayı bekleyen bir mesaj olduğunu bildirdi.

Kayden: Bayan McGregor'ın Tom Pelonie ile ilişkisi olduğunu biliyor muydun?

Ben: Iııı... Ne?

Kayden: Ya da Tina Millison'ın yeni yılda yeni bir Mercedes alacağını?

Ben: Bunu bilmem mi gerekiyor? Kafam karıştı da.

Kayden: Sanırım annemin arkadaşına ihtiyaca var. Evde peşimden ayrılmıyor, gelip son dedikoduları anlatıyor. Hatta maniküre giderken beni de götürmeye kalktı.

Güldüm ama annem sorar gibi bakınca hemen sustum.

Ben: Bence annen seni özlüyor.

Kayden: Hayır, onun canı sıkılıyor da ondan. Bir de şaraptan vazgeçmesi lazım. Sanırım ben yokken babam sürekli seyahate gitmiş. Bu yüzden annem ben gitmeden öncekine göre biraz daha akıl sağlığını kaybetmiş.

Ben: Benim annem birlikte kuaföre gitmemizi istiyor.

Kayden: Tamam ama sen kızsın zaten.

Ben: Ayy bir an için unutmuşum. İyi ki hatırlattın.

Kayden: Hiç unutmuyorum ki. Aslında sürekli bunu düşünüyorum diyebilirim.

Ben: Benim kız olduğumu mu?

Kayden: Şu an dokunmayı feci şekilde istediğim bir kız olduğunu.

Nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Sırrımı ağızımdan kaçırdığımdan beri bir kez öpüşmüştük. Şimdiyse ateşli şeyler söylüyordu.

Annem endişeyle, “Callie, neyin var?” diye sordu. “Kıpkırmızı oldun.”

Kafamı mesajdan kaldırarak annemin gözlerine baktım. “İyiyim ya.”

Telefonuma uzandı. “Kime mesaj atıyorsun?”

Yüzümü göremesin diye anneme sırtımı dönerek masaya doğru ilerledim.

Kayden: Korkuttum mu seni?

Ben: Hayır, bir şey düşünüyordum.

Kayden: Sana dokunduğumu mu düşünüyordun?

Annem, “Callie, tencereler kaynıyor,” dedi. “Ocağın altını kısar mısın?”

Ben: Gitmem lazım. Annemin mutfakta yardıma ihtiyacı var.

Kayden: Tamam, sonra mesaj atarım. Bana bir cevap vermeye hazır ol ;)

Tenim ateş gibiydi. Ocağın başına gittim ve tencerelerin altını kısıtım. Tencerelerden birinin kapağını açıp makarnaları karıştırırken havayı buhar doldurdu.

“Ee, saçlarını yaptırma konusunda.” Annem konuya tam da kaldığımız yerden devam ediyordu. “Ne düşünüyorsun?”

Ellerimi havluya sildim ve sorusunu, “Ben yukarı çıkayım,” diyerek geçiştirdim. “Yapmam gereken çok şey var.”

“Tatile geldin buraya,” dedi. “Birlikte zaman geçirmemiz lazım. Yukarda ne yapacaksın, sıkılmanın dışında?”

Ben değişmeden önce de annem benim olmadığım şeylere dönüşmemi isterdi. Ben altı yaşındayken balerin olmamı istiyordu. Bense futbolcu olmak istiyordum. On yaşımıdayken okul için bir dolap dolusu elbise almasının uygun olacağını düşündü ama benim tek istediğim kulaklarımı deldirmekti. On bir yaşımıdayken gitar çalmayı öğrenmek istediğime karar vermiştim ama o gidip beni bir güzellik kursuna yazdırmıştı.

“Sıkılmak o kadar da kötü bir şey değil.” Bıçağı lavaboya koydum ve kapıya doğru yürüdüm. “Birazdan gelirim.”

Garaja doğru giderken dışarısı buz gibiydi. Camlarda ve korkuluklarda ince bir buz tabakası oluşmuştu. Ben üniversitedeyken annemle babam odama bir sürü kutu ve babamın futbolla ilgili anılarını koymuşlardı. Ya oturma odasındaki kanepede ya da garajın üstündeki odada yatacaktım. Mahremiyetim olsun diye garajın üstünü seçmiştim. Ayrıca odamda kalmak zorunda kalmadığım için de mutluyum. Odam, beni bütün gece uyutmayacak hatıralarla doluydu. Burası huzurlu ve sakindi. Zihnim her nasılsa fırtınadan uzak kalabiliyordu.

Merdivenleri çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Isıtıcıları açtım ve çantamdan günlüğümü çıkardım. iPod'umu alıp kulaklıklarımı takarak "Seth'in muhteşem şarkı listesini" açtım. Seth'in müzik zevki oldukça genişti. İlk şarkıda karşıma ne geleceğini merak ediyordum. *Jimmy Eat World*'den "Work" çalmaya başladı. Yatağa oturdum ve ayaklarımı metal yatak başlığına uzattım.

Günlüğümü açtım. Kalemin ucunu kâğıda değdirdim. Kalbim ve nabzım çılınca atıyordu.

*Son birkaç gündür Kayden'la olmak nasıl bir şey olurdu, diye düşünüyorum. Yani gerçek anlamda onunla olmak. Bu fikri düşündükçe daha çok merak ediyorum. Bazen bu konuda düşünmek yanıltmış gibi geliyor. Ama bazen de düşüncele-
rimin ve son derece canlı hayallerimin tadını çıkarıyorum. Sanki ben, ben değilim. Kayden beni hayat ve aşk olasılıkla-
rını düşünen bir kıza dönüştürdü.*

Geçen gün oturma odasında hayal kuruyordum. Tıpkı o son gece olduğu gibi ağzını göğsüme dayadığını hayal ediyordum. Tam o sırada annem geldi.

Yanımdaki kanepeye oturarak, "Çok mutlu görünüyorsun," dedi. "Seni bu şekilde gülümserken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

Ona baktım. Bir an ona gerçekten baktım. Bir an, sadece bir an aklımdan başıma kötü bir şey gelmiş olabileceği geçmiş miydi acaba? Aklına geldi de acaba fikir o kadar kötüydü ki zihni kavrayamadı mı?

Sıcak bir el omzuma dokununca şaşırdım. Kolumu sert bir şekilde çektim. Doğrulunca kalemi ve defteri yatağa düşürdüm.

Yatakta dizlerimin üstünde dikilince Kayden geri çekildi ve ellerini önünde birleştirdi. Üstünde şort, siyah bir eşofman üstü ve spor ayakkabısı vardı. Şapka takmıştı ve dudakları bir şeyler söylüyor gibi kıpırdıyordu.

Hemen kulaklıklarımı çıkardım. “Burda ne işin var?”

“Annen burda olduğunu söyledi.” Halısı olmayan küçük odaya baktı. Duvarlar alçı paneldi. Bakışları dağınık yatağa kaydı. “Burası senin odan mı, yoksa misafir odası filan mı?”

iPod’u yatağa bıraktım ve ayağa kalktım. “Normalde misafir odası. Yıllardır üstünde çalışıyorlar ama getirebildikleri nokta bu.”

Duvarda alçıyla doldurulması gereken küçük bir boşluğa bakarak güldü. “Evimizin bir yerinde böyle bir şey olsa bizimkiler kafayı yer.”

“Benimkiler başka şeylere dalıp gidiyor: spor faaliyetleri, toplantılar, pasta yapma yarışmaları, uzak bir üniversiteye gitmememiz için bana ve abime yalvarma. Bağlanma konusunda sorunları var.”

“O zaman onlar yaşamayı tercih ediyorlarmış. Ne güzel.” Parlayan zümrüt gözleriyle baktı. “Annen iyi birine benziyor. Onunla daha önceden tanışıyoruz biliyorum ama bu sefer gerçekten çok konuşkandı.”

İçten içe tırtım. “Sana ne dedi?”

Şapkasını çıkardı ve parmaklarıyla saçını düzeltti. Arka dipleri havaya kaldırdı ve birkaç tutam da alnına döküldü. “Fazla bir şey demedi.”

Kuşkuyla baktım ve bir kaşımı kaldırdım. “Gerçekten mi? Bana pek öyle gelmiyor da? Hatta eminim bir sürü şey söylemiştir.”

Gülmemek için kendini tutuyordu. “Çok kibar davrandı.” Etrafımda dolaştı. Onu görmek için onunla birlikte döndüm. “Beraber zaman geçirdiğimiz için çok mutlu olduğumu ve bu kadar iyi arkadaş olduğumuza sevindiğini söyledi.”

Utanarak, “Ben ona böyle bir şey demedim,” dedim. “Kendi kendine uyduruyor.”

Yine etrafımda dolaştı. Tam onunla birlikte dönecektim ki parmaklarını kolumun üst kısmına doladı ve beni olduğum yerde tuttu. Göğsünü sırtıma bastırıyordu. “Niye söylemiyorsun ki?”

Kafasını omzuma doğru uzatınca nefesinden titredim. Omuz silktim. “Çünkü ben ona hiçbir şey anlatmam. Öyle yani...” Ağzı kulağımın kenarına gelip de kulak mememi yalayınca sustum.

“İyi arkadaş değilsek neyiz, Callie?” Kulak mememi ağzına aldı ve dişini nazikçe tenime sürttü. “Bunu bilmeyi çok isterim.”

Bütün bunların nereden çıktığını merak ederek, “Bilmiyorum,” diye soludum.

“O mesajı düşünmekten kendimi alamadım, ben de gidip cevabını duyayım dedim,” diye fısıldadı. Sesi boğuktu. “Aslında daha erken gelecektim ama babam antrenman yaptırdı. Üniversitedeyken kendimi salmışım, öyle söyledi.”

Sırtıma dayadığı sert göğsü babasının ne kadar büyük bir yalancı olduğunu ortaya koyuyordu.

Temkinli bir şekilde, “Sen... İyi misin?” diye sordum. “Yani... Baban bir şey yapmadı... Değil mi?”

“İyiym. Zaten nerdeyse hiç evde olmuyor. Sanırım bir sürü toplantı ve hayır işi yapıyor. Ailem dışardan şaşaalı görünen şeylerden her zaman hoşlanır.” Duraksadı. “Sen iyi misin? Çok konuşamadık. Arabada konuşmak istedim ama Luke vardı.”

“Sorun değil,” dedim. “Zaten canım konuşmak istemiyordu.”

Tereddüt etti. Sırtım onun nefes alıp verişlerinin sebep olduğu hareketle inip kalkıyordu. “Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?”

Günlüğüme yazdığım şeyi. “Bilmiyorum...” Kulağımın altındaki noktayı hafifçe ısırınca bir inilti koyuverdim.

Kolu boynumdan, göğüslerimin arasından, karnımın üstünden belime dolandı. Vücudumu olduğu yerde tutarken parmaklarını çeneme bastırarak başımı kendine doğru çevirdi. Yakından bakıldığında yanağının kenarında bir sıyrık ve çenesinde kirli sakal vardı.

“İyi misin?” Uzanıp parmaklarımı nazikçe yanağında gezdirdim. “Bu nerden geldi?”

“Sadece küçük bir kesik.” Gözleri irileşince gözbebekleri küçüldü. “İyiym ben. Gerçekten.”

Göğsüm koluna baskı yapıyordu. Bakışları dudaklarıma odaklanınca nefes alıp verişim hızlandı. Ağzını benimkine doğru yaklaştırdı. Dudakları benimkilere mühürlenince gözlerimi kapattım. Ağzı ağır ağır hareket ediyordu. Bir kolunu göğsümün üstünden geçirmişti. Diğeri karnımın üstünde dolaşıyordu. Eli tişörtümün ucunu kavramıştı. Ellerimle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Sonunda kollarına koydum. Dudaklarımı açtım. Dili

ağzımın derinliklerini araştırmaya başlayınca kafam geriye düştü. Ciğerlerimdeki oksijen tükenmişti sanki.

Birden gerildi ve geri çekilip gözlerime baktı. “Durmamı istiyor musun? Yavaşlamamı istiyorsan ne zaman istersen söyleyebilirsin.”

Bir an düşündüm ve sonra hemen reddedercesine başımı salladım. “Hayır.”

“Emin misin?” diye tekrar kontrol etti. Çok hevesli bir şekilde başımla onayladım.

Ellerini vücudumun yan taraflarına koyarak onunla yüz yüze gelebilmem için beni olduğum yerde döndürdü. Ayakucumda yükseldim, kollarımı boynuna doladım. Belimden tutarak beni kendisine doğru bastırdı. Dudaklarımız birleştiğinde vücudumda bir kıvılcım alevlendi ve yüksek sesle inledim. Dizlerim tutmuyordu. Yanaklarım ısınmaya başladı. O da inledi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Bu sırada bizi bir yere doğru götürmeye çalışıyordu. Geri geri giderken ayaklarımız birbirine dolandı ve biraz sonra yatağın üstüne düştük.

Bu sefer bu anın sürmesini diledim. O günle ilgili hiçbir şeyin bunu bozmamasını diledim.

Bir elini saçıma doğru uzatırken vücudu benimkine uyum sağlıyordu. Diğer eliyle kalçalarımın masaj yapıyordu. Elimini tişörtünün altına soktum, kaslarının çizgilerini ve yara izlerini hissettim. Dokunuşumla karnı kasıldı ama dili ağzımı araştırmaya devam etti. Dilinin ucu üst dudağımda gezindikten sonra dişiyle hafifçe dudağımı ısırıldı. Parmakları kot pantolonumun üstünde gezinmeye başlayınca içim titredi. Bacaklarımı sıkarak ayaklarımı birbirine sürttüm.

Bacaklarımın arasındaki bu sızıyı nasıl rahatlatacağımı bulmaya çalışıyordum.

“Callie...” İnledi ve yatağın üstünde döndü. Elini pantolonumun içine sokmaya başladı. Vücudumun orama dokunmasını bu kadar istiyor olmasına şaşırmışım. Bu yüzden onu öpmeye devam ettim. Hafifçe inlerken parmaklarımı saçlarına doladım. Parmakları pantolonumun içinde öylece durdu. Sanki beni deniyor gibiydi. Sonra bir parmağını içime kaydırды.

Ağzını bir an için çekti ve gözlerime baktı. “İyi misin?”

Gergindim ve korkuyordum ama yaptığı şey harika bir histi. “İyiyim,” dedim. Nefesimin kesilmiş olması zaten onun için yeterli bir kanıttı.

Dudakları tekrar dudaklarıma yönelirken parmağı hareket etmeye başladı. Dilini ağzıma kaydırды. Diğer eli tişörtümün üstünden göğsümü kavrayınca nefesim kesildi. Kalçalarım ona doğru kıvrılmaya başladı. Elini göğsümden çekip baldırlarıma indirdi. Bacaklarımı ona açmam için beni kalçasına doğru çekti.

Nefesimi toparlamaya çalışırken başım yastığa düştü. Hafifçe geri çekildi. Parmağı masaja devam ediyordu. Vücudumun her yerinin kalkıp inişini büyülenmiş bir şekilde izliyordu. Derinimde bir yerlerde bir şeyler sımsıcak bir şekilde patladı. Buna tutunmaya çalışırken nefes nefeseydim ama saniyeler sonra gerçeğe döndüm.

Kayden parmağını çıkardı ve beni nazikçe öptü. Nefesi dudaklarıma sımsıcak vurdu. “Hâlâ iyi misin?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Kesik kesik nefes alıp veriyordum ve vücudum ter kaplıydı. “Süperim.”

Cevabıma güldü. Normal şartlarda kızarırdım ama hâlâ biraz kendimde değildim. Sırtüstü yattı ve kollarını başının altına koydu. Parmakları saçlarımı tararken o yüzünde değişik bir ifadeyle tavana bakıyordu. “Gidip Luke’u görmeliyim. Sürekli mesaj atıp duruyor ve evden çıkması gerektiğini söylüyor. Ona birkaç dakikalığına buraya uğrayıp geleceğimi söyledim.”

“Aa. Tamam.” Aslında buna biraz alınmıştım.

“Söz veriyorum bütün gece boyu onunla takılmayacağız.” Yataktan kalktı ve elini bana uzattı. “Daha sonra buraya gelebiliriz. Belki film filan izleriz.”

Elini tuttum ve kafamı kaldırıp ona baktım. “Seninle gelmemi mi istiyorsun?”

Kaşları çatılmıştı. Beni ayağa kaldırdı. “Ne? Buraya sadece sana bunu yapmak için geldiğimi mi sandın?”

Kendimi aptal gibi hissetmiştim. “Olabilir. Birden öyle şeyler yazmaya başladın mesajlarda.” Omuz silktim. “Ne düşünüyordum bilmiyorum.”

Kapıya doğru ilerlerken hâlâ elimi tutuyordu. “Callie, seni kullanmıyorum. Mesajlaşma olayı benim cinsel gerilimimden kaynaklanan bir şey. Böyle şeyler yapmak istemiyorsan söyleyebilirsin.”

“Böyle şeyler yapmak istiyorum,” dedim. “O gece, o olay olduğunda paniklememin sebebi senin söylediğin bir şeyin bana... o olayı hatırlatması. Senin yaptığın bir şey değil yani.”

Gözlerindeki endişe azalmıştı. Bileğimi dudaklarına götürdü ve nazıkçe öptü. “O zaman devam ediyoruz yani, bir sorun yok?”

Nereye doğru devam ettiğimizi bilmesem de başımla onayladım. Özellikle de az önce yaşadıklarımın sonra nereye varacağını öğrenme konusunda daha da meraklanmıştım. Her zaman böyle şeylerin bana göre olmadığını, bana sürekli yaşadığım şeyi hatırlatacağını düşünmüştüm ama artık her zaman Kayden'ı düşünüyordum. Diğer her şey, aklımdan çıkıp gitmişti.

On Altıncı Bölüm

Madde 7 Bir Şeyi de Sadece Eğlenceli Olduğu için Yap.

Kayden

Çok derinlere daldığımdan endişe ediyordum. Onu eve bıraktığımızdan beri, bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ne kadar uzak kalırsam duygularım o kadar yoğunlaşıyordu. Bütün düşünebildiğim onunla olmaktı. Bunun en büyük sebebi de eve geldim geleli babamın kötü davranışlarıydı. Vurmaya kalkışmamıştı ama birazcık bile kolaylık sağlamaya çalışmıyordu.

Sonunda gidip Callie'yi görmeye karar verdim. Onu görünce kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünüyordum. Kısa sürmesini planlamıştım ama bir sürü duygu beni ele geçirdi ve işler biraz kontrolden çıktı. Callie orgazm olduğunda ben ölmek üzereydim. Bütün istediğim onun kıyafetlerini yırtmak ve aletimi içine gömmek, onu her yerde, her şeyde hissetmekti. Ama çizgiyi aşarsam olacaklardan korkuyordum. Onun için ne anlama geleceğinden, benim

için ne anlama geleceğinden korkuyordum. Kafam karma-karıştı. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ama bunu yapamayacak kadar zayıftım.

Callie bizim evin bodrumundaki küçük odamda dolaşıyor, kupalarımı ve duvardaki fotoğraflara bakıyordu. Köşedeki yatağa, deri koltuklara ve televizyona baktı. Yumrukladığım duvardaki delikler kapatılmıştı. Sanki o gece hiç var olmamış gibiydi. Ama vardı işte. Bir tarafım buna memnundu. Çünkü Callie o gece sayesinde hayatıma girmişti.

Merakla, “Ee burası ne şimdi?” diye sordu. “Bekâr evi tarzı bir yer mi?”

Dışarı açılan yan kapıyı açtım ve kamyonete soğutucu almaya giden Luke’u içeri aldım. Babam bu gece yoktu ve neyseki annem buraya girdiğimizi görmemişti. “Evet, sanırım öyle diyebiliriz. Aslında burası benim ve abimlerin görünmez olmak istediğimizde saklandığımız yerdi.” Bunu onunla bu kadar açık bir şekilde konuşuyor olmak çok tuhaftı.

Kanepenin arkasına oturarak ayaklarını sarkıttı. “Keşke küçükken benim de böyle bir odam olsaydı.”

“Ee bu gece ne yapıyoruz?” Luke elinde mavi bir soğutucuyla içeri girdi. Yüzü kıpkırmızıydı, saçlarında toz vardı. “Şahsen ben burda geçirdiğimiz son geceyi yeniden yaşamak isterim.”

Callie merakla, “Ne olmuştu o gece?” diye sordu.

“Birileri fena halde sarhoş oldu ve sonunda Dan Zelman’dan yumruk yedi.” Luke soğutucuyu masaya bırakırken bana baktı. “Onunla kavgaya tutuşarak aptallık ettin.”

Hatırlayınca yüzümü ekşittim. Parmaklarımı esnettim. “Evet, o olay can yakmıştı.”

Callie bana baktı. “Dan Zelman mı? Dev gibi o be. Neden onunla kavgaya tutuştun ki?”

Gidip yanına otururken omuz silktim. “Sarhoştum.” Ses tonumu iyice alçalttım ve kulağına doğru eğildim. “O sabah başka birine yumruk atmaya cesaret edemediğim için kızgındım.”

Kafasını çevirerek, “Baban mı?” diye fısıldadı. Dudakları neredeyse benimkilere değecekti.

Sıkıntılı bir şekilde ağırlık noktamı değiştirdim. “Evet, aynen.”

Luke buzdolabının kapağını açınca bira şişeleri birbirine çarparak yere dağıldı. “Kahretsin! Bu benim hatam değildi.”

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirince Callie kıkırdadı. Kanepeden kalktım ve Luke’un şişeleri toplamasına yardım ettim. Neyseki hiçbirini kırılmamıştı. İstedğim son şey babamın gelip halıyı lekeli ve bira kokar bir halde bulmasıydı.

Şişeleri topladıktan sonra Luke buzdolabından bir şişe Jack Daniels kaptı. “Gelsin fondipler.”

Callie kafasını salladı, bacaklarını kanepeden kaydırıp ve yere oturdu. “Fondip filan yok.”

Neşeli bir şekilde sııttım. “Ne? Son sarhoş oluşunda eğlenmedin mi yoksa?”

Sesinde neşe tınılarıyla, “Hiçbir şey hatırlamıyorum ki,” dedi. “Ama sen hatırlıyorsun. Sen söyle. Sarhoş olmak hoşuma gitmiş miydi?”

Sırtarak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. “Öyle görünüyordu.”

“Ne yaptığımı ve ne dediğimi bana da söylesen çok güzel olurdu.”

“Yoo. Kendime saklamak daha güzel. Bana güven, bilmediğin şey sana zarar veremez.”

“Bakın ne diyeceğim.” Luke şişenin kapağını açmaya çalışırken bir adım öne çıktı. “Bir oyun bulalım. Bu oyunda gerçekten iyi bir oyuncuysak içmek zorunda kalmayız.”

Callie bir bana, bir Luke’a baktı. “Nasıl bir oyun bu?”

Luke yan gözle bana baktı. Bu şekilde nereye varmaya çalıştığını anlayarak reddedercesine başımı salladım. “Kurallar çok basit. Biri bir şey söylüyor. Mesela şunun gibi: Daha önce hiç çok sarhoş olduğum için komşu evi kendi evim sanıp onların bahçesinde uyuyup kalmadım.” Şişeyi bana uzattı. “Şimdi Kayden içmek zorunda.”

Şişeyi ondan aldım, başımı geriye attım ve şişeden ağız dolusu bir yudum aldım. “Örnek verdiğin için çok sağ ol.”

Callie, “Ee yani?” diye sordu. “O kişinin söylediği şeyi yapmışsan içmek zorunda mı kalıyorsun?”

Dudaklarımdaki alkolü sildim. “Evet ama oynamak zorunda değilsin. Öylesine takılabiliriz. Luke her şeyin merkezinin alkol olduğunu düşünür.”

Luke şişeyi elimden alırken bana sert bir bakış fırlattı. “Bu doğru değil. Sadece can sıkıntıma çare bulmaya çalışıyorum. Herkes gittiği için yapacak bir şey kalmadı.”

Callie omuz silkti. “Oynayabiliriz. Ben pek bir şey yapmadığım için olasılıklar benden yana.”

Luke haince, "Evet ama bizi de pek tanımıyorsun," dedi. "Bizimle ilgili şeyler bulmakta zorlanacaksın."

Callie tekrar omuz silkti. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki hakkımızda bir şey bilip bilmediğini merak ettim.

Kanepenin bir tarafına ben bir tarafına Callie oturdu. Luke televizyon koltuğunu aldı. Ayaklarını sehpaye uzatırken şişeden bir yudum içti.

Sonra şişeyi tam ortaya, sehpaye koydu. "Ee kim başlamak istiyor?"

Callie elini kaldırarak, "Ben başlayabilirim?" diye önerdi.

"Gerçekten mi?" dedim. "Bunu yapmak zorunda değilsin çünkü. Bunların hiçbirinin parçası olmak zorunda değilsin."

Bir tutam saçını parmağına dolarken masumca gülümsedi. "Sorun değil gerçekten."

Luke kollarını koltuğun arkasına doğru sarkıtıp rahatlarlarken, "Bırak başlasın," dedi. "Ağzından ne çıkacağını gerçekten çok merak ediyorum."

Şişeyi işaret ettim. "Söyle bakalım neymiş."

Dudağını ısırды, düşündü ve sonra bakışları Luke'a odaklandı. "Daha önce hiç bir maç sırasında sarhoş olduğum barizken sarhoş olmadığımı iddia ederek koçumla kavga etmedim."

Luke'un yüzü asıldı. "Sen bunu nerden biliyorsun?"

Callie omuz silkti. "Babam koç. Bazen duyuyorum bir şeyler."

Luke bakışlarını Callie'den ayırmadan şişeden oldukça büyük bir yudum aldı. "Ee şimdi benim de sana hamle yapmam gerek."

“Kurallar böyle değil ki!” Callie yardım ister gibi bana baktı. Mavi gözleri panikle irileşmişti. “Öyle değil mi?”

“Bunlar benim kurallarım.” Luke öne doğru eğilirken parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. “Daha önce hiç boya kutusuna basıp yerde temizlikçi çocuğun temizlemesi için iğrenç bir leke bırakmadım.”

Callie dudaklarında bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. Gülümsemesinde bana yönelik olduğunu umduğum rekabetçi bir şey vardı.

Luke şişeyi Callie’nin yüzünün önünde salladı. Callie şişeye uzandı. İğrenmiş bir yüz ifadesiyle dudaklarını şişenin ağzına dayadı, başını geriye attı ve minik bir yudum aldı.

Öğürüp kafasını öteki tarafa çevirerek şişeyi Luke’un olduğu tarafa doğru uzattı. Gözleri kapalıydı. “Aman Tanrım! Bu votkadan da kötü.” Gözlerini deli gibi kırpıştırıp titredi.

Gülerek kanepede Callie’ye doğru yaklaştım ve kolumu omzuna attım. “Luke hile yapar, Callie. Sen önce ona saldırdığın için sürekli sana oynayacaktır.”

Somurtarak alt dudağını çıkardı. Dudağı Jack yüzünden parlaktı.

“Bir dakika, dudaklarında bir şey var.” Eğildim ve dudağını emdim.

Dilimi dudaklarımda gezdirip geri çekilirken gözleri kocamandı. “Haklısın, Jack gerçekten iğrenç.”

Titrek bir sesle, “Hem de nasıl,” dedi.

Boğazımı temizleyerek, “Durun bakalım, ben buldum bir tane,” dedim. “Daha önce hiç eve üstümde yalnızca pembe bir sabahlık ve ev terliğiyle yürümedim.”

Callie kahkahayı patlatırken Luke gözlerini kısarak baktı. “Sen resmen kaşınıyorsun. Şimdi ona bütün kirli çamaşırlarını anlatacağım mal.”

Ayaklarımı sehpa uzatarak güldüm. “Zaten amaç da Callie’ye oynamaktan vazgeçmen.”

Luke şişeden bir yudum alırken Callie, “Nedenini öğrenebilir miyim?” dedi. “Çünkü gerçekten çok merak ettim.”

Luke’un ölümcül bakışlarını görmezden gelerek, “İşte Luke bir kızın evindeydi,” diye başladım. “Sevişirlerken kızın ailesi gelmiş. Bütün kıyafetlerini oturma odasında çıkardıkları için kızın terlikleriyle sabahlığını almak zorunda kalmış. Üstüne uyan başka bir şey bulamamış.”

Luke şişeden bir yudum daha alırken, “Çok soğuktu,” dedi. “Ama yine de Carrie Delmarco ile sevişmek buna değerdii diyebilirim.”

Callie muhtemelen utandığı için çenesini indirerek eliyle ağzını kapattı. Hali çok tatlıydı. Birden kendimi Luke gitse de Callie’yle yalnız kalsam diye düşünürken yakaladım.

Luke bana hain bir bakış fırlatarak, “Benim söyleyecek bir şeyim var,” dedi. Gözleri kızarmıştı, konuşması bozulmaya başlamıştı. “Daha önce hiçbir kızla takılabilmek için ona *Chevelle* grubunun solisti olduğumu söylemedim.”

“Bunu sana ödeteceğim.” Şişeyi elinden almak için masanın üstünden ona uzandım. “Biliyorsun, değil mi?”

Ben şişeden bir yudum alırken sırtıttı. Callie’ye baktım. “On beş yaşındaydım. O zamanlar bayağı saçma şeyler yapmıştım.”

Önemsememiş gibi duruyordu ama bazen ne düşündüğünü anlamak zordu. “Bana açıklama yapmak zorunda değilsin.”

“Peki, sıra bende.” Ona dersini vermeyi amaçlayarak Luke’a odaklandım. “Daha önce hiç bir oda dolusu insanın önünde bir masanın üstünde striptiz yapmadım.”

Kahverengi gözleri buz gibi oldu. Bir yudum aldı ve alkolü boğazından geçmeye zorladı. “Daha önce hiç *Halloween* filmini izledikten sonra gecenin bir yarısı ağlayarak uyanmadım.”

Şişeyi elinden çekerek, “Daha on yaşındaydım,” diye itiraz ettim. Büyük bir yudum aldım. Alkolün etkisini hissetmeye başlamıştım. “Daha önce hiç kapıda kalıp eve girmeyi başaramayınca altıma yapmadım.”

Luke şişeyi elimden kaptı. Biraz viski sehpa dököldü. “Daha önce hiç bir kıza evet mi hayır mı mektubu yollamadım. Tami Bentler benden hoşlanıyor musun? Sence ben tatlı mıyım?”

Callie elini ağzına kapatarak gülmeye başladı. Omuzları dizlerine doğru eğilmişti. “Bu kadar bilgiyle ne yapacağımı bilemiyorum.”

Bir yudum daha aldım ve dudaklarımı tişörtümün koluna sildim. Luke’un beni tam bir pislik gibi göstermesine kızmış olmama rağmen Callie’nin mutlu olmasına seviniyordum.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum. Gözlerindeki yaşları silerek kafasını kaldırdı. Başıyla onayladı. “Çünkü ben seni kolayca alt edebilirim.”

Gülümseyerek kafasını salladı. “Sen beni doğru dürüst tanıımıyorsun, Kayden. O yüzden o kadar endişelenmiyorum. Ayrıca dedim ya, çok bir şey yapmadım.”

Ona doğru eğildim, saçını çektim ve dudaklarımı kulağına yapıştırdım. “Daha önce hiç yağmur altında hayatımın en güzel öpüşmelerinden birini yaşamadım.” Çok sarhoştum ve normalden daha fazla itirafta bulunuyordum ama sarhoş zihnim şu an bunu umursamıyordu.

Nefesim yüzünden titredi. Omuzları yukarı doğru kalkıyordu. “Yaşadın, değil mi? Ya da belki de yaşamadın? Bilemiyorum.”

“Titremini seviyorum. Çok tatlı.” Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve başımı geriye atarak bir yudum aldım. Böylece ben kendi cevabımı vermiş olmuştum. Bakışlarım ona kilitlenmiş bir halde şişeyi ona doğru uzattım. “Sıra sende, doğruysa tabii.”

Elini şişeye doğru uzatırken parmakları titriyordu. O başını geriye doğru atıp büyük bir yudum alırken onu izledim. Böyle bakmamam gerektiğini biliyordum ama dudaklarının hareketlerini izlemek dikkat dağıtıcıydı ve beni tahrik ediyordu.

Öksürdü, yanakları şişti. Şişeyi sehpanın üstüne koydu ve tişörtünün kolunu dudaklarına bastırdı. “Tanrım. Cayır cayır yakıyor.”

Luke şişeyi sehpanın üstünden aldı ve ayağa kalktı. “Tuvalete gitmem lazım.”

Kapıyı açtı ve sendeleyerek dışarı çıktı. Kapıyı aralık bırakmıştı.

Callie şaşkın şaşkın bana baktı. “Niye dışarı çıktı?”

“Sarhoşken böyle yapar.” Geriye doğru yaslandım. Kolum hâlâ omzundaydı. “Dışarıya işemek hoşuna gidiyor.”

“Ya bir şey olursa?” Bacaklarını altına topladı. “Çok sarhoş gibiydi. Ya ağaçlara doğru gider ve kaybolursa?”

“Bir şey olmaz.” Daha fazla Luke hakkında konuşmak istemeyerek geçiştirdim.

Bir an sessiz kaldık. Gözümün ucuyla onu izledim. Ona daha önce odasında yaptığım gibi dokunmak istiyordum.

Callie bana doğru döndü. Dudaklarını birbirine bastırmış, kendini gülmek için zor tutuyordu. “Yani Tami Bentler’a bir evet hayır mektubu yolladın ha?”

“Bunun üçüncü sınıfta olduğunu belirtmem gerek.” Koltukta gevşedim, omzunu tuttum ve yan yana yatabilelim diye onu kendime çektim. Bacaklarımı onunkilere doladım.

Yerleşmeye çalışırken kafasını kanepenin koluna vurdu. “Off... Ee ne cevap verdi?”

“Gel kafanı koy.” Yastık olarak kullansın diye kolumu uzattım. “Hayatta olmaz dedi.”

Bana doğru döndü. “Çok kötü. Ben olsam evet derdim.”

“Der miydin?” dedim. “Şimdiki kadar yakışıklı değildim ama.”

Kahkaha attı ve başını göğsüme doğru eğdi. “İlkokuldayken senden hoşlanıyordum diyebilirim.”

“Ne?” Gözlerine bakabilmek için parmağımı çenesinin altına koyup başını kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Bence nerdeyse bütün kızların aynı durumda olduğunu biliyorsun. Aslında Tami’nin hayır demesine de bu yüzden şaşırdım.”

“Bence mektup senin gibi birinden gelseydi Tami daha mutlu olurdu.”

“Nasıl yani? Kızlardan mı hoşlanıyordu?”

Tavana bakarak omuz silkdim. “Ben öyle duymuştum ama kim bilir?” Sustum. Dudaklarını diliyle ıslatırken ona baktım. “Ne kadar sarhoşsun?”

“Nerdeyse hiç sarhoş değilim,” dedi. “Yalnızca iki minik yudum aldım.”

Vücudunun yan tarafını cımcikledim. Kolunu kaburgalarının üstüne koydu. “Ama sen küçücüksün ve hafifsikletsin.”

“O kadar da küçük değilim,” diye karşı çıktı. “Nerdeyse hiçbir şey hissetmedim üstelik.”

Durdum ve gözlerine baktım. Sonra temkinli bir şekilde konuşmaya başladım. “O zaman şimdi seni öpersem senden faydalanmış olmam, değil mi?”

“Hayır ama ben senden faydalanmış olabilirim. Ayrıca nefesin de en az şişe kadar kötü kokuyor.” Gülümseyerek elini burnuna doğru salladı.

“Güven bana. Benden faydalansan da sorun etmem. Ayıldığımda bile.” Dudaklarımı onunkilere dayadım. O soluk alıp verirken ben de kalbimin göğsümde gümbürdeğini hissediyordum.

Nefeslerimiz birbirine karışıp alınlarımız birbirine değer bir halde yatarken sessizlik büyüdü. Elimi kalçasına koydum ve gözlerimi kapattım. Açık bir yara gibi anın yoğunluğunu hissediyordum.

Callie, “Bir şey soracağım,” diye fısıldadı. “Luke’u o sabahlığın içinde kaç kişi gördü?”

“Hani merkezde her yeni yılda yılbaşı şarkısı söyledikleri şu yer var ya?”

“Evet.”

“İşte orda yürüdü.”

Bana doğru döndü ve yüzünü omzuma gömerek güldü. Bacakları karnıma doğru değiyordu. “Orda her zaman bir sürü insan olur. Aman Tanrım, eminim annemler de ordadır. Her sene katılırlar.”

“Biliyorum...” Saçını kokladım. Şampuanla karışık sigara kokuyordu. Luke buraya gelirken arabada sigara içmişti. “Callie, ben...” Kahretsin. Bana ne oluyordu böyle? “Şu anda seni öpmeyi çok istiyorum.”

Donup kaldı. Nefes alıp verirken göğsü benimkine değiyordu. “Öyle mi?”

Saçlarını yüzünden çektim. Uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. “Öpebilir miyim?”

Bir an hareketsiz kaldı. Sonra başıyla onayladı. “Evet, öpebilirsin.”

Gergin bir şekilde nefes verdim. Ona doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere mühürlerken kafamı hafifçe yana eğdim. Alt dudağını hafifçe ısırınca hırıltılı bir şekilde inledi. Bu, vücudumu arzuyla doldurmuştu. Öpücüğü derinleştirdim. Ağzımı açtım ve dilimle dudaklarını okşadım. Dudakları sıcaktı ve viski tadındaydı. Daha fazlasını istiyordum. Muhtemelen hazır olduğumuzdan da fazlasını.

Belinden tuttum ve bacaklarını açarak kucağıma oturtabilsin diye onu kendime çektim. “Seninleyken kendime hâkim olamıyorum.”

Sert aletim onunkiyle karşı karşıya gelince inledim. Callie, "Kayden..." diye başladı ama parmaklarımı saçlarına dolayıp yüzünü yüzüme doğru çekince sustu. Dudaklarımı boynunda gezdirdim. Tenini emdim ve tadına baktım.

"Sana bir şey söylemem gerek." Zihnimin gerisinde bir şeyler çenemi kapatmamı, sarhoş olduğumu ve söyleyeceğim şeyin iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Ama yine de devam ettim. "Ben daha önce kimseye böyle şeyler hissetmemiştim."

Vücudu kaskatı kesildi. Nefesi boynuma vuruyordu. "Ne?"

"Sen ve ben... Bunu seviyorum. Daha önce kimseyle olma fikrini bu kadar sevmemiştim."

Yavaşça soluk vererek doğruldu ve kucığımdan kalktı. "Bence başka bir konudan konuşalım."

"Ne gibi?" Kendimi korkuttuğum gibi onu da korkuttuğumdan endişelenmiştim.

"Mesela seni mutlu eden bir şey gibi," diye önerdi. "Ya da sabah pişmanlık duymayacağın bir şey gibi."

"Ama bu sensin. Callie, beni mutlu eden tek kişi sensin. Beni kurtardığın o gece, bende bir şeyleri değiştirdin. Yaşamı sevmemi sağladın." Ona gerçeği söylemiştim. Ama sabah olduğunda bütün bu gerçekler başıma üşüşecekti.

On Yedinci Bölüm

Madde 21 Kendine Ait Yeni Anılar Yarat.

Callie

Dün gece en hafif tabirle ilginçti. Kayden sarhoş oldu ve muhtemelen ayıkken söylemeyeceği şeyler söylemeye başladı. Ben de onu durdurdum. Bunları bana sadece sarhoş olduğu için söylemesini istemiyordum. Seth'in bu şekilde saçma şeylerden konuşmasını defalarca dinlemiştim. Bunların çoğunu bilinçli bir şekilde söylemiyordu.

Köşedeki yatakta uyuyakalmışım. Uyandığımda bir “oha” anı yaşadım. Telefonum annemden gelen bir sürü mesaj yüzünden ötüp duruyordu. Mesajlara bakmaya yeltenmedim bile. Yataktan fırladım ve kanepeye koştum. Kayden gözleri kapalı bir halde yatıyordu. Kolunu yüzünün üstüne koymuştu.

Omzumun üstünden Luke'a baktım. Yerde, kafasını yastığa koymuş yatıyordu. Sonra tekrar Kayden'a baktım. “Uyan. Eve gitmem gerek.”

Ağır ağır nefes alıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Bu yüzden bir elimi yanağına koydum ve gözünün altındaki yarayı başparmağımla takip ettim. “Kayden, lütfen uyan. Annem çok meraklanmış.”

Gözkapakları açıldı. Işık vurunca gözbebekleri küçüldü. Sanki az önce uykudan kalkmamış gibiydi. “Saat kaç?”

Telefonumun ekranına baktım. “Nerdeyse on bir. Sen uyanık mıydın?”

Omuz silkti ve doğruldu. Kollarını kafasının üstünde esnetince tişörtü yukarı kalktı. Bakmamaya çalıştım. “Bir süre uyanıktım. Bir şeyler düşündüm.”

“Hımm.” Doğruldum ve odanın içinde ceketimi aradım. “Beni eve bırakır mısınız? Yoksa Luke’u mu uyanıtırıyım?”

Kanepeden kalkarken, “Bu tehlikeli bölgeye girmek olur,” dedi. “Luke sabahları pek sevmez.”

Kollarımı ceketin kollarından geçirdim. “Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Bir ara konuşuyorduk. Sonra bir baktım yatakta uyanmışım.”

Sehpanın üstünden Luke’un anahtarını alırken gülümsedi. “Onu uykunda yaptın. Benim yanımda yatıyordun. Sonra bir an kalktın, yatağa doğru gittin. Hiç kendinde değil gibiydin.”

Arka kapıyı açtı ve soğuk havaya çıktık. Gökyüzü hafif bir pusla birlikte açık maviydi. Bilardo salonunu solumda görebiliyordum. Kayden kapıyı kapattı ve çimlerin üstünde sessizce yürümeye başladık. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Şimdi hatırlamadığı sözcükleri duyduğum için tuhaf hissediyordum.

Birden evin köşesinde durdu ve elini dağınık saçlarında gezdirdi. “Hatırlıyorum.”

Omzumun üstünden baktım. “Ne?”

Çekingen bir şekilde bana doğru yürüdü. “O kadar sarhoş değildim. Ne söylediğimi hatırlıyorum. Gecenin yarısını ikimiz de uyandığımızda sana ne söyleyeceğimi düşünerek geçirdim.”

Nefes verdim. “Açıklamak zorunda değilsin. Seth’le akşamdan kalma durumların nasıl olduğunu bilmeye yetecek kadar süre takıldım. Güven bana, pişman olacağı çok şey yaptı ve söyledi.”

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle kafasını salladı. “Ama ben pişman değilim ki. Ben sadece... Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Sana daha önce hissetmediğim şeyler hissettiğimi söylediğimde ciddiydim. Bu beni korkutuyor. Özellikle de benimle ilgili bilmediğin daha pek çok şey olduğu için. Pek çok kötü şey.”

Aramızdaki mesafeyi kapattım. “Buna inanmıyorum. Seninle ilgili kötü şeyler olabileceğine inanmıyorum. Bunlar ancak senin kötü olduğunu sandığın şeyler olabilir.”

Ensesine masaj yaparak arkamdaki yola baktı. “Konunun ne olduğunu bilsen böyle demezdin.”

“İstedığın zaman anlatabilirsin,” diye önerdim. “Böylece konuyu anlamış olurum.”

Bakışları benimkilere kilitlendi. “Bilseydin benden hoşlanmazdın.”

Derin bir nefes aldım. “Son altı yıldır Seth hariç herkesten korkuyordum. Ama Seth’le ben bir bağ kurduk ve ona hemen güvendim. Seninle de aynısı oldu. Seninle

o tepeye tırmandığımız gün korkmuş gibi görünmüş olabilirim. Aslında zaten korkmuştum ama oraya seninle birlikte gitmek, oraya tırmanmama yardım etmene izin vermek benim için çok büyük bir adımdı. Sana güvendim. Bu boşa olan bir şey değil.”

Yavaşça, “Anlatmak istiyorum,” dedi. “Ama yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Babanı anlatmıştın.”

“Evet ama bu farklı. Bu...”

“Nereye kayboldun sen?” Kayden’in babasının sesi köşeden geliyordu. Lacivert bir eşofman takımı giymişti. Ellerini yumruk yapmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. “Sabah antrenman...” Kayden’in yanında beni görünce sustu. “Sen de kimsin?”

Hemen Kayden’in elini tuttum. “Callie Lawrence.”

Sinirli yüz ifadesinde beni hatırladığına dair işaret belirtmişti. “A, sen Koç Lawrence’in kızı mısın?”

Déjà vu. “Evet, birkaç kez karşılaşmıştık sizinle.”

Bir süre bana baktı. Sanki beni korkutmaya çalışıyormuş gibiydi. Sonunda bakışlarını Kayden’a sabitledi. “Bu sabah antrenman yapacaktık. Hatırladın mı?”

Kayden’in elimi tutan eli gerildi. “Evet, özür dilerim. Uyuyakalmışım. Şimdi de Callie’yi eve bırakmam gerek. Hemen gelemem.”

Kayden’in babası yumruk halindeki ellerini açıp kapattı. Boynundaki damar şişmişti. “Ne kadar sürer?”

Kayden omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki yarım saat filan.”

Bay Owens bana baktı. Kızgın görünüyordu. “Kendi gidemiyor mu? Bir programımız var.”

Kayden, “Hayır, senin bir programın var,” dedi. Babasının çileden çıkmış halini görünce gerildi. “Ve benim bu programa uymam gerektiğini düşünüyorsun.”

“Pardon, benimle mi konuşuyorsun sen?” Gözdağı vermeye çalışıyordu ve bu o kadar korkutucuydu ki kaçıp Kayden’in arkasına saklanmak istiyordum. “Bence burdaki kuralları unutuyorsun ve tabii kuralları unutmanın ne gibi sonuçlar yaratacağını da.”

“Gitmem gerek.” Sesi pürüzlü çıkıyordu. Elimi sıkıca tuttu ve beni de peşinden sürükleyerek babasına arkasını döndü.

Babası, “Kayden Owens!” diye bağırdı. “Bana sırtını dönüp gitmesen iyi edersin.”

Kayden ve ben ağaçların altındaki yola park edilmiş kamyonete doğru hızla ilerledik.

Babası arkamızdan, “Lanet olsun!” diye bağırdı.

Kayden kamyonete binmeme yardım ettikten sonra sürücü koltuğuna bindi ve motoru çalıştırdı. Babası bahçeden yüzünü kaplayan karanlık bir ifadeyle bizi izliyordu. Zihnim o iğrenç geceye ve böyle bir adamın yapabileceği şeylere gitti.

Tekerlekler döndü ve yola çıktık. Kayden vitesi büyüttü. Yolun kenarındaki ağaçlar flu olarak görünüyordu. Kayden uzun bir sessizlikten sonra konuştu.

“Luke’a mesaj atabilir misin?” Telefonunu bana uzattı. “Ben dönene kadar alt katta takılmasını söyle.”

Başımla onaylayarak telefonu aldım. Luke’un adını bulana kadar rehberinde gezindim. Mesajı gönderirken, “Sence gidip Luke’a bağırır mı?” diye sordum.

Başını reddedercesine salladı. Direksiyonu tutan elleri kasılmıştı. “Onu sadece çocuklarına yapıyor.”

Telefonu gösterge panelinin üstüne koydum ve koltukta Kayden’a doğru eğildim. “Kayden, bence oraya dönmemen gerek. Ya sana bir şey yaparsa?”

“Bir şey olmaz. Baş edemeyeceğim bir şey değil.” Sesi sertti. İrkildim ve geri çekilmeye başladım. “Hayır, dur.”

Hemen elini bacağıma koydu. “Özür dilerim. Seni böyle terslememem gerekirdi. Ama ben bunu yaparım işte. Böyle olur. Kendimi bildim bileli bununla uğraşıyorum. Benim hayatım bu.”

“O zaman bunu senin hayatın olmaktan çıkaralım,” dedim. Sesim yalvaran bir hal almıştı.

Gözlerinde şüpheyle bana baktı. Sanki ona göre bu bir seçenek bile değildi. “Ne yapacağım peki? Hiç dönmeyecek miyim? Ne kadar kötü olursa olsun o benim babam. Orası benim büyüdüğüm yer. Benim evim.”

“Artık öyle olmak zorunda değil. Ayrıl ordan.” Onu ikna etmek için ne söylemem gerektiğini anlamaya çalışıyordum. “Gelip benimle kal. Sen bunu hak ediyorsun. Senin içinde iyilik çok ve daha iyisini hak ediyorsun.” Sesim titredi. “Lütfen. Lütfen gel ve benimle kal.”

Yutkundum. Gözleri irileşmişti. “Bunu yapmama izin verir misin?”

Başımınla onayladım. Uzanıp koluna dokunurken yüreğim onun için perişandı. “Tabii ki. Oraya dönmeni istemiyorum. O... O niye böyle?”

“Sanırım babası da ona böyle davranmış.” Kamyoneti bizim yola doğru çevirdi. “Küçükken de kötüydü ama bu

kadar değildi. O zamanlar çok kızar, bağırır, bazen tokatlar veya kemerle vururdu. Biz büyüdükçe bunlar da gitgide kötüleşti. Sanki..." Dişlerini gıcırdattı. "Sanki bizi öldürmeden daha sert vurabileceğini biliyordu. Abimler büyüdüklerinde ona karşılık verdiler ama onlar da gidince... Ben yalnız kaldım. Her şey paramparça oldu. Bütün öfkesi bana yöneldi."

Onu o evde o adamla düşününce gözlerim yanmaya başladı. Gözyaşlarımın akmasına engel olmak için gözlerimi kırıştırdım. "Buna katlanma artık. Gelip benimle kal. Orda kalmak zorunda değilsin."

Bakışları benimkileri incelerken korkmuş ve kafası karışmış gibi görünüyordu. Kaybolmuş küçük bir çocuğa benziyordu. "Tamam ama önce gidip Luke'ı almam lazım."

Rahat bir nefes aldım. Ciğerlerim hava akışıyla rahatlamıştı. "Hemen geleceksin, değil mi? Söz ver?"

Arabayı bizim eve doğru döndürüp annemin arabasının arkasına park ederken başıyla onayladı. "Söz."

Arka kapıdan bizim pencereye baktım. Perde açıktı ve annem bizi izliyordu. "Seninle gelmemi ister misin? Anneme söylesem yeter."

Kayden yanağını kavradı ve başparmağıyla gözümün altını okşadı. "Sorun olmayacak merak etme. Evde kal ve anneni sakinleştirmeye çalış."

"Emin misin? Ya da babama söyleyeyim o seninle gelsin?"

"Callie, bana bir şey olmayacak merak etme. Luke da orda. Sadece gidip eşyalarımı alacağım ve geleceğim. Hiçbir şey olmayacak."

Eğilip dudaklarımı onunkilere sürterken kalbim sıkışmıştı. Geri çekilmeye çalıştım ama elini enseme götürdü ve ağzını tekrar ağzıma bastırdı. Beni şiddetli bir şekilde öptükten sonra bıraktı. Yüreğimde ağır bir hisle arabadan çıktım ve onun arabayla geri geri çıkışını izledim. O dönene kadar nefesimi tutup bekleyeceğimi biliyordum.

Kayden

Ödüm kopmuştu. Daha önce babamla hiç bu şekilde konuşmamıştım. Gözlerindeki ifade ayvayı yediğimin resmiydi ama Callie haklıydı. Artık bununla uğraşmak zorunda değildim. Tek yapmam gereken arkamı dönüp gitmekti. Bu uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi ama bir sebepten yapamamıştım işte. Hayatım boyunca gördüğüm şeyler, evden ayrılan, vurmayı dert etmeyen, bağırان, umursamamamı söyleyen insanlardı. Sonra Callie geldi ve bunu değiştirebileceğimi, çok daha iyisini hak ettiğimi söyledi. Bunlar çok basit cümlelerdi ama söyledikleri benim için çok önemliydi.

Kamyoneti ağacın arkasına park ettim ve Luke'a mesaj atıp on dakika içinde kamyonetinde beni beklemesini, çantamı almam gerektiğini söyledim. Ön verandaya doğru ilerlerken anılar zihnime hücum etti. Ortamda fırtına sessizliği hâkimdi ve ön kapı açıldı.

Gardımı alarak içeri girdim. Biz küçükken babam dayaktan oyun icat ederdi. Bize saklanmamız için zaman verirdi, sonra da bizi aramaya gelirdi. İyi saklanırsak biz kazanırdık. İyi saklanamamışsak bedelini öderdik. Oyun

her zaman bizim bedel ödememizle sonuçlanırdı çünkü babam aramaktan hiçbir zaman vazgeçmezdi.

Ev boş gibi görünüyordu. Hemen yukarı çıkıp odama geçtim ve kıyafetlerimi çantaya doldurdum. Çantayı omzuma asıp merdivenlere yöneldim. Ön kapı görüş alanıma girince beni bekleyen özgürlüğü hissettim. Ama merdivenlerin altından babam çıktı ve merdivenlerin ucunda durarak yolumu kapattı.

Kollarını göğsüne kavuşturmuştu. “Öyle aptal davranışlar sergilemene o kız mı sebep oldu, yoksa üniversiteye gittiğinden beri daha mı sersemleştin onu merak ediyordum? Hiç böyle cesur değildin.”

Zihnim seçeneklerimi değerlendirdi. “Bak, özür dilerim. Artık burda kalmayacağım. O yüzden bırak da...” Alttaki basamağa inmeye yeltendim.

Yana çekilerek yolumu kapattı. “Yapman gereken bir antrenman var.”

“Hayır, yok,” dedim. Avuçlarım terliyordu. Daha önce ona hiç bu kadar karşı gelmemiştim. “Okulda yeterince antrenman yapıyorum.” Ayağım bir adım daha attı. Tam karşısına gelmişim. “Gidiyorum.”

Kolumu tuttu. O kadar çok sıktı ki tenim yandı. “Şimdi kışını kaldırıyorsun, arabaya biniyorsun ve sahaya antrenman yapmaya gidiyoruz. Beni daha fazla zorlama.”

Evde oturup beni bekleyen, daha doğrusu benim için endişelenen Callie’yi düşündüm. Daha önce kimse benim için endişelenmemişti. Kolumu ondan kurtardım ve ellerimle göğsünü ittim. Üç yaşındaki bir çocuğun korkusuyla titriyordum. Fırsatı değerlendirerek kalan basamakları

indim ama dengesini kazandı. Bu kez yumruklarıyla ve gözlerindeki kontrolsüz öfkeyle karşıma çıktı.

Yüzüme vururken, “Seni adi!” diye bağırdı.

Kafamı yana çekince eli ön kapının camına vurdu. Camı kırdı ve ellerini kesti. Bu onu durdurmadı. Bir yumruk daha attı. Yumruğu bu kez çeneme geldi. Kemiklerim çatırdadı ve kulaklarım çınladı.

“Kahretsin!” Acı yanağımı kaplarken yüzümü tuttum ama ben acıya alıştım. Hemen kendimi toplamam gerektiğini biliyordum. Hayatımda ilk kez babama bir yumruk savurdum. Babam yana çekilip elim ahşap tırabzana vurunca kemiklerim çatırdadı.

Saniyeler sonra yerdeydik. Kollarını bana dolayıp ikimizi de yere savurmuştu. Babamın karnına tekme atarken camlar tişörtüme ve kaslarıma battı. Yerde kaydı ve kafasını duvara vurdu. Ellerimden güç alarak ayağa kalktım.

“Seninle işim bitti,” dedim ve o ayağa kalkmadan kapıdan çıktım.

Luke arabayı çalıştırmış beni bekliyordu. Kamyonete binip kapıyı kapattığımda sonunda güvende olana kadar arkama bakmadım. Tenimdeki cam kırıklarını, tişörtümdeki yırtıkları ve şişmiş yanağımı incelerken Luke’un gözleri büyüdü.

“Ne oldu?” diye sordu. “Hâlâ aynı halta devam mı ediyor?”

Kafamı salladım. Babam ön verandaya çıktı ve kamyonete baktı. “Sür sadece. Beni Callie’lerin evine götür. Burda olmak istemiyorum.”

Kamyoneti yola doğru çevirdi. İncinen elimi göğsüme doğru bastırdım. Gözden kaybolana kadar bakışlarımı babamdan ayırmadım.

Callie

Yerimde duramıyordum. Ona mesaj atıp duruyordum ama cevap vermiyordu. Annem bütün gece eve gelmediğim için ne kadar endişelendiğiyle ilgili uzun bir nutuk çekmişti. Sesimi çıkarmadım ve konuşmasına izin verdim. Ona sırrımı anlatsam ne kadar endişeleneceğini merak ediyordum.

Nutuk bittikten sonra garajın üstündeki odamda Kayden'ı bekledim. Dün gecedен sonra kendimi yapış yapış hissediyordum. Sanki gözeneklerimden alkol fışkırıyor gibiydi. Bu yüzden duşa girdim. Vücuduma havlu sarılı bir halde parmaklarımı saçlarımdan geçirerek giyinmek üzere odama girdim.

Kayden yatağında oturuyordu. Sırtı dönüktü. Omuzları çökmüştü. Şaşırarak sıçradım. "Aa."

Elimle ağzımı kapattım ve kapıya doğru yöneldim. Üstümde sadece havlu olduğu için utanmışım.

Başını bana doğru çevirince havlunun bir önemi kalmadı. Yanağı şişmişti ve kıpkırmızıydı. Tişörtünde kan ve yırtıklar vardı. Ellerindeki kan kurumuştı.

Havluyu sıkıca tutturup ona doğru koştum. "Ne oldu?"

Kafasını salladı. Bakışları neredeyse hiçbir yeri örtülmemiş vücudumda dolaştı. "Artık bir önemi yok. Hepsi bitti."

“Ne bitti?”

Titreyen elini bana doğru uzattı. “Ona vurmaya çalıştım. Sonra da onu tekmeledim.”

“Babanı mı?” diye sordum. “O... Sen iyi misin?”

“Artık iyiyim.” Kalçamdan tuttu, gözlerini kapattı ve beni kucağına çekti. Sıkıdığı dişlerinin arasından soluk alıp veriyordu. Havlunun altı açılıp pantolonunun sert kumaşı tenime değince itiraz etmek için ağzımı açtım ama başını omzuma koydu ve vücudu titremeye başladı. Çenemi kapattım, gözlerimi yumdum. Elimini saçına koydum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

O nefes almaya çalışırken hareket etmeye korkarak yerimden kıınıldamadm. Bana saatler gibi gelen bir süre sonra başını kaldırdı. Gözleri kızarmıştı.

“Özür dilerim,” dedi. Avucuyla gözünü ovuştururken ofladı. “Bir an hepsi ağır geldi.”

“Seni anlıyorum,” dedim ve alnını öptüm.

Parmakları yanağımda gezindi ve şakağımdaki doğum lekemi takip etti. “Daha önce hiç ona karşı gelmemiştim. Çok korkutucuydu.”

Kayden benden çok daha cesurdu. Onun ta çocuklğundan beri yakasını bırakmayan bir şeye karşı gelmişti. Ona imrendim.

Yaralı yanağını hafifçe okşadım. İrkildi. “Sana buz getir-memi ister misin? Bandaj? Ağrı kesici? Annemin ecza dola-bında bunlardan bir sürü var.”

Kaşını çattı. “Niye ki?”

Omuz silktim. “Bir keresinde sormuştum. Lisedeki eski bir amigo yaralanmasından kaldıklarını söylemişti.”

Kaşlarını çatınca şiş gözü kapandı. “İyi de bu yirmi yıl önce filan değil mi?”

“Kadın çılgın,” dedim ve kucağından inmeye başladım. “Belki de bu yüzden her zaman böyle mutludur.”

Parmakuçlarını tenime bastırdı ve beni olduğum yerde tuttu. Bakışlarında panik vardı. “Gitmeni istemiyorum.”

Bu bakışı biliyordum. Bu, birine yardım etmesi için yalvaran bakıştı.

Üstüme yüklendiğini ve bedenimin her bir parçasının ikiye ayrılıyormuş gibi olduğunu hissedince, “Anneciğim lütfen bana yardım et,” diye fısıldadım. Eliyle kabaca ağzımı kapattı. Gözyaşları gözlerimden süzülüyordu. Annem neredeydi? Niye beni almaya gelmemiştii? Çünkü diğer çocuklar gibi saklandığımı sanıyordu. İçten içe ölmek yerine benim de saklambaç oynuyor olmam gerekiyordu. Bir tarafım yalnızca içeriden değil dışarıdan da ölmüş olmayı diliyordu.

Lütfen anneciğim...

Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. Yüzünü boynuma gömdü ve dudaklarını atan nabzımın üstüne koydu. Gözlerimi kapattım ve anı yaşadım. Çok korkuyordum ama aynı zamanda bunu çok istiyordum. Boynumu ağır ağır, her dokunuşun tadını çıkararak öptü. Kafamı yana doğru eğdim.

“Gidip ellerimdeki kanı yıkayacağım,” diye fısıldadı. Geri çekildim. “Olduğun yerde kal, tamam mı?”

Havlunun ucunu toplayarak başımı salladım ve bacaklarımı kucağından indirdim. Ayağa kalktı ve banyoya yöneldi. Ben de yatağa uzandım. Bir şeylerin gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordum. Bunu havada hissediyordum,

ensemde beni öptüğü yerde, ellerinin dokunduğu her yerdeki sıcak histe hissediyordum.

Banyodan çıktı. Tişörtünü çıkarmış ve göğsüne bir havlu bastırmıştı. Yatağa oturunca doğruldum ve kesiğe bakabilmek için havluyu tutan elini indirdim. Kesik üst kaburgasının oradaydı ve derindi. Çoktan hırpalanmış bedenine bir yara daha eklenmişti. Tenindeki yeni yaraları fark ederek parmaklarımı kollarında gezdirdim.

“Buralara ne oldu?” Pazusunun oradaki bir kesikte durdum ve kesiği inceledim. “Sanki birisi tenini kesmiş gibi.”

Parmaklarını benimkilerine doladı ve başını sallayarak duvara baktı. “Ben iyiyim. Söz veriyorum, Callie. Böyle şeylerle baş edebilirim.”

Dizlerimin üstünde doğruldum. Havlunun alttan açıldığını hissettim ama kapatmaya çalışmadım. Dudaklarımı göğsüne dokundurdum, pürüzlü bir yara boyunca boynunda ilerledim. Tenini emdim, dilimi nazıkçe yaranın üstünde gezdirdim. Sonra dudaklarının yumuşaklığında kayboldum. Başını yana çevirdi ve parmaklarını belime dolarken dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Ağzını açarken beni kendine çekti. Dilimi ağzına gömdüm. Baskın duygular beni ele geçirip içimdeki acıyı silerken inledim.

Parmakları havlunun ucunu buldu ve belime, çıplak tenime dokundu. O bedenimi hissedip dudaklarımı tadarken doğru dürüst düşünemiyordum. Acı veren düşüncelerime geçici bir süre için engel oluyordu. Kalkıp oturdum ve göğsümü göğsüne bastırdım. Ağırlık noktasını değiştirerek yatağa uzandı. Bacaklarımız birbirine dolaştı.

Dizini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Pantolonunun kumaşını hissedince, vücutuma ve karnıma bir sıcaklık doldu.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirirken, dudaklarına doğru, “Kayden,” diye inledim.

Dudaklarını dudaklarımdan çekti. Kesik kesik nefes alıyordu. Bakışları benimkileri taradı. “Durmamı istiyor musun?”

Kafamı sallarken onu daha sıkı tuttum. Saçlarım gözlerimin önüne dökülmüştü. “Hayır.”

Nefes alarak dudaklarını benimkilere bastırdı. Havlu vücudumdan kayıp altında çıplak bir halde yatmaya başlayınca yumuşak öpüşme tehlikeli bir hal aldı. Her soluk alıp verişimde göğüs uçlarım göğsüne değiyordu. Bacaklarım ayrıldı. Ellerim yanaklarındaydı. Sıcaklığı beni rahatlatıyordu. Kollarıma uzandı ve parmaklarını bileklerime doladı. Ellerimi yüzünden uzaklaştırdı ve ikisini de kafamın iki yanına koydu. Ağzı ağzımı yiyip bitiriyordu.

Birden kollarımdan birini serbest bıraktı. Bedenim altında titredi. Dudaklarıma doğru, “Callie, durmam gerektiğı zaman söyle,” dedi.

“Durma,” diye fısıldadım. Kalbim tedirgin ama kendinden emindi. “Hiç durma.”

Parlak gözleri kocaman açıldı. Elini karnıma doğru kaydırırken alt dudağımı ısırdı. Saniyeler sonra parmakları tıpkı dün yaptığı gibi içimdeydi. Kendimi en mükemmel şekilde kaybetmiştim. Sanki zihnim sonunda o karanlık bölgeyi terk etmişti ve ben sonunda ışığı yakalamıştım.

Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum ama nasıl isteyeceğimi bilmiyordum.

O beni içeriden hissederken kalçalarım eline doğru hareketleniyordu. Dudağını dişlerimin arasına kısıtıp çektim ve bırakmadan önce ısırdım. Dudaklarıma doğru inledi. Daha fazlasını isteyerek vücudumu kıvıltatırken kahverengi saçları alnıma değiyordu. Parmaklarını içimden çıkarırken göğsü yükseldi.

Parmaklarını tekrar bileklerime kaydırıp beni olduğum yerde tutarken, “Callie, sınır neresi?” diye sordu. Gözleri gözlerimi inceliyordu. “Nerde duracağımı bilmem gerekiyor.”

Gözlerine bakarak başımı sağa sola salladım. “Durmanı istemiyorum, Kayden. Bunu söylerken ciddiydim.”

Söylediklerimi kavrarken gözbebekleri küçüldü. “Callie, ben...”

İçinde bulunduğum an kaybolmaya başlayınca kalp atışlarım yavaşladı. Geçmişimden gelen görüntüler beni buldu ama Kayden önünü açmak için kalçalarını kaldırıp pantolonunu çıkarırken hepsi yok oldu. Saniyeler sonra üstündeki her şeyi çıkarmış ve bir prezervatif takmıştı. Tekrar üstüme uzandı. Çıplak tenin karşısında çıplak ten. Beni tutku, arzu ve diğer her şeyle öptü. Kollarımız başımın üstünde birbirine dolanmıştı. Gerginliğim beklentiyle karışmıştı. Anın her bir ayrıntısının farkındaydım. Avuçlarındaki teninin sertliği, göğsüme değen göğsünün yumuşaklığı, ağzımdaki dilinin ıslaklığı, bütün vücudumu saran sızlama. Vücudum arzuyla tutuşurken tenimde ter birikmişti. Vücudu benimkiyle bir olurken bacaklarımı açtım. İçimde hareket etmeye

başlayınca canım yandı. Ama bileklerimdeki görünmez zincirlerin sonunda kırılıp parçalandığını hissettim.

Bacaklarımı kalçalarına doladım. Yavaş yavaş içimde ilerlerken nefes aldı. Dudaklarını ağzımdan çekti ve parmaklarıyla yanağımı okşarken gözlerime baktı. Bir an durdu ve son bir kez daha ittikten sonra tamamen içimdeydi.

Beni öperken vücudumun ve zihnimin bütün parçaları canlandı. İleri geri yaparken ilk başta canım yandı. Neredeyse ona durmasını söyleyecektim ama acı hafıfledi ve kaslarım esnedi. Başım yastığa düştü.

Bu anı her zaman hatırlayacaktım. Çünkü bu kez bana aitti.

Kayden

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Azarlandığımı, dayak yediğim veya babama karşı geldiğim zamanlarda bile. Daha önce seks yapmıştım. Hem de pek çok kez. Ama hepsi öylesineydi. Daisy'yle bile. Başka bir şey yoktu. Ben de böyle olması gerektiğini sanırdım. Ama Callie bana baktığında, bana güvendiğinde kaybolup gidiyordum. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Daha önce hiç kimse bana kendimi şu an hissettiğim gibi hissettirmemişti. Sanki yaralarımın hepsi parçalanmış ve acı gerçek gibiydi. Ama ben acıyı durduramıyordum.

Kollarını başının üstüne koyup onu şiddetli bir şekilde öperken içine giriyordum. Harika bir histi. Durmak istemiyordum. Gözleri parlıyordu. Dudakları ayrılırken gözbebekleri genişlemişti. Zevk içinde nefes alıp kalçalarını

hareketlerime uydururken boynu kıvrılıyordu. Kollarını bıraktım ve ellerimi göğüslerine doğru indirdim. Boynunu indirirken tenini hissettim. Parmakları, yaralarımda geziyor, dokunduğu her yerde izini bırakıyordu. Bu beni neredeyse çıldırtacaktı. Çığlık atarken başı yukarı kalktı. Dakikalar sonra ben de ona katıldım. Bundan sonra geri dönüşün olmadığını biliyordum. Bana sahip olmuştu, beni istemişti, bana ihtiyaç duymuştu. Bir bağ kurmuştum. Artık geri dönüş yoktu. Bundan asla vazgeçemeyecektim.

İkimiz de soluklanırken kendime her şeyin iyi olacağını, bununla baş edebileceğimi söyledim. Bir anlığına öyle hissetmiştim.

İçinden çıktım ve sırtüstü yatarken soluk verdim. Sıcak vücudu kalçasının üstünde dönerek beni takip etti. Yanı-ğın göğsüme dayadı ve bacağına belimin üstüne attı.

Kendi düşüncelerimin arasında mücadele verirken sonunda cesaret edip, “İyi misin?” diye sordum.

Serçeparmağıyla karın kaslarımın çizgilerini takip ederken başıyla onayladı. “İyiden de öteyim.”

Gözlerimi kapattım ve çenemi başının üstüne koydum. “Callie, sana söylemem gereken bir şey var.”

Başını göğsümden çekti ve bana baktı. “Sorun ne? Ben... Yanlış bir şey mi yaptım?”

Parmağımın ucuyla alt dudığına dokundum. “Hayır, seninle ilgili bir şey değil. Konu benim. Benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Sana söylemem gerektiğini düşünüyorum.”

Doğrulup oturdu. Bakışlarım kalbi gibi kırılgan olan vücuduna kaydı. “Beni endişelendiriyorsun.”

Utanç beni ele geçirirken, “Özür dilerim,” diyerek geri çekildim. “Kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım.”

Kaşlarını çattı. “Kayden, bana her şeyi anlatabilirsin. Ben seni yargılamam.”

Dürüstçe, “Biliyorum,” dedim. Sahiplenici bir şekilde belinden tutup kaldırdım ve kucağıma oturttum. Böylece iki bacağı da kalçamın her iki yanında durabilmişti. “Konuşuruz ama biraz sonra.”

Dudaklarımı dilimle ıslattım ve ensesinden tutup ağzını ağzıma yaklaştırdım. Diğer elimi de önünde kaydırdım ve göğüslerini kavradım. Hayatım boyunca yaşadığım tek huzurlu ana geri dönmek ve bunu tekrar yaşamak istiyordum.

On Sekizinci Bölüm

*Madde 33 Hiç Kıpırdamadan Biriyle Yan Yana Yat
ve Yalnızca Onu Hisset.*

Callie

Annemden gelen yedinci mesaja bakarak, “İçeri gitmem lazım,” dedim. “Yoksa buraya gelecek ve bunu görecek.”

Üstüme çıkabilmek için beni ters çevirirken masum bir şekilde, “Neyi görecek?” diye sordu. Göğsümü ağzına aldı ve dilinin ucuyla göğüs ucumda daireler çizmeye başladı.

Uyluklarım tekrar içimde olmasını isteyerek sızlıyordu. Nefesim kesildi. “Beni yine kendimden geçireceksin bak.”

Yüzünde bir gülümsemeyle geri çekildi. Ama yanağı kıpkırmızıydı ve şişmişti. “Olsun ne var?”

Yalandan sert sert baktım. “Ben ciddiyim. Elinde anah-tarla gelecek ve kapıyı açınca bu manzarayla karşılaşacak.”

Bana pek de inanmayarak güldü ama yine de beni serbest bıraktı. “Peki, sen kazandın. Gitmene izin veriyorum ama anneni hallettikten hemen sonra geri geleceksin.”

Hafifçe güldüm. Çarşafı vücuduma sardım ve üstüme giyecek bir şeyler bulmak için çantama doğru gittim. Yaptıklarımızdan sonra bile biraz utanıyordum. Çarşaf düşmeden kıyafetlerimi giymeyi başardım. Yaptığım şeyi sorgulamadı ve kalkıp kot pantolonuyla tişörtünü giydi.

Pencereden karanlık gökyüzüne baktım. Her şey mükemmel, dokunulmaz gibi görünüyordu. Sanki ilk kez hayatımı kendi ellerimde tutuyor gibiydim. “Saat kaç oldu?”

Kolunu çevirdi ve saatine baktı. “Yedi buçuğa geliyor.”

“Meraktan ölmesine şaşmamalı. Akşam yemeğini kaçır-
mışım.”

Ben kapıyı açarken o da parmaklarını parmaklarıma doladı. “Durum ne kadar kötü yani?”

Onu basamaklara doğru yönlendirdim. “Sana bir sürü soru soracak ve aşırı neşeli davranacak.”

“Baban?”

“Eminim futboldan bahseder.”

Telefonum çalınca basamakların sonunda durdum ve mesaja baktım.

Seth: Canım n’aber? Nasıl gidiyor? Umarım iyidir? Lezzetli ziyafetler çektin mi bakalım?

Ben: Olabilir... Sen ne tür ziyafetlerden bahsediyorsun?

Seth: YOK ARTIK!!!! Yaptın mı??? Çünkü içimde tuhaf bir his yaptığını söylüyor.

Ben: Ne yaptım mı?

Seth: Sen biliyorsun ne olduğunu.

Kafamı kaldırıp Kayden'a baktım. Bana gülüyordu, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Seth mesaj atmış."

Daha iyi görebilmek için bana doğru eğildi ama telefonu elimle kapattım. "Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?"

Dudağımı ısırdım. Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Yoo."

Övünerek, "Konuşuyorsunuz işte," dedi. "Yaptıklarımızdan sonra bile hâlâ yanaklarını kızartmayı başarıyorum. Tanrım. Cidden bu işte iyiyim."

Başımı eğdim. Saçlarım yüzümü örttü. "Kızardığım filan yok."

"Kızarıyorsun işte." Parmağını çenemin altına koydu ve başımı kaldırdı. "Ve ben bundan çok memnunum." Dudaklarını hafifçe benimkilere sürterek beni nazik bir şekilde öptü. Öpücüğü ayakucuma kadar her yerimde hissetmiştim.

Gülümseyerek geri çekildim. Ama evin dışına park etmiş başka bir araba olduğunu görünce duraksadım. "Kimin arabası o?"

Kayden bakışlarımı takip etti ve omuz silkti. "Bilmiyorum."

Kafam karışmıştı. Evin arka kapısını açtım. Saniyeler sonra kendime ait her şey beni terk etti. Her soluk, her kalp atışı, her öpücük. Masada oturup turta yiyen abim Jackson'ı görünce gözümün önünde siyah noktalar uçmaya başladı. Abimin karşısında onun en yakın arkadaşı Caleb Miller oturuyor, bir dergiyi karıştırıyordu. Saçları sanki yıllardır kestirilmemiş gibi düzensiz ve uzundu. Kafasını kaldırıp bana bakınca bakışlarımı yere indirdim.

Caleb, “Baksanıza şu işe, küçük Callie büyümüş,” dedi. Önünde duran kaleme baktım ve kalemi alıp onu defalarca gözüne sokup mümkün olduğunca çok acı vermek nasıl olurdu hayal ettim.

Jackson çataldaki kremayı yalarken, “Annem senin kaçtığını düşündü,” dedi. “Sana bir sürü mesaj attı.”

“Ne güzel,” diye tersledim. Yanında bu salağı dolaştırıp durduğu için abime hep düşmanlık beslemiştim. Başıma geleni bilmiyordu. Bunun farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. “Ona uğradığımı ve iyi olduğumu söyler misin? Mesaj atmayı bıraksın artık.”

Jackson, “Hayır,” dedi. “Ben senin sekreterin değilim. Annem oturma odasında. Git kendin söyle.”

“Sen niye geldin ki?” diye sordum. Kayden’in parmakları bileğimi okşadı. Gözlerimi kırpıştırarak baktım. Burada olduğunu unutmuştum.

Kayden kafasını salladı. Zümrüt rengi gözleri bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama anlamıyordum. Tenimin en derinlerindeki şeyleri görebiliyordu, sezebiliyordu.

Caleb masadan kalktı ve mutfağın içinde dolaşmaya başladı. Hareketleri sanki dünyada hiçbir kaygısı yokmuş gibi telaşsızdı. Kayden’a, “Ee üniversite futbolu nasıl gidiyor?” diye sordu. “O seviyede biraz daha zor olduğunu duymuştum.”

Kayden bakışlarını benden ayırmadı. “O kadar da kötü değil. Yalnızca yeterince güçlü olmam gerekiyor o kadar.”

Caleb’in bakışları Kayden’in iltihaplanmış yanağını sadist bir bakışla inceledi. Sonra dolabı açtı. “Evet, gerçekten çok güçlü görünüyorsun. Mor gözün güzelmiş yalnız.”

Kayden ona sert ve buz gibi bir bakış attı. Ellerini yumruk yapmıştı. “Sen kampüste ot sattığın için üniversiteden atılmamış mıydın?”

Caleb dolabın kapağını çarparak kapatırken, “Hayatımı sürdürmem gerekiyordu herhalde,” dedi. “Herkesin geçinmek ve burs alabilmek için baba parası olamıyor işte.”

Kayden’in çenesi kasıldı. Kolunu çekti. “Gidelim mi?”

Başıyla onayladı ve elimi tutarak kapıya doğru geri-lemeye başladı. Bakışları, artık iyice huzursuz olmaya başlayan Caleb’in üzerindeydi.

Jackson, “Hiçbir yere gidemezsin,” dedi. “Beni annemin dırdırlarıyla baş başa bırakıyorsun.”

Sesimde gitgide artan bir öfke ve dengesizlikle, “Senin Florida’da filan olman gerekmiyor muydu?” diye sordum. “Burda olmaman gerekiyordu.”

Elinde tatlının kabıyla birlikte masadan kalkarken saçıyla oynadı. “Son dakikada karar değiştirdim.”

Alaycı bir şekilde, “Çalışman filan da mı gerekmiyor?” diye sordum. “Yoksa bir işten daha mı ayrıldın?”

“Benim bir işim var, Callie.” Tatlının kabını mutfak lavabosuna attı. “O yüzden bana böyle bok gibi davranmaktan vazgeç artık. Benimle niye her zaman böyle konuşuyorsun bilmiyorum.”

“Hey.” Kayden benim yerime araya girdi ve önümde durdu. “Ona sakın kötü bir söz etmeye kalkma.”

Jackson kollarını göğsünde kavuşturarak, “Ona iste-diğimi söylerim,” diye cevabı yapıştırdı. “Sen onun bu ailede nelere sebep olduğunu bilmiyorsun. Onun şu küçük sorunları veya her neyse işte, annemi delirtti resmen.”

Caleb beni ilgiyle izliyor, tepki vermemi bekliyordu. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Kafamı çevirmek istiyordum ama sanki beni o yönlendiriyordu. Çünkü sorunlarımın ne olduğunu biliyordu. Onlara kendisi sebep olmuştu. Yavaş yavaş ölmeye başladım. Yılda sadece bir gece çiçek açan, güneş doğmadan önce solan, yaşamları ve mutlulukları kısacık olan Bir Gecelik Gelin çiçeği gibi soluyordum.

“Onu rahat bırak.” Dudaklarında bir gülümseme beliren Caleb bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Belki de böyle davranması için Callie’nin geçerli sebepleri vardır.”

Beni buradan çıkar. Beni buradan çıkar. Kurtar beni. Kurtar beni. Kurtar beni.

Birden bacaklarım hareket etmeye başladı. Birisi beni bir yere sürüklüyordu. Arka kapı açıldı, garaja giden merdivenlere doğru çekildim.

Merdivenlerin en sonunda, verandanın ışığı altında ayakta dikilirken Kayden ellerini omuzlarıma koydu ve beni incelemeye başladı. Bakışlarında şüphe vardı. “Sorun ne? Yüzünde çok değişik bir ifade var.”

Boğuk bir şekilde nefes verdim. “Abimi pek sevmem de.”

Kayden yutkunurken boynundaki kaslar kımıldadı. “Callie, korkunun ne demek olduğunu bilirim. Bana güven. Abimlerin yüzünde gördüm, birçok kez kendim de hissettim. Ondan korkuyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum.”

“Abimden mi korkuyorum?” diyerek salağa yattım. Kayden’in anlamaması için dua ediyordum. Anlarsa olacaktan korkuyordum.

Sert bir şekilde, “Böyle yapma,” dedi ve elini yanağıma koydu. “Caleb’den korkuyorsun. O... Sana bunu o yaptı, değil mi?”

“Evet.” Yine söylemeye niyetim yokken ağzımdan kaçmıştı. Göğsümde gümbürdeyen kalbimi, rüzgârın şarkı söyleyişini, bir yerlerde dünyamı altüst eden birinin sesini dinleyerek ona baktım.

Boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. “Callie... Benim... Senin bunu birine söylemen lazım. Böyle hayatını yaşamasına izin veremezsin.”

“Bir şey değişmez. Üstünden çok uzun zaman geçti. Artık polisler bile bir şey yapamaz.”

“Nerden biliyorsun?”

Hayatla bağımı yitirmiş gibi hissediyordum. Omuz silktim. “Çünkü bir kez araştırmıştım. Artık bir seçeneğim yokmuş. Olan oldu.”

Kafasını salladı. Çenesi kaskatıydı. “Bu adil değil.”

“Senin hayatın da öyle,” dedim. Hayatımı geri istiyordum. *Geri istiyorum. Lütfen Tanrım, onu bana geri ver.* “Aslında hiçbir şey adil değil.”

Derin bir sessizlik oldu. Sonra göğsüne yığılıp ağlamaya başladım. Taşıdığım sır daha hafif parçalara bölünmüştü. İtiraz etmeme rağmen beni kaldırıp kucağına aldı, merdivenleri çıkararak beni odama götürdü. Bense içimde tuttuğum bütün gözyaşlarıyla hıçkırıyordum.

Yatakta benim yanıma uzandı. Yüzümü onun göğsüne gömdüm. Her nasılsa ağlamayı kestim, ikimiz kıpırdamadan yattık ve birbirimizin acılarını duyduk. Sonunda kollarında uyuyakaldım.

Kayden

Callie uyuyakaldıktan sonra dünyayı anlamlandırmaya çalışarak nefes alıp verişini dinledim. Öfke kıyıya vuran bir dalga gibi beni sardı. Caleb'i öldürmek istiyordum. En acı veren şekillerde döverek öldürmek istiyordum.

Callie'nin abisiyle Caleb'in gülerek evden çıkıp arabaya binerek gittiklerini duydum. Bir partiye gitmekten söz ediyorlardı. İçimde bir şeyler hareketlendi. Bütün öfkem paramparça oldu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Callie, o gece beni muhtemelen ölümüme neden olacak bir kavgadan kurtarmıştı. Ama aynı zamanda beni kendimden de kurtarmıştı. Ondan önce içim ölüydü. Kalbimde boş bir delikten başka bir şey yoktu.

Kolumu nazikçe başının altından çektim. Telefonu aldım ve ona son bir kez baktıktan sonra kapıdan çıktım. Basamaklardan inerken Luke'a mesaj atıp beni almasını söyledim. Sonra kaldırımda bilinmeyene doğru yürümeye başladım.

Hiç bilmediğim bir yöne doğru yürüdüm ve soğuk havanın beni tüketmesine izin verdim. Yaklaşık on beş dakika sonra Luke'un kamyoneti kaldırıma yanaştı. Arabaya bindim ve klima tenime doğru vururken ellerimi birbirine sürttüm.

"Ee o mesaj neydi öyle?" Şapkasını aşağı indirdi ve klimanın derecesini artırdı. "Kelly Anallo ile işi pişirmek üzereydin, haberin var mı acaba?"

"Pardon," diye mırıldandım. "Nerdedin?"

“Gölün orda.” Direksiyonu sağa çevirdi ve kamyoneti bir yan yola soktu. “Bir parti var.”

“Callie’nin abisiyle Caleb Miller’ı orda görmedin, değil mi?”

Bir trafik ışığında durdu. Ön cam buğulanınca buz çözücüyü açtı. “Gördüm. Tam ben gidiyordum ki onlar geldiler.”

“O zaman oraya gidelim.” Arabayı sürmesini işaret ettim. “Yapmam gereken bir şey var.”

Ben dizimi sallayıp parmaklarımla kapıda ritim tutarken sessiz kaldık. Ağaçların arasında yol alırken kamyonet zıplıyordu. Arabayı park ettik. Caleb’in göl kıyısındaki şenlik ateşinin yanında durduğunu ve pembe dar bir elbisenin üstüne bol bir ceket giymiş bir sarışınla konuştuğunu fark ettim.

Luke arabayı park edip inerken, “Bir konuda yardımına ihtiyacım var,” dedim.

Bir ayağını arabadan çıkarmıştı ki durdu. “Ne oldu? Çok tuhaf davranıyorsun. Beni korkuttuğunu söyleyebilirim.”

Bakışlarımı Caleb’den ayırmadım. Benden beş altı santim kadar kısaydı ama birkaç partide kavga ettiğini hatırlıyordum. Kendini savunabilirdi. “Arkamı kollaman gerek.”

Luke ağzına bir sigara koyarken bana baktı. “Kavga başlatmayı mı planlıyorsun?”

Tereddüt etmeden, “Evet,” dedim.

“Benden de dayak yemeni engellememi istiyorsun yani?” Elini ağzına doğru siper yaptı ve çakmayı çaktı.

“Hayır. Onu öldürmeden beni durdurmanı istiyorum.”
Kapı kolunu çevirdim ve dışarı çıktım.

“Ne ne?” Yüzünün önünde duman belirdi.

“Onu öldürmeden önce durdur beni,” diye tekrar ettim
ve kapıyı kapattım.

Kamyonetin önüne yanıma geldi. Sigarasının ucuna dokundu ve külünü attı. “Nerden çıktı şimdi bu? Biliyorsun ben böyle durumlarda iyi değilimdir.”

Arabaların bittiği hizada durdum. “Senin... Çok değer verdiğin birisi bir başkası tarafından mümkün olan en kötü şekilde incitilmişse, ne yapardın?”

Ateşe bakarak omuz silkti. “Ne olduğuna bağlı olarak değişir?”

“Çok kötü bir şey,” dedim. “Ömür boyu iz bırakacak cinsten.”

Sigarasından ağır ağır bir nefes çekti. Sonra bana doğru çevirdi. “Tamam, arkanı kollayacağım.”

Ateşin oraya doğru yürüdüm. İçimdeki öfke, alev gibi şiddetli yanıyordu. İnsanlar bağılıyor, gülüyor, bir araba bagajındaki fiçiden bira alıyordu. Arabalardan birinin hoparlörlerinden müzik sesi geliyordu. Gölün kenarında hareketli bir biralı pinpon oyunu* oynanıyordu.

Daisy yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde plastik bir bardakla geldi. “Hey, parti çocuğu. Geleceğini biliyordum.”

Kızgın bir ifadeyle başımı salladım ve yana çekildim. “Yolumdan çekil.”

* İki grup halinde oynanan ve amacın pinpon topunu karşı tarafın bardağına sokmak olduğu, birayla oynanan bir oyun. Top bardağa girerse karşı taraftan birisi bira içer. Karşı tarafın bira bardaklarını önce bitiren kazanır. (ç.n.)

Geri çekildi ve elini göğsüne bastırdı. Yaralı bir ceylandı sanki. “Senin neyin var?”

Luke kendinden memnun bir halde, “Senin nasıl bir kaşar olduğunu fark etti,” diye araya girdi. Sigarasının dumanını Daisy’nin yüzüne üfledi.

Daisy, “Aman Tanrım. Çok adisin,” dedi ve ellerini yüzüne doğru salladı. Onu savunmamı umarak bana bakıyordu.

Onu geçiştirdim. Etrafından dolandım ve doğruca Caleb’e gittim. İnsanların arasından geçerek ateşin yanında açık alanda durdum. Caleb’in bakışları benimkilerle buluşunca yüzü asıldı ama yerinden kımıldamadı. Başına geleceklerin kendisi de farkındaydı ve sanki bunu istiyormuş gibi bekliyordu.

Ona doğru gittim. Bana doğru yürürken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Senin burda ne işin var?” diye sordu. “Ve küçük güzel Callie nerde?”

Çenesine bir yumruk attım. Aslında hatayı burada yapmıştım ama geri alamadım. Kalabalık şaşkındı. Pembe elbiseli kız bardağını düşürdü. Kumun üstüne bira dökülünce yana sıçradı.

Caleb yanağını tutarak yere yığıldı. “Ne oluyor lan?” Ayağa kalktı ve burnundan akan kanı sildi. “Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

Açıklama yapmadan bir yumruk daha savurdum ama bu sefer yana çekildi ve yan tarafıma yumruk attı. Kaburgalarım çatırdadı ama ben alışkındım. Babamın yaptıklarıyla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Toparlandım ve dizimle karnına vurdum.

Öne doğru eğilerek öksürdü. Ağzından yere kan damlıyordu. “Sen bittin.”

Parmaklarımı çıtlattım. Ona bir daha vurmak için atıldım ama zıpladı ve üstüme çullandı. Karnıma vurunca nefesim kesildi. Ayakta kalmaya çalışırken ayakkabılarımız kumun üstünde sürükleniyordu. Kalabalıktan birisi çığlık attı. Yere düştüğümüzde bunu bağırışlar takip etti.

Yumruğumu tekrar tekrar yüzüne savurdum. Sanki yıllardır içimde biriktiriyormuşum gibi kırmızı, yalnızca kırmızı görüyordum. Birisi beni çekmeye çalışıyordu ama her kimse onu sürekli def ettim. Ben ona vururken ne kadar süre geçti bilmiyordum. Sonunda birileri beni ondan uzaklaştırdı.

Luke olduğunu düşünerek ellerini uzaklaştırdım ama göle vuran kırmızı-mavi ışıklar beni gerçeğe döndürdü. Bir polis memuru bileklerimi kelepçeledi.

Bir polis, “Hareket etme!” diye bağırdı. Birisi arkamdan ittirdi. Dizlerimin üstüne düştüm.

Arkamdaki kanlı ellerimle neler yaptığıma baktım. Caleb hâlâ nefes alıyordu ama yüzü o kadar berbat ve kanlı bir haldeydi ki yüz hatlarından eser kalmamıştı. Pek de umursamadım. Çünkü ne olursa olsun, Callie’nin intikamını almıştım.

Nezarethanede olmak eve gitmekten iyiydi. Bu yüzden babamı aramayı reddettim. Ama sonunda memurlardan biri babam kasabada saygın birisi olduğu için onu aradı. Babam bağış konusunda her zaman cömertlik ederdi. Bu yüzden herkes otomatik olarak onun harika biri olduğunu düşünürdü.

Saatler sonra evde mutfak masasında oturuyordum. Annem Tyler'ı havaalanından almaya gitmişti. Ama ikisi de ayık olmadığı için taksi tutmak zorunda kalmışlardı. Yani evde sadece babam ve ben vardık. Bir şeylerin sonu gelmişti artık, sadece ne olduğunu bilmiyordum o kadar.

“Bütün bunlar saçmalık.” Babam masanın etrafında dolaştı ve tezgâhın altına ayakkabısıyla vurdu. Ahşapta delik açmıştı. “Gecenin bir yarısı bir telefon alıyorum. Birini öldüresiye dövdüğün için atıldığın nezarethaneden kurtulman için.” Sustu. Parmağını benimle kavga ederken oluşan gözünün altındaki bir kesikte gezdirdi. “Bugün şanslı günündesin, adi herif.”

“Öğretmenim en iyisiydi. Ondandır,” diye mırıldandım. Kaburgalarım batıyordu, kolum acıyordu ama her nasılsa kendimi her zamankinden daha iyi hissediyordum.

Bir sandalye aldı ve odaya, bir rafa doğru fırlattı. Bir vazoyu kırıldı. Kımıldamadım. Masadaki yarıkları başparmağımla takip ettim. “Seni yetiştirirken nerde yanlış yaptım ben?” Mutfağın ortasındaki tezgâhı tekmeledi. “İki yaşından beri tam bir hayal kırıklığısın.”

Callie'nin gülümsemesini, gülüşünün sesini, teninin yumuşaklığını düşünerek duvara baktım.

“Beni dinliyor musun?” diye bağırdı. “Lanet olsun, Kayden! Beni umursamamaktan vazgeç!”

İçinde olmanın, ona dokunmanın, bütün vücudunu öpmenin, saçını koklamanın nasıl bir his olduğunu düşünürken gözlerimi kapattım.

Babam elini masaya vurunca gözlerim açıldı. “Ayağa kalk.”

Sandalyeyi devirerek masadan kalktım. Hazırdım. Dirseğini omzuna doğru eğip yumruğunu savurdu. Ben de elimi yumruk yaptım ve çenesine indirdim. Yumruklarımız birbirimizin yüzüne isabet edince acı ikimizi de afallattı. Bir an durdu ve bana gerçekten baktı. Sanki beni ilk kez görüyor gibiydi. Sonra omuzlarımdan tuttu ve duvara doğru savurdu.

“Kes şunu!” Yan tarafıma diziyle vurdu. Misilleme olarak yumruğumu yanağına geçirdim.

Yine şoke olmuştu. Toparlanması bir dakika sürdü. Bütün düşünebildiğim ne kadar korkmuş görüldüğü, gözlerinde gördüğüm özgüven eksikliği ve duruşundaki dengesizlikti.

Umutsuzca kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak tişörtüme yapıştı. Elini yüzüme indirdi ve beni dolaba doğru itti. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek elimi yumruk yaptım ve kafasının yan tarafına sert bir şekilde vurdum. Beni geriye doğru iterken homurdandı. Tezgâha çarptım, kalçam fayansa vurdu ve bıçaklar yere döküldü. Öne doğru atılmaya çalıştım ama kafasını öne eğerek bana doğru koştu. Acele ettim. Dizlerimi eğerek tezgâha zıplamaya çalıştım ama tişörtümden tuttu ve beni yere doğru çekti. Kolumu savurarak onu yakalamaya çalıştım ama geri çekildi.

Uyuşmuştum sanki. İçim tamamen ölmüştü. Topuklarımın üstünde döndüm ve ellerimi göğsüne doğru ittim. Yere doğru sendelese de beni bırakmadı. Beni de kendisiyle birlikte yere doğru çekti. Üstüne çıkmaya çalıştım ama saniyeler sonra yan tarafıma sert bir şeyin battığını hissettim ve her şey durdu.

Babam ayağa kalktı. Elinde kanlı bir bıçak vardı. “Bir kez olsun sözümü dinleyemez miydin?” Bıçağı yere, ayağımın yanına attı. Bıçak yere düşünce tangırdadı. Geri çekilirken yüzü çarşaf gibi bembeyaz olmuştu. “Seni...” Parmaklarını yüzüne götürdü. Sonra ön kapıya doğru gitti. Kapıyı açık bırakarak çıktı. Soğuk hava içeri girdi.

Vücudumun her tarafı acıyordu. Vücuduma sanki bir bıçak değil de binlercesi saplanmıştı. Yan tarafıma döndüm. Emekleyerek tezgâha yaslandım. Elimi yan tarafımdan çektim.

Titreyen ellerime kan bulaşmıştı. Bıçak yarısından tişörtüme doğru akıyor, yerdeki boşlukları dolduruyordu. Nefes almak için mücadele verirken gözlerimi kapattım. Ama acı mücadeleyi kazanıyordu.

Callie’yi düşündüm. Şu an ne yaptığını, olanları duyunca ne yapacağını düşündüm. Böyle olmamasına rağmen canımı yakıyordu.

Onu terk etme düşüncesi, onun beni terk etmesi düşüncesi, ona bir daha sahip olamama düşüncesi canımı acıtıyordu. İçimde tutamıyordum.

Yan tarafıma uzanarak bir bıçak aldım. Ucunu koluma dayarken ellerim sabit duramıyordu. Kendimi bildim bileli acıyı dindirmek için bunu yapardım. Bu, yedi yaşında kendimi kesmemin nefes almama, bu hayatta ayakta kalabilmeme yardım ettiğini fark ettiğimde başlamıştı. Bu benim iğrenç sırrımdı. İçimde yaşayan bir karanlıktı. Tenimde açtığım her bir kesikle acım dinerken kan her yeri kapladı.

Callie

Uyandığımda yatak boştu. Panik her yanıma sardı. Nereye gitmişti? Komodinin üstünden telefonumu aldım ve Kayden'a defalarca mesaj attım ama cevap vermedi. Ayakkabılarımı giydim ve onu aramaya gittim. Onunla dün gece hakkında konuşmam gerekiyordu. Bu işin peşini bırakmamızı söylemem gerekiyordu. Çünkü hayatımda Kayden varken Caleb ile olanlar o kadar da korkutucu gelmiyordu.

Gün dağların ardından doğuyordu. Gökyüzü açık pembeydi ama gökyüzünün güzelliği, altında olanlarla kıyaslandığında yanıltıcıydı. Rüzgâr fırtına gibi esiyor, sıcaklığı düşürüyordu.

İçeri girdim. Babam mutfak masasında oturuyordu. Kahverengi saçları yana ayrılmıştı. Kravat ve kumaş pantolon giymişti. Öğleden sonraki Şükran Günü yemeğine hazırdı.

Kafasını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çatı. "Sen iyi misin? Sanki ağlamış gibisin."

"İyiyim." Oturma odasına doğru baktıktan sonra mutfağın ortasına doğru ilerledim. "Annem nerede? Ona bir şey sormam gerek."

"Duş alıyor." Sandalyesinden kalktı ve kâsesini lava-boya koydu. Bir yandan da beni inceliyordu. "Kilo vermiş gibisin. Bugün bol bol yemek ye. Yemekten sonra maç olacak. Senin de oynamanı istiyorum."

"Tamam." Telefonuma gelen mesajlara baktığım için dediklerini pek duymuyordum. Kayden'dan hiç mesaj yoktu. "Arabayı alabilir miyim? Uzun sürmeyecek söz veriyorum."

Cebindeki anahtarları çıkardı. “İyi olduğundan emin misin? Gerçekten çok üzgün görünüyorsun.”

“İyiyim,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Sinirlenmiştim. Normalde böyle şeyleri fark etmezdi. Ne kadar kötü görünüyordum acaba? “Bir arkadaşşıma bakmam gerekiyor.”

Anahtarları bana doğru attı. Kolayca yakaladım. “Bu arkadaş benim oyun kurucularımdan biri olabilir mi?”

Anahtarları avucumda sıktım. Tırtıklı uçların avucumu kestiğini hissediyordum. “Annem dedikodu yapıyor, değil mi?”

Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokarken omuz silkti. “Onu tanıyorsun işte. Sadece senin mutlu olmanı istiyor.”

“Zaten mutluyum.” O an bu söylediğim o kadar da yalan gibi görünmemişti. “Sadece gidip bir arkadaşşıma bakmam gerek.” Kapıya doğru döndüm.

“Bir saat içinde dön!” diye bağırdı. “Annenin yardıma ihtiyacı olacak biliyorsun. Abin dün gece eve gelmedi. Muhtemelen bütün gece içtiği için bir faydası dokunmayacak.”

“Tamam.” Soğuk havaya çıktım. Göğsüme bir ağırlık çöktü ama ne olduğunu anlayamadım. Telefonum titremeye başladı. Ekranda Luke’un adını görünce şaşırdım.

“Selam,” dedim. Annemin arabasına doğru yürüdüm ve arabaya bindim.

Gergin bir sesle, “Selam,” dedi. “Kayden’la konuştun mu?”

“Dün gecedен beri konuşmadım.” Kapıyı kapattım ve motoru çalıştırdım. Buz çözücünün ısınmasını bekleye-

memiştim. “Nereye gitti bilmiyorum. Öylece gitmiş. Ona ulaşamıyorum.”

“Ben de öyle.” Buzlu arka camdan görmeye çalışarak arabayı geri geri çıkarırken Luke konuşmakta tereddüt ediyordu. “Callie, dinle. Dün gece gerçekten çok kötü bir şey oldu.”

Arabayı yola çıkardım. “Ne oldu?”

“Ondan tuhaf bir telefon aldım,” dedi. “Gidip onu almamı istiyordu. Onu göle götürmemi istedi ve... Caleb Miller’ı öldüresiye dövdü.”

Gazı kökledim. Tekerlekler ciyakladı. “Kayden iyi mi?”

“Sanırım iyi. Ama gözaltına alındı ve babası onu kurtarmak zorunda kaldı.”

Kalbim durdu. “Babası mı?”

Luke duraksadı. “Evet, babası.”

Luke’un Kayden’in babası konusunda ne bildiğini merak ettim. “Şimdi kontrol etmek için evlerine gidiyorum.”

“Ben de. Neredesin?”

“Birkaç sokak kaldı sadece. Mason Yolu’ndayım.”

“Tamam. Birazdan görüşürüz,” dedi. “Callie, dikkatli ol, Kayden’in babası...”

“Biliyorum.” Telefonu kapattım ve Kayden’ların evine giden yolu çıkarken telefonu elimde sıkıca tuttum.

İki katlı bina tepelerin önünde gökyüzüne uzanıyor, kocaman görünüyordu. Bir ağacın arkasına park edince esinti oluştu ve kahverengi yapraklar havada süzülmeğe başladı. Neredeyse evi çevreleyen ormanı gölgede bırakacaklardı. Kalbim göğsümün içinde gümbürdü-yordu. Arabadan indim. Çimleri geçtim ve merdivenlere

yöneldim. Yaprakları yüzümün önünden çekmek için ellerimi sallıyordum.

Ön kapı açıldı, rüzgârda sallanıyordu. Antreye girdiğimde midem bulanmaya başladı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Oturma odasına baktım. Sonra merdivenlere doğru seslendim. “Kimse yok mu?”

Rüzgârdan başka cevap yoktu. Rüzgâr pencereden süzülüyor, evin içine ahşap zemine yaprakları getiriyor ve kapıyı duvara çarpıyordu. Mutfığa yürüdüm ve köşeyi döndüm. Gördüklerime kendimi hazırlamam mümkün değildi.

Zaman durdu. Her şey durdu. İçimde bir parça öldü.

Kayden bir kan gölünün ve bir yığın bıçağın arasında yatıyordu. Gözleri kapalıydı, kolları ve bacakları gevşek bir şekilde duruyordu. Bileklerinde yeni kesikler vardı. Tişörtünün yan tarafında bir delik vardı. Sanki sert bir şey delip geçmiş gibiydi. Çok fazla kan vardı ama nereden geldiğini anlayamıyordum. Kan her yerdeydi.

Kollarım yana düştü. Dizlerimin bağı çözüldü. Yere yığıldım ve bir bıçağın üstüne bastım. “Hayır, hayır, hayır, hayır!” Saçlarımı çekiştirmeye başladım. Acıyı hissediyordum. Birkaç tutamı koparmıştım. “Hayır!”

Başımı yüzlerce kez salladım. Gözümün önündeki manzaranın yok olmasını umuyordum. Tıpkı on ikinci doğum günümün yok olmasını istediğim gibi. Ama gitmiyordu işte. Oradaydı. Gözyaşlarım görüşümü engelliyordu. Kanı durdurmak için kesiklerden birine baskı yaptım. Teni soğuktu. Buz gibi soğuktu. Ölü gibi soğuktu. Elimi koluna, yanağına, kalbine götürdüm. Titreyen elimle 911’i aradım ve detayları bildirdim.

Durumu anlatınca operatör, “Nabız var mı?” diye sordu.

Parmaklarımı bileğine bastırırken kalbim sıkışmıştı. Parmaklarım hafif bir hareket hissetmişti. “Evet.”

“Nefes alıyor mu?”

Hareket etmesini umarak, hareket etmesi için dua ederek göğsüne baktım. Bir süre sonra göğsü hafifçe yükseldi ve dengesiz bir şekilde indi.

“Evet, evet, nefes alıyor. Aman Tanrım.” Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Telefonu kapatıp ambulansın gelmesini bekledim. Telefon ellerimden düştü. Parmaklarımı Kayden’in saçlarında gezdirdim. Beni duyuyor mu diye merak ettim.

“Kayden, uyan,” diye fısıldadım. Ama kımıldamadı. “Tanrım lütfen. Uyan.”

“Callie, ne...” Luke arkamda belirdi.

Kımıldamadım. Kayden’den başka yere bakamıyordum. Başka yere bakarsam yok olabilirdi.

“Callie, beni duyuyor musun?”

“Hiç sesini çıkarma. Çabucak olup bitecek. Hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

“Callie!” Luke bağırıyordu. Sıcak yaşlar yanaklarımdan süzülürken gözlerimi kırıştıtarak baktım. “Ambulansı aradın mı?”

Başımınla onayladım. Etrafımdaki her şeyin, içimdeki her şeyin paramparça olduğunu hissediyordum. “Onu kurtarmaya çalıştım... Çalıştım... Ama yapamadım... Yapamadım...”

Luke yanımda diz çöktü ve yerde yatan arkadaşına baktı. Yüzünün rengi çekilmişti. Kahverengi gözleri irileş-

mişti ve korku doluydu. “Senin hatan değil. Nefes alıyor. Bunu atlatabilir. Başarabilir...”

Ama benim hatamdı... Hepsi benim hatamdı. Kollarımı Kayden’in etrafına doladım, kokusunu içime çektim. Onu bırakmak istemiyordum. “Lütfen benimle kal.”

Caleb, “Bunların hepsi senin hatan,” dedi. “Kime söylersen söyle herkes aynı şeyi düşünecek.”

Rüzgârın onları götürdüğü yere gitmekten başka amacı olmayan yapraklar mutfakta savrulurken siren sesleri duyuldu.

Daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Onun bana yaptığı gibi benim de onun arkasında durmam gerekiyordu.

O gece bilardo salonunda Kayden’i kurtardığımı sanmışım ama yanılmışım. Ben sadece bir sonraki fırtınaya kadar ona zaman kazandırmışım.

*Yazarın
diğer kitapları...*

ELLA VE MICHA'NIN SIRRI JESSICA SORENSEN

Her şeyi unutabilirsiniz ama ilk aşkınızı asla!

Ella ve Micha'nın bir sırrı var ve bu sır tüm hayatlarını değiştirecektir.

Kural tanımaz, ateşli bir karakteri olan Ella duygularını kolay belli eden bir kızdı ama bir gün her şeyi arkasında bırakıp üniversiteye gitti. Burada kurallara itaat eden, tüm sorunlarını kendine saklayan, sessiz birine dönüştü. Ancak yaz tatili yaklaşırken evinden başka gidecek bir yeri olmadığını anlayan Ella evine döndüğünde uzun zamandır içine gömdüğü anıların ortaya çıkmasından çok korkuyordu. Akıllı, seksi ve güven veren Micha herkesten daha yakındır Ella'ya. Onun en gizli sırlarını bile bilir. Micha eski Ella'yı istiyordu fakat Ella evini terk ettiğinde kendisiyle beraber bir parça da Micha'yı kalbinde taşıdığını bir türlü kabul etmediğinden önce kendini ona kabullendirmesi gerekiyordu. Her şeye baştan başlamalıydı. Peki Micha kaybettiği kızı kazanmak için elinden geleni yapacak mıydı?

ELLA VE MICHA'NIN GELECEĞİ JESSICA SORENSEN

Geleceğine odaklanıp geçmişindeki karanlığı unutmak isteyen Ella okula döner. Ancak geçmişiyile ilgili sorunlar peşini bırakmaz. Aslında onun tek istediği Micha'dır. Hayatta istediği her şeye ulaştığını düşünen Micha ise grubuyla sahne turundadır. Ancak içindeki bir düşünce onu rahatsız eder. Ella'dan uzaktadır ve ondan uzakta olmak sandığından daha zordur. Ella da Micha da bir karar vermek zorundadır. Ya sonsuza kadar birlikte olacaklar ya da birbirinden uzakta olmaya alıacaklar?

SADECE SEN
JESSICA SORENSEN

Bazen "sadece sen" yeterlidir...

Lila Summers herkese dışarıdan kusursuz görünür: güzel ve hoş bakışlar, pahalı kıyafetler ve muhteşem bir gülümseme. Oysa karanlık bir geçmiş ve sırlar onun bu muhteşem yüzünü bozmak üzeredir. İçinde sürekli bir boşluk hisseder ve bu boşluk onu tek başına baş edemeyeceği durumlara sokar. Bu boşlukta dibe çöker ve ne zaman dibe çökse onu dipten çıkaran tek bir kişi vardır: Ethan.

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Elinizde tuttuğunuz kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapandığında, yeni bir iletişim başlar.

Bize **www.penayayinlari.com** ve **www.facebook.com/penayayinlari** sayfalarımızdan ulaşarak bu okuma deneyiminizi geliştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi **okuyucu@penayayinlari.com** adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Ad:
Soyad:
E-posta:
Doğum tarihi:
Cinsiyet:
Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

*Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki eposta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

“Romantik, hareketli
ve iyi yazılmış...
Unutamayacağınız
bir hikâye.”

RT Book Reviews

“Hiç şüphesiz bu kitap bu
zamana kadar okuduğum
en iyi romanslardan biri.
Bu hikâyedeki her şeye
bayıldım. Kitabı bitirir
bitirmez ikincisi için
sabırsızlanacaksınız.”
bibliopearl.wordpress.com

“Elinizden
bırakamayacağınız
türde bir kitap. Birinci
sayfadan itibaren Callie
ve Kayden’in hikâyesine
bayıldım. Her ikisinin
de sırrı var ve bu sırları
çözmek heyecan verici.”
bookrockbetty.com

ŞANSINI DENE

ŞANS HIÇ KAPINI ÇALMAYACAK SANIRSIN AMA BİR GÜN ÇALARSA “ŞANSINI DENE” VE ONU GERİ ÇEVİRME!

Kayden hayatındaki acılara karşı sessiz.

Elinden gelse kendini hayatın akışına bırakacak ama acıları ne yazık ki hep onun peşinde. Bir gece her şeyin sonuna geldiğini düşünürken onu bu acılarından kurtarabilecek bir kurtarıcı çıkar karşısına: Callie.

Callie hiçbir zaman şansa inanmaz çünkü on iki yaşında yaşadığı trajik bir olaydan sonra hayat onun için hiç de kolay değildir. Yaşadıklarını bir yandan unutmaya çalışırken bir yandan da kimseyle paylaşamaz. Altı yıl sonra bu travma onu tüketecek noktaya geldiğinde bir kurtarıcı çıkar karşısına: Kayden.

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

₺24.00

ISBN 978-605-5057-98-5

9 786055 057985